RECVIEM PENTRU CLANUL DUVALIER

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Recviem pentru clanul Duvalier

SAS 024

În româneşte de ANCA PISICĂ

2002

Capitolul I

Estimé Jolicoeur îşi desfăcu cingătoarea veche din pânză de care atârna un Smith & Wesson Magnum cam ruginit şi îl aşeză pe marginea unui mormânt, lângă pălăria de paie împletită şi de o pungă de hârtie în care avea trei fructe de mango. Ridicându-se în picioare, haitianul se întinse şi căscă. Era şase fix dimineaţa, iar soarele nu începuse încă să dogorească. Peste trei ore, temperatura va fi infernală. Ca restul oraşului, cimitirul din Port-au-Prince era un adevărat cuptor. Dacă morţii nu ar fi protejaţi de imensele dale de ciment sau de marmură, s-ar fi topit ca untul. Slavă Domnului că haitienii erau tradiţionalişti din fire: ca să-şi îngroape rudele cum se cuvine, nici nu mai mâncau, iar fetele din familie mergeau până acolo încât se prostituau, dacă era nevoie.

Maestru în inscripţii funerare, Estimé mai ştia să facă şi altceva. Fetiţele obţinute în schimbul unui frumos epitaf sculptat pe un cavou nou-nouţ îl scuteau să cheltuiască pe târfele dominicane din bordelurile ieftine de pe drumul spre Carrefour. Pe lângă asta, calitatea lui de Tonton Macoute[1], îi făcea pe rarii lui clienţi ştiutori de carte să-i corecteze ortografia aproximativă. Haitianul luă borcanul cu vopsea, se apropie de lucrare şi citi cu voce tare, doar pentru el, ceea ce scrisese:

„Adio, neasemuitule Lider, Emul al lui Vespasian, al lui Mustafa Kemal Attaturk, al lui Marron Necunoscutul din Santo Domingo! O, François Duvalier, fie ca ţărâna acestui ţinut haitian pe care l-ai iubit cu atâta înflăcărare să ţi se pară uşoară!”

Era foarte mândru că fusese ales să scrie epitaful doctorului François Duvalier, preşedinte pe viaţă al Republicii Haiti, şeful suprem al Forţelor Armate, al Forţelor de Poliţie şi al Voluntarilor din Securitatea Naţională, cunoscut mai ales sub numele de „Papa Doc”, decedat săptămâna trecută. Câteva coroane erau depuse pe mormânt, pe nişte socluri. Un gărduleţ din fier vopsit în albastru înconjura micul mausoleu în care se ajungea pe o uşă încuiată cu cheia. Lespedea nu fusese încă comentată.

Unul dintre paznicii anemici ai cimitirului apăru în josul aleii. Ca în fiecare dimineaţă, se ducea să deschidă poarta cu grilaj de

---

1 *Agent al Securităţii regimului Duvalier. (n.a.)*

pe strada Jean-Marie Guilloux, aflată în partea estică a cimitirului.

Mormântul lui „Papa Doc” era în dreapta, la intrarea pe aleea din dreptul porţii. Cât era ziua de lungă, se succedau delegaţii oficiale, observate cu mare atenţie de creolii care pândeau persoanele ce nu-şi manifestau durerea prea zgomotos.

Luckner Cambronne, ministrul lui Papa Doc, rezumase o dată pentru totdeauna crezul regimului: „Un adevărat adept al lui Duvalier este întotdeauna gata, să-şi ucidă copiii, iar copiii să-i omoare pe părinţi.”

Înţeleaptă cugetare!

Această rezoluţie îi promitea lui Estimé Jolicoeur zile întregi de muncă. François Duvalier murise, dar doctrina lui continua să existe o dată cu Jean-Claude, fiul lui „Papa Doc”, noul şi rotofeiul preşedinte pe viaţă, cel pe care americanii îl porecliseră L.S.D.[2]

Bătrânul paznic trecu târându-şi picioarele şi îl salută cu teamă pe Estimé. Acesta, cu pensula în aer, se pregătea să picteze înfloriturile şi nici nu catadicsi să întoarcă măcar capul.

Era ziua cea mare. La ora nouă, Jean-Claude Duvalier, noul preşedinte pe viaţă, va coborî din Mercedesul 600 şi va veni să se reculeagă la mormântul ilustrului său tată. Afară, câteva taxiuri se îndreptau către centru. În Port-au-Prince, oamenii se trezeau devreme din cauza căldurii… În curând, primii veniţi vor împânzi aleile.

Înainte să se apuce de treabă, Estimé Jolicoeur îşi spuse că nu îi va strica să mănânce un mango, ba dimpotrivă, îi va da curaj. Puse pensula jos şi luă un fruct aşezat lângă pălărie. În timp ce mușca din el, citi din nou inscripţia de pe frontispiciu.

Dintre toţi eroii citaţi, Estimé nu auzise decât de Marron Necunoscutul[3] din Santo Domingo. Curgându-i zeama din gură şi încruntându-se din cauza efortului, se concentra. Ardea de nerăbdare să adauge ceva din capul lui acestui epitaf, ca să scoată în evidenţă adeziunea lui faţă de Duvalier. Se gândi la „Binefăcătorul Suprem”, dar îşi zise că ar putea fi acuzat de slăbiciune. Trebuia să găsească ceva mai absolutist.

Aruncă coaja fructului şi luă pensula în timp ce căuta o formulă de şoc. O maşină care se opri în faţa porţii îl smulse din gânduri. Întoarse capul. Era un Peugeot break de culoare gri,

2 *Le Successeur Désigné – succesorul desemnat.*

3 *Soldatul Necunoscut (n.a.)*

asemănător cu zecile de taxiuri colective care străbăteau capitala şi se opreau la marginea câmpului. Auzi portierele trântindu-se. Din el coborâră trei bărbaţi şi intrară în cimitir. Primul avea ochelari negri de soare, părul tuns foarte scurt, cu un burdihan cât toate zilele şi un tricou albastru. Însoţitorul său, cu pielea la fel de închisă la culoare, era îmbrăcat cu o cămaşă albă cu mâneci scurte şi cu nişte pantaloni din pânză. Mânerul din lemn al unui mic revolver se vedea din centură.

„Un Macoute”, îşi spuse Estime. Erau cu sutele în Port-au-Prince, cu miile în Haiti, şi nu se cunoşteau între ei. Probabil că aceştia veneau dintr-un sat îndepărtat din Artibonite[4] ca să aducă un ultim omagiu conducătorului mult iubit. Oficial, aceşti Tontons Macoutes se numeau Voluntarii din Securitatea Naţională şi depindeau numai de preşedinte. Jolicoeur se ridică cu mândrie şi vru să execute salutul militar cu pensula în mână. Dar gestul lui se opri la jumătatea drumului.

Primii doi veniţi se dăduseră la o parte şi îi făcuseră loc celui de-al treilea bărbat. Acesta purta o haină albă şi cravată şi ţinea în mână un imens Colt automat cu calibrul de patruzeci şi patru de milimetri. Era aţintit exact spre Estimé Jolicoeur.

Acesta se pierdu cu firea. Îl cunoştea după figură pe uriaşul cu nasul turtit care stătea în faţa lui. Fotografia lui se afla în toate comisariatele agenţilor Macoutes, cu ordinul de a fi împuşcat pe loc.

Era Gabriel Jacmel, zis şi Renegatul, fostul şef al agenţilor Macoutes şi fosta mână dreaptă a preşedintelui, devenit acum duşmanul numărul unu al adepţilor lui Duvalier. Varianta oficială spunea că fugise în munţi.

Uriaşul zâmbi, arătându-şi dantura strălucitoare. Ţeava revolverului efectuă un sfert de rotaţie în direcţia mausoleului.

— Deschide!

Înmărmurit, Estimé Jolicoeur nu scoase un sunet. Oare ce căuta Gabriel Jacmel în inima oraşului Port-au-Prince? Fostul şef al soldaţilor creoli părea foarte sigur pe el, iar revolverul părea minuscul în mâna lui enormă. Era mai înalt cu mai bine de un cap faţă de însoţitorii lui.

— Deschide! repetă uriaşul, sau îţi zbor scăfârlia aia şmecheră de admirator al lui Duvalier.

Piedica revolverului era trasă. Jacmel zâmbea cu răutate şi îl

4 *Regiune din centrul insulei Haiti (n.a.)*

studia pe Jolicoeur. Cele două gărzi de corp supravegheau poarta cimitirului, cu mâna pe arme. Nu se fereau. Când vedeai un bărbat înarmat în Port-au-Prince, nimeni nu îşi punea întrebări. Mlaştinile de la marginea drumului spre Ibo-Beach mişunau de indivizi care nesocoteau această regulă strictă.

Estimé Jolicoeur scrută aleea pustie. Paznicul se întorsese în biroul aflat la intrarea principală. Era prea departe ca să-l audă strigând. Privirea se opri asupra pistolului. Mai avea trei metri până la el. Lăsă în jos mâna în care ţinea pensula.

— Ce vrei? reuşi el să articuleze.

Gabriel Jacmel înaintă spre el.

— Tu nu ştii ce mi-a spus el într-o zi la telefon? Să-i aduc capul *meu!* Ei bine, acum am venit după al lui... O să-l arăt pretutindeni... Hai, deschide o dată!

Estimé Jolicoeur simţi cum i se prelinge sudoarea pe frunte. Era cel mai groaznic sacrilegiu. Ca toţi haitienii, şi el avea credinţa Voudou. Mulţi dintre adepţii lui Duvalier credeau cu tărie că „Papa Doc" continua să-şi alunge duşmanii, transformat în zombi. Dar pentru asta, era necesar ca trupul lui să rămână întreg.

— N-o să-ţi dau niciodată cheia, spuse el cu mândrie. Îţi jur pe Revoluţia lui Duvalier!

Zâmbetul lui Gabriel Jacmel dispăru pe dată.

— Cretinule.

Întoarse uşurel capul.

— Thomas!

Garda de corp cu ochelari negri înaintă în momentul în care Estimé Jolicoeur se repezea la pistolul său Smith & Wesson. Pictorul-Macoute se ridică ţinând arma de mâner, dar nu o scosese încă din toc. Cu coada ochiului îl văzu pe celălalt scoţând ceva de la gleznă. Zări strălucirea unei lame şi simţi un val de căldură în gât. Vru să strige, dar nu ieşi niciun sunet din gură. Un jet lung de sânge ţâşni din gât, murdărindu-l pe Gabriel Jacmel. Se prăbuşi brusc într-o parte, cu capul aproape detaşat de corp, fiind zguduit de spasme. Asasinul se aplecă şi îi ridică capul cu piciorul ca să-i adâncească mai tare rana înspăimântătoare. Cu o lovitură seacă, reuşi să-i taie capul, luă pistolul de jos şi îl strecură la centură.

— Să ne grăbim, ordonă Jacmel.

Thomas cotrobăi în buzunarele pantalonilor lui Estimé şi

scoase o cheiţă plată pe care i-o dădu şefului. Uriaşul urcă rapid scările mausoleului, introduse cheia în broască şi descuie uşa. Thomas, cu maceta în mână, veni lângă el.

Slăbănogul trase cadavrul lui Estimé Jolicoeur de picioare mai departe de gărduleţ. Capul abia se mai ţinea de câteva fâşii de piele. Rămase doar o baltă mare de sânge chiar în mijlocul aleii. Apoi intră şi el în mausoleu şi închise uşa în urma lui. Gabriel Jacmel stătea aplecat peste lespedea de piatră care acoperea mormântul cu mâinile încleştate de marginea ei. Thomas se duse la celălalt capăt şi se aşeză în aceeaşi poziţie. Cei doi respirau zgomotos, cu trăsăturile încordate de efort.

— Haide, zise Jacmel.

Îşi încordară muşchii amândoi. Lui Thomas pistolul îi presa ficatul şi dădu drumul lespedei înjurând. Jacmel se opinti mai tare, cu ochii ieşiţi din orbite. Deodată, lespedea alunecă într-o parte câţiva centimetri. Negrul trase un chiot de bucurie. Informaţiile fuseseră exacte: lespedea nu fusese încă cimentată.

Thomas şi Luc veniră degrabă să-şi ajute şeful. Toţi trei reuşiră să mişte destul de mult din loc lespedea ca să poată vedea sicriul. Gabriel Jacmel surâse cu răutate. În sfârşit, îşi lua revanşa. Scăpase la ţanc din mâinile oamenilor lui „Papa Doc”. Acum tot Haiti va afla că avea capul lui François Duvalier.

— Taie-l încetişor, îi spuse el cu ironie lui Thomas. Nu trebuie să-l doară.

Acum fiindcă învinsese, putea să fie bun.

— Atenţie!

Luc îi atenţionase. Cei trei bărbaţi se ghemuiră. Thomas se încumetă să arunce o privire. O negresă tânără stătea nemişcată lângă cavou, uitându-se fix la gărduleţ. Avea trăsături fine şi drăguţe, pielea foarte închisă la culoare, îmbrăcată ca o ţărăncuţă, cu turban şi cu o rochie scurtă albă care lăsa să i se vadă picioarele subţiri şi musculoase. Buzele se mişcau. Se ruga.

Gabriel Jacmel înălţă capul cu grijă, ţinând Colt-ul în mână. Avea un chef nebun să-i zdrobească ţeasta, afişând un rânjet plin de ură, cu buzele lui groase şi răsfrânte. Proasta! Neclintită, fata continua să soarbă din priviri cavoul defunctului preşedinte pe viaţă.

Nu se prea grăbea să plece. Însă pentru cei trei, fiecare secundă pierdută reprezenta un pericol de moarte. Cu figura

crispată de ură, Jacmel îi şopti lui Thomas:

— Fă-i felul repede!

Trebuia să fie atenţi. Dacă fata reuşea să iasă din cimitir ţipând, risca să-i alerteze pe agenţii Macoutes care se aflau prin preajmă. Atunci şoferul maşinii ar fi fugit şi ar fi fost prinşi în Port-au-Prince, ba mai mult, s-ar pomeni cu toată poliţia pe urmele lor. Cei mai înfocaţi adepţi ai lui Duvalier juraseră că, dacă puneau mâna pe Gabriel Jacmel, îi vor smulge carnea de pe el de viu cu cleştele.

Thomas se ridică şi îşi băgă maceta încă mânjită de sânge în cracul pantalonului. Împinse uşa mausoleului cât mai firesc posibil şi ieşi. Fata îşi împreună mâinile şi scoase un ţipăt gâtuit, prea înspăimântată ca să fugă. Thomas ajunse lângă ea dintr-un salt şi o apucă de braţ.

— Nu-ţi fie frică, prostuţo, că nu sunt stafie!

Fata tremura în continuare, fără să scoată o vorbă. Sânii ascuţiţi se vedeau din rochia subţire.

— Totul e bine, repetă Thomas în creolă pe un ton serios, veghem la căpătâiul preaiubitului nostru preşedinte.

Ochii mari ai tinerei se opriră asupra lui, cu o privire puţin mai liniştită. Lipit de ea, Thomas începu să scoată încetişor din pantaloni maceta cu mâna liberă. Trebuia să se dea un pas înapoi şi să o lovească. În spate, se auziră imediat glasuri de copii. Se întoarse şi tresări: trei puşti se uitau la el printre zăbrele. Fără să stea pe gânduri, o trase pe fată spre cavou.

— Vino să vezi şi tu că preşedintele este tot aici…

Încremenită, negresa se lăsă târâtă de el. Thomas o împinse în mausoleu şi închise uşa. Înnebunită de spaimă, fata se pomeni cu arma lui Jacmel în faţă. Ţipă, dar Thomas îi puse repede mâna la gură, apoi apucă maceta.

— Aşteaptă, şuşoti Jacmel.

Îi venise o idee. Acum nu se mai temea deloc de intrusă.

— Aşază-te acolo, îi porunci el arătându-i un colţ al cavoului. Cum te cheamă?

— Marie-Denise, spuse ea dintr-o suflare.

— Pe mine mă cunoşti?

— Nu.

— Eu sunt Gabriel Jacmel.

Se umfla în pene ca un păun. Tânăra începu să tremure de spaimă. Pe când era un Tonton Macoute, Gabriel Jacmel

terorizase populaţia din Port-au-Prince. Specialitatea lui era să-i omoare pe cerşetori lovindu-i cu bastonul, fiindcă aceştia stricau aspectul trotuarelor şi îi deranjau pe turişti…

— Să nu-mi faceţi niciun rău, îl imploră tânăra negresă.

Gabriel Jacmel ridică mâna ameninţător:

— Dacă ţipi, îşi tai capul!

Scoase o şurubelniţă lungă din buzunarul interior al hainei. Nu voia să lase nimănui bucuria de a scoate şuruburile de la sicriul lui François Duvalier. Înmărmurită de groază, tânăra se ghemuise într-un colţ. La câteva sute de metri de aici, prietenii ei din sat o aşteptau în colţul bulevardului Champ de Mars ca să meargă la magazinul de pe bulevardul Jean-Jacques Dessalines. Şurubul de la sicriu scârţâi înfiorător când Jacmel răsuci şurubelniţa în el. Deşi era ameninţată, Marie-Denise ţipă.

Gabriel Jacmel se ridică brusc în picioare, cu o privire de nebun. Întinse braţul şi o apucă pe fată de gât, obligând-o să se ridice în picioare, apoi începu să o sugrume lent, aşa cum făcea odinioară în timpul interogatoriilor, în cazărmile Dessalines. Luptându-se ca să scape, fata începu să se împingă cu disperare în el cu şoldurile şi cu pântecele. Rochia era atât de subţire, încât Jacmel crezu că nu are nimic pe dedesubt. Dar brusc furia lui se transformă într-o dorinţă aprigă. Ridicându-i capul, îşi lipi buzele groase de gura ei. Însă ea strângea cu încăpăţânare din dinţi. Furios la culme, luă mâna de pe gâtul ei şi o pălmui. Cu cealaltă mână îi smulse apoi pieptarul rochiei. Sânii Mariei-Denise erau ascuţiţi, fermi şi ridicaţi, cu pielea mult mai deschisă la culoare decât faţa. Trebuie să fi avut şi puţin sânge de alb în ea.

Chiar în acel moment, Thomas şi Luc, care luaseră din nou şurubelniţa, strigară de bucurie: capacul coşciugului se deschise în sfârşit! Gabriel Jacmel se uită peste umărul lui. Micul mausoleu fu imediat învăluit de o duhoare îngrozitoare. Căldura nu îl descompusese de tot pe „Papa Doc”. Jacmel stătu pe gânduri o clipă, apoi o luă de mijloc pe Marie-Denise. Cu cealaltă mână îi ridică rochia albă şi îi smulse slipul din pânză. Tânăra negresă izbucni în hohote de plâns, dar nu se zbătu.

Trăsăturile aspre ale negrului căpătaseră o expresie animalică. Demult nu mai avusese o fată atât de drăguţă. Îşi desfăcu în grabă fermoarul pantalonilor, apoi vârî genunchiul între picioarele fetei, o ridică şi o lipi de el, apoi o penetra dintr-

un singur elan. Mormăi de mulţumire. Apucă şoldurile negresei cu mâinile lui butucănoase, o ridică lipind-o de perete şi îi dădu drumul. În cavou se auzeau doar gemete şi respiraţia gâfâită a bărbatului. Negresa nu mai plângea. Privind fix trăsăturile extaziate, ea i se abandonă în totalitate.

Gabriel Jacmel mormăi mai tare şi îşi înfipse unghiile în carnea elastică a şoldurilor. Ultima mişcare a bazinului fu atât de puternică, încât Marie-Denise ţipă de durere. Avea senzaţia unui fier înroşit în pântece. Jacmel se retrase imediat şi se şterse pe rochia fetei, satisfăcut.

Marie-Denise îl observa deopotrivă îngrozită şi măgulită. Bărbatul care o posedase era, pentru toate sufletele simple ca şi ea, un mit al răutăţii, o forţă abstractă a răului. Totuşi, era un om ca toţi oamenii… Puţin mai liniştită, ea trase adânc aer în piept. Jacmel nu o mai băga în seamă, stând ghemuit lângă coşciugul deschis. Marie-Denise vedea lama macetei mişcându-se în sus şi-n jos.

Îi veni brusc să verse şi întoarse capul în altă parte când Jacmel ridică o minge negricioasă şi greţoasă şi o băgă cu grijă într-o pungă de plastic pe care o ţinea Thomas. Acum puţea şi mai tare. Thomas strânse punga ce conţinea capul lui „Papa Doc”. Stând tot în genunchi, Jacmel tăia pieptul mortului cu maceta. Voia să ia şi inima.

Câteva coaste se rupseră, iar Jacmel băgă mâna în cutia toracică. Dislocă inima cu tăieturi scurte de macetă. Thomas desfăcu punga, iar Jacmel aruncă organul înfiorător înăuntru, apoi se ridică. Se şterse tacticos pe mâini de giulgiul putrezit.

— Ai văzut? o întrebă el pe Marie-Denise.

Fata îşi făcu semnul crucii mută de groază. Jacmel veni lângă ea şi îi trase o palmă, apoi o apucă iarăşi de gât, dar nu strânse, şi îşi apropie faţa de a ei.

— După ce plecăm, mârâi el, să ieşi de aici şi să spui la toată lumea că m-ai văzut luând capul lui François Duvalier.

Marie-Denise aprobă din cap neputincioasă. Mai simţea încă în trup căldura sexului lui Jacmel ca o bară de oţel încinsă. Thomas ieşi primul din mausoleu, iar Luc îl urmă. Gabriel ieşi ultimul, păşind cu spatele. Marie-Denise nu se clintise din loc, iar corpul gol contrasta în mod ciudat cu sicriul deschis. Picături fine de sudoare i se prelingeau pe pielea maronie.

*

* *

Mercedesul 600 înmatriculat cu numărul 22 se opri în faţa grilajului de pe strada Jean-Marie Guilloux, iar cei doi motociclişti care îl precedau coborâră şi ei. Unul era un poliţist în uniformă albastră, celălalt un Tonton Macoute cu o vestă şi cu o mitralieră Thomson aşezată de-a curmezişul pe piept. În spate, era un Ford negru plin de poliţişti în uniforme şi o maşină cu cinci agenţi care asigurau protecţia.

Câţiva dintre agenţii Macoutes alergară să cerceteze locul înainte ca preşedintele să între în cimitir. Unii nu-i priveau curajul cu ochi buni fiindcă nu era înarmat niciodată. François Duvalier ieşea foarte rar din palat şi avea în permanenţă două pistoale asupra lui. Fără a pune la socoteală o carabină americană cu un încărcător lung care stătea veşnic pe birou. Măsuri de prevedere sănătoase care îi permiseseră să moară în patul său.

Un agent foarte slab, cu o pălărie de paie şi un pulover bej, cu un mâner nichelat ce i se vedea din curea, observă numaidecât că uşa criptei era deschisă. Făcu turul monumentului cu precauţie şi dădu peste cadavrul lui Estimé Jolicoeur... Alergă imediat spre Mercedes şi se aplecă peste geamul deschis.

— Plecaţi repede de aici, spuse el. Vă pândeşte un mare pericol. Jolicoeur a fost ucis.

Şoferul demara deja, urmat de maşina cu poliţişti. Soldaţii se răspândiră prin cimitir. Cu un pistol cu mânerul nichelat în mână, un soldat mărunţel cu cămaşa în carouri deschise uşa mausoleului. Dar rămase ţintuit locului: sicriul rămăsese deschis, iar Marie-Denise stătea nemişcată într-un colţ, doar cu zdrenţele ce mai rămăseseră din rochia albă. Privi sosirea soldaţilor fără să reacţioneze în vreun fel. Cel cu cămaşa în carouri o smulse cu brutalitate din colţ şi o târî afară. Imediat fata fu înconjurată de soldaţii neliniştiţi şi furioşi. Unul dintre ei îi apucă sfârcul sânului drept şi strânse cu toată puterea. Marie-Denise urlă de durere. Trecătorii de afară grăbiră paşii.

Şeful soldaţilor erau vineţi de furie. Văzuse sicriul deschis şi cadavrul mutilat.

— Cine a făcut grozăvia asta?

Văzând expresia pierdută din ochii acestuia, Marie-Denise descleştă gura:

— Gabriel Jacmel, suflă ea. A fost foarte rău. Mai era cu încă doi.

Povesti printre suspine tot ce se petrecuse. Trei agenţi Macoutes postaţi pe alee îi alungau cu duritate pe toţi aceia care veneau spre cavou. Acum nu era momentul. Şeful se gândi rapid. Înainte de toate, trebuia să facă în aşa fel încât vestea să nu se răspândească.

— Nimeni altcineva nu l-a văzut?

— Nimeni.

Îi puse o mână protectoare pe umăr.

— Eşti o fată bună. Te ducem la piaţă, dar nu trebuie să spui nimănui nimic.

Plecă de lângă ea şi le şopti câteva cuvinte celor doi oameni ai lui. Aceştia o luară imediat pe fată şi o îmbrânciră în maşina cu care veniseră. Porniră în acel moment. Înghesuită între cei doi agenţi, Marie-Denise tăcea chitic. Merseră pe strada Jean-Marie Guilloux până pe strada Pavée, lăsând undeva în dreapta Champ de Mars, locul în care o aşteptau prietenii ei. Dar nu îndrăzni să scoată o vorbă. Apoi virară la stânga, ajungând pe bulevardul Jean-Jacques Dessalines. Trecură pe lângă piaţă fără să oprească. La intersecţia cu drumul spre Delmas, la ieşirea din Port-au-Prince, unul dintre ei îi puse mâna pe coapsă. Fata observă cu coada ochiului umflătura din pantaloni. Fără nicio jenă, el luă mâna negresei şi o aşeză pe pantalon. Şoferul zise rânjind:

— Altă gâscă-n în altă traistă…

Resemnată, Marie-Denise îl mângâie distrată pe vecinul său. De ce se temuse nu scăpase. Încurajat, bărbatul o apucă de ceafă şi ea se aplecă supusă. După ce parcurseră doi kilometri, chiar în dreptul cetăţii Simone Duvalier, cei doi soldaţi opriră maşina în capătul unei poteci ce se pierdea pe un teren viran de lângă aeroportul militar. Cel care obţinuse favorurile fetei o ţinu în timp ce camaradul lui o viola. Apoi procedă şi el la fel. După aceea, bărbatul de la volan îi trase un glonţ în ureche, ca şi cum ar fi primit un ordin.

Capitolul II

Malko străbătu încăperea imensă plină de secretare şi de colaboratori, subalternii lui David Wise, fără să se grăbească. Era una dintre formalităţile cele mai plăcute. Majoritatea celor ce lucrau aici îl cunoşteau. După ritmul mai lent al maşinilor de scris, îşi dădu seama că ţinuta zveltă şi distinsă, părul blond şi ochii aurii nu lăsau indiferente aceste umile mecanisme, uneori nu lipsite de farmec, din Central Intelligence Agency. Titlul de Alteţă Serenisimă adăugat acestei *aure* de aventurier de lux făcea din el visul imposibil de realizat al secretarelor anonime din imensa clădire din Langley.

Ethel, secretara lui David Wise, îi zâmbi. Voit sau fără nicio intenţie, ea stătea pe marginea scaunului picior peste picior. Avea picioare fusiforme şi interminabile.

— Puteţi să intraţi, spuse ea, domnul Wise şi domnul Stone vă aşteaptă.

Neştiind cum să i se adreseze, ea prefera să nu-i rostească niciodată numele. Apăsă butonul de pe birou ca să deschidă automat uşa de la biroul şefului ei din Divizia Planuri din cadrul CIA. Malko împinse batantul şi intră, urmărit de ochii verzi-albăstrui ai secretarei. Cu părere de rău, el se gândi că nu ştie nimic despre ea.

*

* *

— E o minune că mai trăieşte... Este cea mai mare secătură din Caraibe. Un trădător înnăscut.

Malko luă fotografia pe care i-o dădu Rex Stone, şeful Diviziei Planuri din regiunea „Caraibelor de Nord”. Cu alte cuvinte, Bahamas, Cuba, Jamaica, Santo Domingo şi Haiti. Era un bărbat corpolent cu ochi foarte albaştri care vorbea cu un accent specific statului Louisiana. Aerul condiţionat sufla cu putere ca să alunge zăpuşeala înfiorătoare şi umedă din luna iunie care domnea în Washington. Dintre cei trei, numai Malko, elegant ca de obicei, purta haină şi cravată. Este adevărat că şi stofa subţire de alpaca era foarte plăcută, chiar şi pe caniculă.

El examină documentul care înfăţişa un negru fotografiat din faţă cu teleobiectivul, mergând pe o stradă. Era foarte înalt, cu umerii laţi şi puternici, cu nasul turtit, cu ochii duşi în fundul capului şi cu pielea ca a unei reptile bătrâne.

— Parcă ar fi o iguană… observă el.

Rex Stone rânji bucuros.

— Exact. Chiar aşa îi spun duşmanii: *Iguana.* Cum nu are prieteni… De fapt, pe el îl cheamă Julien Laleau şi are şaptezeci şi opt de ani. Când am ocupat noi Haiti în 1915, s-a pus la dispoziţia noastră şi ne-a făcut o grămadă de servicii… A mai şi denunţat el pe ici, pe colo… Când am plecat, în 1934, chiar am fost sigur că haitienii îl vor fierbe de viu într-un cazan… Ei, bine, nu a fost deloc aşa. A continuat să denunţe. Dar de data asta, în sensul celălalt. A scăpat cu bine. Datorită nouă, a câştigat o groază de bani. A primit licenţe pentru import în cantitate mare. După aceea, i-a trădat la rând pe toţi preşedinţii şi s-a legat bineînţeles de Duvalier ca să-i nimicească pe mulatri. Deşi are pielea foarte neagră, este foarte mândru de el. Totuşi era în relaţii foarte intime cu canalia aia bătrână de Papa Doc… Dar lucra puţin şi pentru noi ca să nu-şi iasă din mână… În afară de asta, se gândea numai la femei. De regulă, îi plăceau albele. Se pare că toate nevestele de diplomaţi din Port-au-Prince au trecut prin patul lui. La vârsta lui, nu-i rău deloc.

Malko puse fotografia pe birou.

— Frumos specimen.

O licărire de dispreţ plutea în ochii lui aurii. Era clar că dedesubturile Serviciilor de Informaţii nu erau prea ademenitoare. Oare ce căuta un gentleman ca el în cloaca asta ordinară? Încă nu reuşise să afle ce voia de la el David Wise, dar nu era timpul trecut.

— Este ultima achiziţie a dumneavoastră?

— Va fi cel mai bun aliat al dumneavoastră din Port-au-Prince, spuse cu suavitate Rex Stone. Cunoaşte pe toată lumea şi este de ajuns să-l faci să trădeze unde vrei tu.

Înainte ca Malko să apuce să protesteze, vocea lui David Wise îl ţintui locului în fotoliu.

— Este un tip cumsecade, adăugă el.

Pentru el, toţi cei care îşi trădează ţara în interesul Statelor Unite aveau suflete curate. Rex Stone scotea deja încă o fotografie din dosarul de pe birou.

— Sunt sigur că o preferaţi pe aceasta.

Înfăţişa o fată în şort care cobora dintr-un Ford Maverick. Poziţia îi punea în valoare picioarele lungi şi bine proporţionate şi pieptul agresiv pe care se mula un tricou. Faţa era rotundă şi

blândă, cu ochi mari, iar părul îi cădea în valuri pe umeri. Era imposibil să-ţi dai seama cărei rase îi aparţinea. Malko se simţi dintr-odată mult mai atras de misiunea lui.

— Cine este?

— Simone Hinche. Tatăl ei este exilat în Puerto-Rico. Este conducătorul moral al tuturor emigranţilor care nu-l simpatizează pe Duvalier. Ceilalţi membri ai familiei au fost ucişi de oamenii lui Duvalier. Locuieşte în apropiere de Port-au-Prince, în munţi. Nimeni nu urăşte familia Duvalier mai tare decât ea.

Rex Stone luă încetişor fotografia şi adăugă:

— Va fi bucuroasă să vă cunoască. Mai ales dacă îi aduceţi noutăţi de la tatăl ei...

Totul era învăluit în mister. De când intrase în birou, Malko ştiuse că viitoarea lui misiune va avea de-a face măcar puţin cu Republica Haiti, însă atâta tot. David Wise îl lăsă pe colaboratorul său să se joace cu fotografiile, fără a-l lămuri însă pe Malko. Acesta era pe poziţii, din instinct. Cunoştea bine dezinvoltura Serviciilor Speciale. Rex Stone zâmbi cu subînţeles.

— Nu e rea deloc, nu-i aşa? Nici n-ai zice că este negresă.

Malko nu comentă. Agenţii ăştia de profesie erau fără doar şi poate nişte haimanale incorigibile. Nu aveau nici cea mai mică urmă de amabilitate.

Rex Stone scoase altă fotografie din dosar şi i-o întinse lui Malko.

— Încă un viitor prieten al dumneavoastră...

Fotografia făcută cu blitz-ul înfăţişa un cuplu care bea şampanie într-un bar de noapte. Femeia era frumoasă şi vulgară, cu un păr bogat, iar bărbatul avea figură de dansator cu o gură mare şi mustăcioară. La degetul mic de la mâna dreaptă îi strălucea un inel imens.

— César Castella, anunţă Rex Stone. Cel mai frumos boboc din S.I.M., poliţia secretă a defunctului Trujillo din Santo Domingo. Mai demult, a tras cu mitraliera grea în ţăranii dominicani care au refuzat să-şi plătească impozitele. Acum este şomer. Când Trujillo a fost asasinat, l-am primit în ambasada noastră din Santo Domingo. Asta l-a scutit de multe neplăceri. Cunosc vreo şase persoane care l-ar prăji de viu în ulei încins. După aceea, i s-a permis să se ducă în Haiti. Acolo şi-a plătit viza de şedere denunţându-i pe toţi agenţii dominicani

care operau în Port-au-Prince. La drept vorbind, toată partea sudică a cimitirului din Port-au-Prince ar trebui să-i poarte numele... De atunci a rămas în Port-au-Prince, fiind tolerat de Duvalier. Şi noi îi mai dăm nişte bani din când în când.

— De ce ajutaţi o jigodie ca asta? întrebă Malko de-a dreptul îngreţoşat.

Americanul ridică din umeri.

— Avem mereu nevoie de profesionişti buni...

Malko vru să întrebe dacă César Castella va primi într-o bună zi şi medalia Congresului...

— Dar femeia?

— Este a lui. A fost o *call-girl* a lui Trujillo. Se culcă cu un Macoute sus-pus, tot ca să primească permis de şedere...

Malko oftă şi îi înapoie fotografia. *Exit* César Castella. Încă un specimen al omenirii îndurerate. Văzând dispreţul de pe figura lui, David Wise se grăbi să-l liniştească:

— Toţi aceşti indivizi nu sunt decât nişte figuranţi. Acesta este omul care ne interesează.

De data asta, îi arătă o fotografie oficială făcută în biroul preşedintelui François Duvalier. Acesta ţinea mâna pe umărul unui uriaş în adevăratul sens al cuvântului, cu accentuate trăsături negroide, cu figură gravă, ce strângea la piept o mitralieră Thomson cu încărcătorul ataşat.

— Este Gabriel Jacmel, zise Stone. Pe vremea când se înţelegea cu „Papa Doc”. Un vechi însoţitor de-al lui. A ajutat enorm la alegerea lui cu cartuşe şi cu dinamită judicios împărţite adversarilor acestuia. Inteligent, dotat cu forţă de la natură. S-a certat rău de tot cu „Papa Doc” din motive ideologice. Până a intrat în dizgraţie, a deţinut funcţii înalte.

Malko examină trăsăturile butucănoase şi ochii lipsiţi de expresie.

— Ce face acum?

— Este şeful soldaţilor Macoutes...

Văzând nedumerirea de pe chipul lui Malko, David Wise îi explică pe îndelete:

— S-a certat cu Duvalier acum doi ani. S-a pus preţ pe capul lui. În Port-au-Prince se zvoneşte că, la câteva zile după moartea lui François Duvalier, s-a dus la cimitir, i-a profanat mormântul, apoi i-a tăiat capul şi i-a smuls inima din piept.

Din ce în ce mai bine.

— Şi le-a mâncat? întrebă Malko îngrozit.

David Wise zâmbi încurcat.

— Nu. Astea sunt poveşti cu Voudou. Mulţi oameni din Haiti cred că Papa Doc avea un *loa* fermecat, adică un fel de putere supranaturală. Jacmel a vrut să se înzestreze cu ea…

— Acum o daţi în patima magiei? întrebă Malko stupefiat.

Telegrama lui David Wise îl smulsese din castelul său din Austria spunându-i că trebuie să se întâlnească la Washington, lucru care îi convenea întru câtva. De câteva luni, se hotărâse să-şi vândă casa din Poughkeepsie aflată în statul New York ca să bage câteva zeci de mii de dolari în castel, care devenise parţial locuibil şi voia să profite puţin înainte ca vreo agentă ostilă să-l ducă pe lumea cealaltă. Căci, din păcate, lucrările şi amenajarea parcului erau departe de a fi terminate… Era departe vremea când va putea să-şi ia la revedere de la Central Intelligence Agency şi să trăiască liniştit pe domeniul lui. Ca să nu mai pună la socoteală că Alexandra începea să prefere rochiile Dior în locul hainelor obişnuite. Între un castel care trebuie restaurat şi o logodnică cheltuitoare, avea în faţă o carieră frumuşică de agent colaborator.

De când începuse şedinţa, ştia foarte clar că CIA cocea ceva în Haiti, unde preşedintele François Duvalier murise recent. Iar Haiti se afla doar la cincizeci de kilometri de Cuba… Dar ce anume coceau americanii?

Unul dintre telefoanele de pe birou sună. David Wise ridică receptorul. Malko recunoscu vocea preşedintelui Statelor Unite, amplificată de speaker.

— David, aş vrea să vii în biroul meu.

Închise fără să aştepte răspunsul. Şeful Diviziei Planuri puse liniştit receptorul în furcă. Cu elicopterul care decola de pe acoperişul clădirii numărul doi, ajungea la Casa Albă în zece minute.

— Continuaţi şedinţa fără mine, spuse el. M-a chemat preşedintele.

Îşi luă haina din dulap, îi strânse mâna lui Malko şi ieşi din încăpere. Malko se întreba dacă această convocare a preşedintelui avea vreo legătură cu discuţia lor.

Între timp, Rex Stone îşi aprinse un trabuc. Se juca maşinal cu fotografiile.

— De ce mi-aţi arătat toate astea? întrebă el.

Omul din CIA făcu o mutră amuzată.

— Mai întâi, pentru că trebuie să vă întâlniţi cu aceşti indivizi. În al doilea rând, aceste fotografii vă pot salva viaţa. În urmă cu câteva luni, unul dintre agenţii noştri trebuia să se întâlnească cu un haitian. Avea doar numele lui. Nu văzuse nicio fotografie. Era un soldat Macoute care a venit la întâlnire… Dar era altul. Pe omul nostru nu l-am mai văzut de atunci…

Era încurajator.

— Sper că fotograful dumneavoastră a fost mai prudent…

O lucire răutăcioasă străbătu privirea americanului. Scoase din dosar altă fotografie şi i-o întinse lui Malko. Acesta ridică sprâncenele: documentul înfăţişa un pastor în costum negru cu o biblie în mână. Avea o faţă bucălată, îmbătrânită de ochelarii cu rame groase de baga.

— Este pastorul John Riley, zise Stone. Slujeşte în Haiti de patru ani. Un om sfânt care ne-a făcut o groază de servicii. Mania lui sunt fotografiile.

Malko simţi că se sufocă.

— Este un pastor adevărat?

Rex Stone zâmbi în colţul gurii.

— În orice caz, este un om foarte credincios. Puteţi să vă duceţi la el din partea mea, la Radio Pax. Este un post independent care transmite în Haiti, pe care îl ajutăm puţin din punct de vedere financiar…

Malko recunoştea generozitatea lipsită de interes a celor din CIA…

— Au şi D.C.A. la Radio Pax? întrebă Malko, mai în glumă, mai în serios.

Rex Stone nu se sinchisi. Prinţul ăsta austriac era incorigibil. Mereu glumea cu lucrurile serioase. Trase un fum din trabuc, apoi îl suflă afară.

— La Amman[5] v-aţi descurcat foarte bine, observă el. Însă în Haiti, situaţia ar putea fi mult mai delicată. Unii se duc pe lună, iar alţii trăiesc încă în Evul Mediu… Mai cu seamă la negri!

Malko nu era rasist, dar un lucru îl îngrijora puţin: că alţii erau.

— Aveţi de gând să mă faceţi să-mi deschid o agenţie a Armatei Salvării pentru agenţii şomeri?

Trăsăturile lui căpătară un aer grav. Se lăsă pe spătarul fotoliului.

---

5 *Vezi SAS — Amman însângerat*

— O să reglăm toate conturile o dată pentru totdeauna cu familia Duvalier, spuse el cu voce tăioasă. Acum ori niciodată. Bătrânul „Papa Doc” a murit, iar fiul lui nu e bun de nimic. Dacă totul merge bine, peste câteva săptămâni Haiti va fi eliberat de clica lui Duvalier... Şi nimeni nu-i va regreta. Nici nu vă închipuiţi în ce fel s-a menţinut la putere „Papa Doc”?

Malko mai ştia câte ceva şi nu nutrea niciun sentiment de duioşie pentru bătrânul tiran negru şi pentru soldaţii lui feroce şi groteşti. Stone începu să scrie ceva pe o coală de hârtie, apoi se uită la el.

— Timp de paisprezece ani, „Papa Doc” şi-a bătut joc de noi. I-a tratat pe ambasadorii noştri ca pe nişte gunoaie, ne-a furat dolarii şi ne-a şantajat. A ajuns până acolo încât i-a invitat pe polonezi să-şi facă ambasadă în Port-au-Prince ca să ne stoarcă de bani, sub pretextul că în urmă cu două sute de ani, polonezii care au luptat alături de francezi s-au răsculat şi s-au alăturat sclavilor răzvrătiţi! Acum le vând haitienilor macetele lor de paradă!

Americanul stătu pe gânduri câteva secunde, apoi continuă:

— Trebuie să intervenim, fiindcă în curând comunismul va subjuga Republica Haiti. Într-o bună zi, adepţii lui Duvalier vor fi alungaţi, iar cubanezii vor veni în locul lor. Deja există un Partid Comunist Unificat încă din 1968: P.U.C.H., Partidul Unificat al Comuniştilor Haitieni. Într-o zi, va ajunge la putere... Prin urmare, trebuie să le-o luăm înainte.

Malko urmărea această strălucită demonstraţie din ce în ce mai sceptic şi mai neîncrezător.

— Am crezut că este un regim mai liberal?

Rex Stone se strică de râs.

— Pe naiba! Dacă ziceţi dumneavoastră... Înainte, îi executau pe condamnaţi la patru dimineaţa. Acum, îi execută la şase. Au câştigat două ore de somn... Iar comercianţii nu mai sunt obligaţi să falimenteze fiind condamnaţi la moarte... Dimpotrivă, funcţionarii le iau în continuare o parte din salarii sub formă de bilete de loto. Dar mai e şi altceva...

Scoase de sub dosarul cu fotografii o mapă albă subţire şi i-o arătă lui Malko.

— Acesta este adevăratul motiv al acţiunii noastre. Este o sinteză care a sosit de curând din Haiti. Omul nostru de acolo şi-a făcut bine treaba... De când a murit „Papa Doc”, am urmărit

îndeaproape evoluţia evenimentelor. Am ajuns până acolo încât i-am supus guvernului o listă de „îmbunătăţiri” pe care sperăm să le aducem regimului, ca să încurajăm investiţiile şi să întreţinem raporturi normale cu ei. Of, lucruri normale: eliberarea deţinuţilor politici şi un pic de libertate a gândirii... Şi o justiţie mai puţin haotică...

Stone tăcu.

— Ce s-a întâmplat?

— Au refuzat, spuse cu tristeţe Rex. Au minţit cu neruşinare. Un ministru chiar i-a jurat lui Frank Gilpatrick, omul nostru din Port-au-Prince, că nu au niciun deţinut politic!

— Şi nu este adevărat?

Malko avu impresia că americanul va exploda.

— Cum să fie adevărat? Există cel puţin *unul.* Un bancher pe care noi l-am ajutat şi care ne-a jurat să scape Haiti de familia Duvalier. Se află la Fort-Dimanche, închisoarea din Port-au-Prince, unde l-au omorât...

Malko privi harta de pe perete: în stânga, era Haiti, iar în dreapta, Republica Dominicană. Povestea asta nu însemna nimic pentru el...

— De fapt, ce doriţi? îl întrebă el cu prudenţă. Să dau drumul porumbeilor păcii deasupra capitalei Port-au-Prince ca să-i aduc pe adepţii lui Duvalier la sentimente mai bune?...

Era incorigibil.

— Să ajutăm elementele anti-Duvalier să preia puterea, despre asta este vorba, spuse Rex Stone.

Era destul de vag.

— Cine le conduce?

Americanul îi susţinu privirea lui Malko.

— Gabriel Jacmel. Este singurul om care le ţine piept adepţilor lui Duvalier de doi ani încoace. Ar fi de ajuns să-l ajutăm ca să-i alunge... Şi să aducă într-adevăr republica pe calea democraţiei.

— Dar nu l-aţi ajutat odinioară şi pe Fidel Castro? îl întrebă Malko cu perfidie.

Rex Stone răspunse imediat:

— Ştiţi care a fost principala slujbă a lui Gabriel Jacmel când era şeful soldaţilor Macoutes? Exterminarea comuniştilor. A omorât cu miile. Ultimii au fost arşi de vii într-o casă, împreună cu femei şi cu copii. Sunt sigur că tipul ăsta nu ne va trăda...

— Înţeleg, spuse Malko.

Era din ce în ce mai reticent.

— Tot ce îmi propuneţi ca să aţâţ o revoluţie este un ucigaş şomer, un trădător de profesie şi o fată frumoasă. Plus un fost Tonton Macoute.

Rex Stone se întunecă la faţă. La CIA nu se pomenea niciodată despre o revoluţie, ci despre o mişcare spontană. Malko se juca cu ochelarii de soare, observându-l pe american cu o oarecare ironie. Pur şi simplu i se cerea să ajute la răsturnarea, guvernului legal constituit dintr-o ţară. Înţelegea acum de ce David Wise făcuse apel la el. În cazul unei nereuşite, vina nu cădea în totalitate pe americani. Un agent „negru”, şi străin pe deasupra, era foarte convenabil. Se gândi la bietul Steiner lăsat pradă tribunalelor sudaneze de „comanditarii” lui. Frumoasă perspectivă. Observând expresia lui Malko, Stone adăugă imediat:

— Nu veţi fi singur. Încă nu v-am vorbit despre celelalte aspecte ale operaţiunii „Von-Von”.

Malko se ridică şi îşi puse ochelarii la ochi.

— Nu am terminat, zise Stone tresărind.

— Dar eu am terminat. Găsiţi-vă alt erou, spuse politicos Malko. Nu am chef să fiu ciopârţit cu maceta de soldaţii Macoutes. Sau prăjit de viu precum cubanezii voştri. Daţi-i un telefon lui Superman, vă aranjează el treburile cât ai bate din palme. Sau mai bine cereţi-i minunatului agent care a clocit sinteza asta să facă pe haiducul. Asta îl va schimba... Iar dacă va fi prins, veţi trimite puşcaşii marini să-l salveze.

Pusese deja mâna pe clanţa uşii. Uneori CIA nu prea avea simţul realităţii. Rex Stone nu se clinti din loc. Ridică doar arătătorul de la mâna dreaptă şi spuse plin de emfază:

— A elibera Haiti de adepţii lui Duvalier este o misiune pe care ar trebui să o acceptaţi din onoare şi din plăcere. În plus, dacă veţi reuşi, veţi câştiga cinci sute de mii de dolari.

Malko rămase cu mâna pe clanţă. Cinci sute de mii de dolari! Chiar şi devalorizaţi, tot era o sumă fabuloasă. Putea să-şi termine restaurarea castelului. Se gândi la Alexandra care aştepta fără să cârtească să o ceară de nevastă. Dar nu o va face până nu va rezolva toate problemele materiale. Revăzu în minte donjonul şi acoperişul din aripa stângă a castelului. Ţiglele erau sparte, lemnăria putrezită. Avea de refăcut opt sute de metri pătraţi de acoperiş. Devizul antreprenorului din Viena îi

dădea fiori pe şira spinării. Cu toate astea, reparaţiile trebuiau făcute până la începutul iernii. Cunoscând zgârcenia cu care administra David Wise bugetul „negru” al CIA, riscurile trebuiau să fie uriaşe... Rex Stone aştepta în tăcere. Observând expresia de pe figura lui Malko, adăugă:

— Aveţi drept garanţie o sută de mii de dolari. Doar ca să ajungeţi pe nenorocita aia de insulă. Dacă reuşiţi şi dacă vă veţi lăsa oasele acolo, banii vor ajunge la persoana dorită de dumneavoastră. Vă dau cuvântul de onoare.

În cel mai rău caz, Alexandra va primi o moştenire imensă.

Malko luă mâna de pe clanţă şi se aşeză la loc. Epuizat, Rex Stone luă o sticlă şi un pahar şi îşi turnă Pepsi-Cola.

— V-ar costa mai puţin dacă aţi folosi oamenii de acolo, observă Malko. Chiar la preţul chiriilor...

Rex Stone clătină din cap:

— Nu este vorba de bani. În Haiti noi suntem buni de spânzurat. Dacă nu reuşiţi, vă lăsăm baltă. Şi-apoi, avem nevoie de cineva priceput, aşa ca dumneavoastră. Gabriel Jacmel şi Simone Hinche nu se înţeleg prea bine. Mai demult s-au cam certat. Or acum trebuie neapărat să se înţeleagă.

— L-aţi anunţat pe acest Gabriel Jacmel?

— Nu. Dar asta constituie prima parte a misiunii dumneavoastră. Adică să-l găsiţi.

— Unde?

Americanul zâmbi obosit.

— Habar n-am. Tot ce vă cerem este să băgaţi mâna în coşul plin cu şerpi cu clopoţei fără să fiţi muşcat...

— Îmi place că cel puţin sunteţi sincer...

Zâmbetul lui Rex Stone se accentuă.

— Nu am chef ca fantoma dumneavoastră să mă tragă de picioare... În cazul în care acceptaţi, iată care este cel mai veninos dintre şerpii cu clopoţei.

Îi întinse lui Malko altă fotografie. Era o femeie încă tânără, cu faţa fină şi prelungă, foarte înaltă. Avea un nas mic şi drept, buze subţiri, bărbia uşor pătrată. Din fericire, părul rebel îi mai îndulcea trăsăturile.

— Este una dintre puţinele metise care a avut legături cu Duvalier. Extrem de inteligentă şi de o imoralitate absolută. I-a condus din umbră pe soldaţii Macoutes după ce a fost eliminat Gabriel Jacmel. O veţi găsi în drumul dumneavoastră.

— Cum o cheamă pe această creatură apetisantă? întrebă Malko îi timp ce îi restituia fotografia.

— Amour Mirebalais. Are o vilă în apropiere de Port-au-Prince, în Pétionville, un birou la palat şi conduce neoficial Înalta Poliţie de stat.

Malko privi cerul. Liniştea şi răcoarea din birou erau înşelătoare. Fiecare sertar din fişetul metalic plasat sub hartă conţinea câte un rezumat al unei poveşti sângeroase, secretă şi feroce.

Ce poftă nebună avea să refuze această misiune, în ciuda onoarei, plăcerii şi a celor cinci sute de mii de dolari. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Stone zise.

— Lăsaţi-ne să vă expunem *ÎNTREAGA* operaţiune „Von-Von”, abia pe urmă veţi lua o hotărâre. O să vedeţi că este o şiretenie…

Se sprijini de spătarul fotoliului şi începu să povestească. Malko îl asculta fascinat. Puteai să spui orice despre tipii din CIA, numai că erau imbecili nu. În afară de bani, mai era şi atracţia unei aventuri puse la punct precum mecanismul unui ceas în care el era rotiţa care se învârtea. Cu vocea blândă şi clară a lui Rex Stone şi cu ambianţa catifelată din birou, totul părea atât de simplu. Americanul tăcu. Operaţiunea „Von-Von” nu mai avea secrete pentru Malko. Acesta întâlni privirea americanului. Nu avea niciun rost să se joace de-a şoarecele şi pisica.

— Accept, spuse el.

Rex Stone îl măsură cu admiraţie nedisimulată.

— Ori aveţi neapărată nevoie de cele cinci sute de mii de dolari, ori vă meritaţi reputaţia.

— Există în Washington vreun restaurant unde se serveşte caviar adevărat şi votcă rusească? întrebă Malko. Sunteţi invitatul meu.

Avea să se arunce în luptele feroce ale unei ţări înapoiate şi primitive. Aşa că va profita din plin acum de ce era mai bun în viaţă. Se gândi să o invite şi pe Ethel împreună cu ei.

Capitolul III

Un dulău negru şi costeliv mergea pe lângă zidul clădirii aeroportului, cu coada între picioare, adulmecând şi căutând ceva de mâncare. Soldatul care stătea de pază la uşa sălii de bagaje ţipă când văzu animalul. Armă repede mitraliera şi ochi câinele. Se auzi o rafală scurtă. Sărmanul animal schelălăi, se rostogoli, agitându-şi lăbuţele convulsiv şi rămase nemişcat. Era în agonie.

Negrul care ducea valizele lui Malko le lăsă jos imediat şi fugi către uşă. Câinele era în agonie într-o baltă de sânge. Viaţa se opri o clipă în loc în micuţa aerogară din Port-au-Prince. Câţiva haitieni se adunară în jurul animalului. Unul dintre ei îl scuipă strâmbându-se cu ură. Soldatul îi alungă pe curioşi şi se apropie cu mitraliera îndreptată spre el de parcă ar fi fost un duşman periculos. Ţinând ţeava aproape de leş, goli ce mai rămăsese în încărcător, transformându-l pe bietul câine într-o masă sângerândă.

Îngreţoşat de această cruzime gratuită, Malko se întoarse către un haitian înalt cu care călătorise în Boeing-ul 707 al companiei American Airlines de la New York şi îl întrebă:

— De ce a făcut treaba asta? Este îngrozitor.

Înainte ca haitianul să apuce să-i răspundă, un poliţist în uniformă îi explică:

— Era bolnav, domnule. Şi periculos. Putea să muşte pe cineva…

Malko nu mai insistă. Haitienii aveau metode drastice de luptă împotriva turbării. Institutul Pasteur avea destulă treabă… Poliţistul plecă. Tovarăşul lui de drum se aplecă imediat la ureche şi îi şopti:

— Nu este adevărat… L-a omorât fiindcă Papa Doc a dat ordin să fie omorâţi toţi câinii negri.

— Toţi câinii negri? Dar de ce?

Haitianul zise cu gravitate:

— Se pare că trădătorul de Gabriel Jacmel poate să se transforme în câine negru. A mai scăpat de soldaţi în acest fel…

Afară, soldatul trăgea de coadă corpul animalului. Malko oscila între indignare faţă de această incredibilă superstiţie şi tristeţe. Gabriel Jacmel era omul pe care îl căuta. Dar nu transformat în câine. Viaţa în aeroport îşi reluă cursul obişnuit. Malko îşi şterse fruntea cu batista de mătase. Micuţul aeroport nu avea aer condiţionat. Trebuia să stea un sfert de oră la coadă

ca să-i pună viza în paşaport şi nu mai putea de cald. Din aer, cercetase oraşul plat înghesuit între mare şi colinele pline de verdeaţă. Marea era cenuşie şi nu îl îmbia deloc. Trei Mustang-uri vechi P 51 şi B 25 rugineau într-un colţ lângă un bimotor Piper Comanche, avionul personal al răposatului François Duvalier. Hamalul luă valizele lui Malko şi le puse în faţa unui vameş în uniformă. Acesta cotrobăia într-o valiză deschisă. Deodată, scoase un pachet de scrisori. Ridicând din sprâncene, desfăcu una şi începu să citească. Dar o ţinea de-a-ndoaselea.

Malko se abţinu cu greu să fie serios. Deţinătorul scrisorilor părea de-a dreptul terorizat. Vecinul lui Malko se aplecă la ureche.

— Verifică dacă nu cumva comunică cu emigranţii.

După ce dovedise cât de puternic este, vameşul împături scrisoarea dezgustat. La câţiva metri de vameş, stând pe o bancă, doi negri asistau la controlul bagajelor. Aveau haine şi ochelari de soare şi erau ochi şi urechi la tot ce se petrecea. Unul dintre ei băgă mâna sub haină şi scoase un pachet de ţigări, iar Malko zări mânerul din lemn al unui revolver. Erau soldaţii Macoutes, miliţienii feroce devotaţi lui Duvalier. Malko simţi inima bătându-i mai repede. Se trezea încă o dată într-o lume bizară şi plină de pericole...

Haitianul pe care îl cunoscuse în avion se aplecă spre vameş şi, cu aerul cel mai degajat, îi strecură o bancnotă împăturită în buzunarul cămăşii. Acesta făcu imediat o cruce cu creta pe valiza lui şi pe bagajele lui Malko. Pistolul extraplat se afla în fundul dublu al uneia dintre valize. Malko nu apucă să-i mulţumească, fiindcă bărbatul se şi dusese la un Ford gri ca vai de mama lui. Când ieşi, Malko fu îmbrâncit de un tip ciudat care nu contenea cu scuzele: era slab, cu pantaloni în carouri prea scurţi pentru el, ras în cap precum Yul Brynner, cu o faţă aproape ca de maimuţă, cu trăsături foarte mobile şi, colac peste pupăză, mai avea şi un baston cu măciulia din argint. Negrul se pierdu în scuze volubile, jumătate în franţuzeşte, jumătate în engleză, apoi intră în aeroport ţopăind. Hamalul pusese deja valizele într-un 404 plin de praf. Malko se instală pe bancheta desfundată şi mizerabilă.

— Eu merg la El Rancho, spuse el în franceză.

Împrejurimile semănau mai mult cu cartier tropical de magherniţe decât cu o grădină englezească, cu o autostradă

mică plină de gropi. Pe geamurile deschise, intra în maşină aerul cald şi umed, specific tropical.

Şoferul se strecura cu abilitate printre taxiurile colective, printre camioane şi autobuze, decorate cu picturi naive şi sloganuri religioase sau politice. Apoi negrul ocoli un sens giratoriu enorm şi o luă pe un bulevard larg cu două benzi care mergea paralel cu colinele. Copaci de un minunat roşu aprins mărgineau drumul. Mai departe, se zărea ecranul uriaş al cinematografului în aer liber. Era ceva total neaşteptat în acest oraş.

*

* *

Malko lăsă în stânga imensa banderolă făcută din ghirlande de becuri ce proclamau cu litere de foc: „Trăiască Jean-Claude Duvalier. Preşedinte pe viaţă.” După moartea lui „Papa Doc”, numai prenumele a trebuit schimbat. Zgâlţâit de gropile din drumul spre Pétionville, încetini ca să privească Palatul Naţional, izolat în mijlocul esplanadei Champ de Mars, netedă ca-n palmă. Era o clădire mică albă, cu două etaje, lungă de vreo cincizeci de metri, înconjurată de o perdea de copăcei cu flori violet şi de o pajişte superbă, îngrădită şi ea de un gard înalt cu grilaj.

Distrat, Malko fu nevoit să frâneze brusc în faţa unui panou ce indica: sens interzis, nu intraţi. Uitându-se mai atent, îşi dădu seama că circulaţia era interzisă vehiculelor în preajma palatului. Era adevărat că toată familia Duvalier locuia în aripa stângă…

În spatele palatului, clădirile din cazarma Dessalines adăposteau o unitate de elită a armatei haitiene. În faţa clădirii aerisite şi a cazărmii François Duvalier, sediul direcţiei poliţiei, care de asemenea păzea familia Duvalier…

Fără să mai insiste, Malko o luă la dreapta, către statuia „Soldatului Necunoscut”. Mazda închiriată era nou-nouţă şi mergea perfect, însă avea impresia că fusese ciuruită de gloanţe…

Drumul de la Pétionville până la Port-au-Prince era îngrozitor, plin de gropi ca o strecurătoare. Trebuia să aibă nervi de oţel. Totul era mizerabil. Majoritatea negrilor erau desculţi, iar drumul era mărginit de colibe de lemn cu acoperişul din tablă ondulată. Peste tot, oamenii cărau cu cârca diverse poveri, topindu-se în

canicula infernală. Toate vilele moderne erau mai departe de drumul sinuos, pe nişte poteci pietruite, aproape impracticabile.

Viră la stânga în faţa cinematografului Rex, aşa cum i se explicase. Centrul capitalei era construit în stil american, cu multe intersecţii. În afara maşinilor, totul semăna cu un orăşel din Vestul îndepărtat din 1880. Case dărăpănate, cu balcoane din lemn, cu tarabe îngrămădite pe trotuar, cu pământul bătătorit. Malko se angajă pe strada Pavée, mărginită de magazinele fără vitrine în care se vedeau găuri enorme.

La trei cvartale mai jos, el tăie bulevardul Jean-Jacques Dessalines, principala arteră din Port-au-Prince paralelă cu marea. Un şir de „tap-tap”-uri de toate culorile se îndreptau spre piaţă. Brusc, imediat după bulevard, strada Pavée se înfunda. Mazda se hurduca din groapă în groapă. În fine, Malko zări o faţadă galbenă cu firma *Banque du Canada.*

În faţă, era un depozit imens. Văgăuna lui Julien Laleau, „trădătorul”. Rex Stone îi dăduse destule elemente ca să poată comunica cu Ambasada Statelor Unite, dar mai ales cu Frank Gilpatrick, consilierul adjunct, reprezentantul CIA în Port-au-Prince.

Când coborî din maşină, Malko crezu că se sufocă. Ar putea tăia aerul umed cu cuţitul, atât era de dens. Traversă şi intră în depozit. O scăriţă din lemn ducea sus în nişte birouri despărţite cu geamuri. Un negru se apropie de Malko.

— Domnul Laleau? îl întrebă el.

— Este sus.

Malko urcă scara. Aici erau mai multe birouri închise, iar pe o uşă scria: DIRECŢIA. Bătu la uşă, apoi intră.

*

* *

Julien Laleau turna conţinutul unei sticle mari într-una mai mică. Pielea feţei era neînchipuit de închisă la culoare. Biroul nu avea ferestre, dar răcoarea era menţinută de un climatizor anemic. Ridică pleoapele zbârcite de reptilă şi se uită la Malko. Nu i-ai fi dat mai mult de şaizeci de ani, din cauza părului grizonat, pieptănat pe spate cu foarte multă grijă. Crima îl conservă bine pe ucigaş… Malko înaintă cu mâna întinsă.

— Sunt un prieten de-al lui Rex Stone.

Julien Laleau nu făcu niciun gest. Puse calm sticla jos şi se

ridică. Strânse mâna lui Malko cu un zâmbet perfid şi cu o forţă extraordinară. Era mai înalt cu aproape zece centimetri.

— E ceva vreme de când nu l-am mai văzut... Luaţi loc. Ce surpriză plăcută...

Malko se supuse. Bărbatul putea să-şi schimbe părerea numaidecât. Îşi scoase ochelarii.

— Ce aţi turnat cu atâta grijă?

Un zâmbet viclean lumină faţa zbârcită a bătrânului negru. Luă sticluţa şi i-o întinse lui Malko.

— Luaţi-o. Dacă rămâneţi mai mult în Haiti, aveţi nevoie...

Era un lichid gălbui. Malko adulmecă. Mirosea a rom de proastă calitate.

— E alcool?

Julien Laleau bufni în râs.

— Nu. Nu chiar. Este „boit-cochon", cuvântul creol pentru afrodiziac.

— Este cantaridă?

— Nu.

Julien Laleau îi arătă sticla mare.

— Sunt coji adunate de un „doctor-frunză" şi lăsate la macerat în rom timp de trei săptămâni...

Se aplecă peste birou.

— Vă asigur că efectul este extraordinar. Eu beau câte un păhărel în fiecare seară.

Pleoapele de reptilă se ridicaseră de pe ochii al căror alb era la fel de închis la culoare ca şi tenul. În schimb, aveau o lucire vicleană ce venea din interior.

Malko îşi aminti ceea ce îi spusese Rex Stone: bătrânul Laleau avea o viaţă sexuală foarte activă la vârsta lui. Absorbit de visele erotice, bătrânul negru părea mai puţin vigilent. Malko profită de acest lucru:

— Rex Stone mi-a spus că aţi putea să-mi faceţi un serviciu la care ţine foarte mult...

Încă visând, Julien Laleau clătină uşor din cap.

— Fireşte, fireşte. Despre ce este vorba?

— Vreau să-l cunosc pe Gabriel Jacmel.

Parcă ar fi pomenit de Belzebut în bazilica Sfântul Petru din Roma, atât de mare a fost şocul. Un oftat gâjâit scăpă din gâtlejul lui Julien Laleau, iar pleoapele coborâră ca o perdea peste ochi.

— Domnul Stone nu a urmărit cursul evenimentelor, spuse el cu blândeţe. Este absolut imposibil. Gabriel Jacmel este duşmanul poporului haitian şi nu se află nicăieri în Port-au-Prince. Eu cred că a murit într-o văgăună ca un animal sălbatic.

Aproape că l-ar fi crezut. Malko se aşteptase la o asemenea reacţie.

— Ştim din sursă sigură că Jacmel este în Port-au-Prince, spuse Malko cu autoritate. Pentru dumneavoastră care cunoaşteţi pe toată lumea, nu va fi nicio greutate să-l găsiţi. Doar atât vă cer.

Negrul clătină din cap.

— Este imposibil. Altădată i-am făcut câteva servicii domnului Stone. Acum sunt doar un om de afaceri, iar preşedintele François Duvalier a fost prietenul meu. Să mă întâlnesc cu Gabriel Jacmel ar însemna să-i trădez memoria. Priviţi.

Se ridică şi luă de pe perete o fotografie înrămată şi i-o întinse lui Malko.

Aceasta îl înfăţişa pe François Duvalier întinzându-i lui Julien Laleau, slugarnic până la Dumnezeu, o carabină U.S.M.I.

— Mi-a dăruit această armă în urmă cu câteva săptămâni, înainte să moară, rosti el cu vocea plină de emoţie.

Uitase să precizeze că „Papa Doc” îi trimisese încărcătoarele mult mai târziu… Din prudenţă, fireşte. Acesta îi era obiceiul de a distribui arme fidelilor săi… Malko nu se lăsă impresionat de această minunată manifestare a prieteniei.

— Doctorul Duvalier a murit, spuse el. Domnul Stone trăieşte încă.

Julien Laleau clătină din cap.

— Probabil că alte persoane vor putea să vă ajute. Domnul Stone are mulţi prieteni în Port-au-Prince.

Delicat mod de a dezvălui densitatea „trădătorilor” pe cap de locuitor. Nu degeaba dolarul şi gurdul – moneda locală – se schimbau atât de uşor… Dar Laleau era *singurul* care avea conexiunile necesare. Prin urmare, trebuia să „insiste”. Era timpul. Julien Laleau se ridicase ca să-i dea de înţeles că întrevederea se terminase. Dar Malko nu se clinti

— Cred că i-aţi făcut un serviciu destul de recent domnului Stone. Voi fi obligat să-i comunic schimbarea atitudinii dumneavoastră. Este regretabil.

Apăsase special pe cuvântul „regretabil”. Se ridică şi el. Julien

Laleau se transformase parcă în stană de piatră. Malko îşi luă ochelarii şi îi întinse mâna.

— La revedere, domnule Laleau. Mă bucur că v-am cunoscut.

Negrul clipi furios. Malko văzu venele umflându-se pe gâtul zbârcit. Ochii negri exprimau o ură nemaipomenită. Cu câteva telefoane de la CIA, licenţele lui de import se duceau pe apa sâmbetei. Făcând un efort enorm de voinţă, se strădui să schiţeze un zâmbet.

— Sunteţi foarte simpatic, o să vă ajut totuşi. „Doctorul-frunză" care îmi vinde afrodiziacul este un *houmgan*[6] foarte cunoscut. Poate că are informaţii în legătură cu Gabriel Jacmel. Îl întreb mâine când mă duc la el.

Malko nu îşi exterioriză sentimentul de mulţumire. Negrul îl conduse. Şchiopăta puţin. Malko se întreba cum de mai avea succes la femei. Pielea gâtului era zbârcită ca un măr uscat.

— Locuiesc la El Rancho, spuse el.

Strângerea de mână fusese mai puţin călduroasă acum decât la venire.

*

* *

Drumul urca în adâncul unei jungle pustii şi verzi, şerpuind printre colinele împădurite. Pétionville se afla la câţiva kilometri. Ţinând strâns volanul maşinii Mazda, Malko supraveghea toate bifurcaţiile. Ca să o găsească pe Simone Hinche, avea doar un plan sumar, desenat de un angajat de la galeria de artă a tinerei. După o bifurcaţie ce ducea la Kenskoff, trebuia să o ia la stânga, să urce trei kilometri, apoi să vireze la dreapta, în faţa unui zid înalt... Casa Simonei Hinche se afla la capătul unei poteci. Maverick-ul ei verde era staţionat în faţa porţii.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Poteca era absolut pustie. *La Boule* servea drept reşedinţă pentru cei care soseau în Port-au-Prince. Aici erau numai vile. Ca să ajungi la cel mai amărât magazin, trebuia să cobori zece kilometri, în Pétionville.

Malko era nervos. Julien Laleau măcar de n-ar face alergie la el şi să încerce să se debaraseze rapid... între acest risc probabil şi acela de a-l întâlni pe Gabriel Jacmel, Julien Laleau trebuie să fi făcut o alegere dureroasă. Aşa, ca din întâmplare, Malko îşi ascunsese pistolul extraplat sub scaunul maşinii.

---

6 *Preot voudou (n.a.)*

Zidul indicat îi apăru în faţă... Malko viră la dreapta pe o cărare îngustă, mărginită de vile. Toate păreau nelocuite. În fine, mai în spate, zări o maşină verde. Malko staţionă lângă ea şi opri motorul. Era o răcoare plăcută. Înainte de a coborî, scoase scrisoarea pentru tânăra femeie şi o strecură în buzunarul interior al hainei.

*

* *

Simone Hinche citea stând în picioare. Aproape că smulsese scrisoarea din mâinile lui Malko. Era, mai atrăgătoare decât în fotografii. Avea un pantalon gen blue-jeans mulat pe fesele foarte rotunde, iar bluziţa era descheiată adânc până la pieptul plin. Însă, în ochii mari şi căprui se citea o nesfârşită oboseală, ca şi cum ceva din ea ar fi fost deconectat. Liniile mari ale feţei îi puneau şi mai mult în evidenţă frumuseţea ochilor. Avea trăsături dulci şi senzuale, dar pe care se citea o tensiune aproape palpabilă.

Chiar şi culoarea pielii era uimitoare: un soi de brun auriu de parcă ar fi fost pârlită la cuptor. Împături scrisoarea şi parcă abia acum descoperise prezenţa lui Malko.

— Îmi pare rău, nici măcar nu v-am oferit ceva de băut.

Vocea era melodioasă, dar încordată. Dispăru în bucătărie, apoi apăru cu o tavă plină cu pahare şi o sticlă de rom de „cinci stele” şi apă minerală Perrier. Prepară două pahare de rom cu apă minerală şi se aşeză în faţa lui Malko.

În casă nu era absolut niciun zgomot. Ţinând cont de răcoare şi de peisaj, parcă s-ar afla în Elveţia. Malko îşi înmuie buzele în rom. Era rece şi foarte tare. O studie pe tânăra femeie. Părea de vreo douăzeci şi cinci de ani. Oare ce o determinase să se refugieze în această casă izolată unde părea să locuiască singură? Şi ea îl examina. Brusc, atmosfera se încărcă de electricitate. Malko simţi subit un impuls nebun, sălbatic şi primitiv. O dorea pe această străină. Poate şi pentru că părea atât de vulnerabilă, atât de femeie, cu trupul său plinuţ şi figura frumoasă şi obosită... Probabil că Simone simţise tensiunea, căci puse picior peste picior şi îl întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

Malko scutură din cap.

— Nu l-am întâlnit niciodată. Dar am auzit multe lucruri

despre el.

— De ce aţi venit aici?

Stătea tot cu scrisoarea în mână, de parcă i-ar fi fost teamă să nu i-o ia. El îi zâmbi.

— Dar dumneavoastră de ce vă ascundeţi atât de departe de Port-au-Prince?

Simone Hinche surâse cu tristeţe.

— Ca să am linişte. Înainte, locuiam în cartierul Bois-Bernard, aproape de biserica Sacré-Coeur. Toţi oamenii pe care i-am cunoscut au plecat sau au murit. Casele lor sunt acum abandonate. Câteodată soldaţii Macoutes mai dădeau târcoale pe lângă casă. Ştiu bine de ce sunt în stare. Atunci, m-am hotărât să vin aici.

Ochii aurii ai lui Malko nu slăbeau o clipă figura metisei.

— Credeţi că lucrurile vor reveni la normal?

Privirea ei se întunecă fulgerător, apoi clătină din cap.

— Nu trebuie să visăm. Doctrina duvalieristă este adânc înrădăcinată… Nu cred în miracole.

— Nu este vorba despre miracole, spuse Malko.

Era momentul să acţioneze. Începu să-i explice cât mai clar cu putinţă scopul venirii lui în Haiti şi rolul pe care eventual l-ar putea juca ea. La început, Simone Hinche îl ascultă cu stupefacţie. Apoi, privirea ei păru că reînvie… La sfârşit, îşi muşcă buzele de emoţie. Prudent, Malko omisese numele lui Gabriel Jacmel. Încă nu era sigur de Simone Hinche. După ce tăcu, ea rămase un timp cu privirea în pământ. Apoi zise dintr-odată:

— Aş dori atât de mult să se poată! Până acum. Tot ce s-a încercat împotriva familiei Duvalier a depăşit limita bunului simţ… Când au bombardat palatul cu B 25, au fost atât de siguri de reuşita lor, încât nici nu le-a ajuns benzina ca să se întoarcă! Au fost nevoiţi să aterizeze în Port-au-Prince şi au fost luaţi prizonieri. Chiar „Papa Doc” i-a torturat în pivniţele palatului. Cadavrele lor nu au fost găsite niciodată.

Deznădejdea stinsese definitiv lucirea din ochii căprui.

— Să fiţi prudent. Fort-Dimanche este înţesat de oameni care au crezut că pot să răstoarne tiranica familie Duvalier…

Malko era tulburat. Înainte de a merge mai departe, trebuia să o cunoască mai bine pe Simone Hinche, să fie sigur că se putea baza într-adevăr pe ea. Şi să-i inspire încredere. Dar nu

avea prea mult timp la dispoziţie. Trebuia să-şi atingă scopul înainte ca adepţii lui Duvalier să afle de ce venise în Haiti.

— Vreau să vă invit să bem ceva în altă parte, îi propuse el. Există vreun asemenea loc?

Simone Hinche stătu pe gânduri.

— Nu cred că ar fi prudent să fim văzuţi împreună.

Ea se întrerupse o clipă, apoi zâmbi cu tristeţe.

— Bineînţeles, doar v-au văzut când aţi venit...

— Toţi vecinii ne spionează întruna. Soldaţii mişună peste tot Nu trebuie să spunem nimic în locurile publice. Am putea să mergem la *C'est si bon.* Este o discotecă unde nu sunt prea mulţi soldaţi.

— Atunci să mergem la *C'est si bon.*

*

* *

În ritmul melodiei *meringue „Papa Doc pe viaţă",* trei perechi se bâţâiau în ringul de dans minuscul. O negresă înaltă cu părul puţin roşcat se dezlănţuia cu furie, spre marea bucurie a instrumentiştilor care alcătuiau orchestra.

Malko şi Simone Hinche se aşezară la o masă aproape de intrare. Pe din afară, *C est si bon* semăna cu o casă oarecare. Discoteca se afla la primul etaj şi era cufundată aproape într-o beznă totală. Se dansa, se bea şi se mânca. Într-un salon complet întunecat, un cuplu se giugiulea stând în picioare. Orchestra cânta *meringue* după *meringue.* Toate aveau aproape aceeaşi melodie, când ritmată, când lentă.

— Ce-ar fi să dansăm? propuse Malko.

Era atât de întuneric, încât abia distingea trăsăturile Simonei Hinche. Era extrem de atrăgătoare cu trupul ferm, strâns într-o rochie lungă până la jumătatea coapsei, cu părul ridicat într-un coc şi foarte discret parfumată. Se legăna cu multă graţie, fără să-l atingă pe Malko. Dar brusc, se lipi de el, că nici nu avu timp să se bucure. Îi suflă la ureche cu voce speriată:

— Priviţi.

Tocmai intraseră cinci negri şi se aşezaseră la o masă.

— Sunt Tontons Macoutes.

Simone îl strânse de mână pe Malko. Fruntea era brăzdată de un pliu adânc. Malko o trase către el şi îşi lipi capul de umărul lui. Ritmul de *meringue* era perturbat, dar acum Simone se

sprijinea cu toată greutatea de Malko. După câteva minute, ea se relaxă. Apoi, se depărtă de el tremurând uşor.

— O să vă dezamăgesc, murmură ea.

— Să mă dezamăgiţi? Cum aşa?

Ea râse încet. Dar cu tristeţe.

— Da. Pe mine nu mă interesează bărbaţii. Dar voi încerca să vă găsesc o fată. Sunteţi bărbat, vă înţeleg.

Obosită, orchestra se opri din cântat, iar ei se întoarseră la masă. Soldaţii beau bere Heineken în tăcere. Malko simţi cum Simone se încordează din nou. El îi mângâie mâna uşor.

— Mă depăşeşte, spuse ea în şoaptă. Am văzut prea multe grozăvii. Câteodată oamenii dispar şi nu se mai aude niciodată nimic despre ei. Sau îi bat soldaţii în Fort-Dimanche până îi omoară.

Rămaseră tăcuţi un timp.

— Să ne întoarcem, spuse Simone Hinche brusc.

Când ieşiră, Malko avu impresia că cei cinci soldaţi îi urmăreau cu privirea. Afară era întuneric beznă. Malko abia găsi maşina. Simone îşi sprijini capul de tetieră şi păru că aţipeşte, fără să se sinchisească de rochia care se ridicase foarte sus pe coapse.

*

* *

El opri maşina. Simone se cutremură. Nu deschisese gura cât timp urcară spre *Cartierul La Boule.*

— Am visat, se scuză ea.

Ea întoarse capul spre el. Rămaseră astfel câteva clipe, apoi, cuprins de un imbold subit, Malko o luă de după umeri şi o atrase spre el. Se aplecă spre gura tinerei, dar ea nu avu nicio reacţie. Vru să-i deschidă cu limba buzele strânse. O fracţiune de secundă reuşi, însă fata le strânse la loc, dar rămase cu gura lipită de buzele lui. Malko puse instinctiv mâna pe coapsa dezvelită, dar se chirci imediat ca pişcată de viespe, tresărind din tot corpul. El o sărută mai apăsat, dar de data asta, Simone se sustrase fără un cuvânt. Malko nu mai insistă.

— Cine este omul care va alunga de la putere familia Duvalier? întrebă ea deodată.

Malko ezită. Era greu să nu răspunzi la o întrebare atât de directă. Dacă tânăra haitiană va simţi că nu are încredere în ea,

acest lucru va afecta rău colaborarea cu ea.

— Gabriel Jacmel.

Figura Simonei se strâmbă dintr-odată. Parcă primise un pumn în falcă. Buzele începură să-i tremure. Nu scoase o vorbă minute în şir, apoi izbucni brusc în hohote de plâns. Deschise portiera cu violenţă.

— Plecaţi, zise ea cu voce gâtuită, plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi niciodată.

Un hohot nu o lăsă să-şi termine fraza. Sări din Mazda lovindu-se cu capul de capotă. Malko se dădu şi el jos, dar ea urca deja scara exterioară a vilei. Când ajunse la uşă, ea o închisese deja. Ciocăni. Nu primi niciun răspuns. Nu avea să se mai întoarcă. Rex Stone îi pomenise de „certuri”, nu de ură între Jacmel şi Simone Hinche.

Uşa se deschise deodată cu putere. Simone îndrepta spre Malko un pistol *Ilama* automat de culoare neagră cu piedica trasă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, însă ochii îi scăpărau de ură.

— Cât aş vrea să vă trag un glonţ în burtă, şuieră ea, şi exact asta o să şi fac dacă nu plecaţi în secunda asta. Să nu mai veniţi niciodată! Niciodată.

Malko stătu în cumpănă. Pistolul tremura în mâna tinerei. Ar putea să tragă. Bătu în retragere, furios pe el însuşi.

— Mă voi întoarce, spuse Malko. Nu ştiu de ce v-aţi supărat pe mine, dar oricum vă cer iertare…

Ea nu răspunse, dar îl urmări cu privirea până se urcă în Mazda.

Capitolul IV

— Mâine seară pe la unsprezece începe ceremonia voudou. Va fi acolo un tip pe care îl cheamă Fignolé. El vă va duce la Gabriel Jacmel. Să nu-l abordaţi. I-am spus cum arătaţi. Va veni el la dumneavoastră.

Julien Laleau vorbea aproape fără să-şi mişte buzele, ca şi cum după fiecare fir din iarba de plastic ce înconjura piscina de la El Rancho s-ar putea ascunde un Tonton Macoute. Când ieşise din cameră, Malko îl găsise pe bătrânul negru stând într-un

fotoliu pe marginea piscinei. Această întâlnire nocturnă şi puţin cam rustică nu îi prevestea nimic bun.

— De ce nu veniţi cu mine?

Pleoapele de reptilă ale negrului se lăsară şi mai mult.

— Nu trebuie să fiu văzut acolo. Cu dumneavoastră e altceva. Nimeni nu se va mira că doriţi să asistaţi la o ceremonie voudou. Preotul Zacharie este de acord. Este un prieten sigur şi „doctorul" meu. Să nu vă temeţi de nimic…

Cu temutul rămânea de văzut. Julien Laleau se aplecă şi mai mult spre Malko, deşi nu era nimeni pe malul celălalt al piscinei.

— Este uşor de găsit: mergeţi drept pe strada Abraham Lincoln până ajungeţi la templul mason „La Verité". Este a treia casă după templu. Vă va lăsa să intraţi, căci l-am anunţat.

Da, însă în ce privinţă anunţat? Bătrânul negru aproape că reuşise să imprime feţei un aer candid. Asta îl îngrijora. Mai era o problemă.

— Gabriel Jacmel ştie cine sunt eu?

Laleau scutură din cap, mai nevinovat decât un îngeraş.

— Cum aş fi putut să-i spun? Nici eu nu ştiu. Sunteţi prietenul unui prieten şi atât.

Ce canalie bătrână. Lui Malko nu-i rămânea decât să fie vigilent.

— Prietenul nostru Rex Stone s-ar supăra foc dacă mi s-ar întâmpla ceva, zise el cu subînţeles.

Brusc, Julien Laleau se uită fix într-un punct undeva în spatele lui Malko. Acesta se întoarse. Negrul slăbănog pe care îl remarcase la aeroport stătea în capul scării ce cobora la piscină. Purta o haină de vară în carouri şi un pantalon super strâmt care îi venea până la glezne. Zărindu-l pe Laleau, agită vesel bastonul şi se îndreptă spre ei cu paşi de dans.

Laleau înjură printre dinţi. Ca prin minune, în mâna lui dreaptă apăru o sticluţă. I-o dădu lui Malko în timp ce sosea celălalt bărbat. Arătând cât de mult se bucură să-l vadă, nou venitul ţopăi împrejurul lui Julien Laleau şi îi strânse mâna. Schimbară câteva fraze în creolă, apoi omul cu baston făcu o plecăciune până la pământ în faţa lui Malko.

— Toussaint Boucan, se prezentă el. La dispoziţia dumneavoastră. Dacă aveţi vreo problemă în Haiti, eu mă ocup de turişti. Mă găsiţi în fiecare seară la hotelul *Olovsson.*

Engleza lui ar fi îmbolnăvit-o şi pe regina Victoria. Malko îi

mulţumi politicos. Toussaint Boucan se aplecă şi mai tare.

— Văd că prietenul meu Julien v-a dat deja o sticluţă de „boit-cochon”! Este nemaipomenit…

Izbucni într-un râs dement, făcu o piruetă, învârti bastonul în aer şi se îndreptă spre hol. Îndată ce dispăru, Malko întrebă:

— Cine este?

Laleau se strâmbă dezgustat.

— Un spion de-al soldaţilor Macoutes. Apare unde nu te aştepţi. De aceea v-am dat sticluţa.

— De ce aţi riscat să veniţi aici?

Negrul făcu un gest fatalist.

— Jumătate din angajaţii mei îi informează pe soldaţi… Ei şi? De altminteri, eu vin foarte des la El Rancho.

Se ridică şi îi întinse mâna lui Malko.

— Poate că nu ne vom revedea…

Aproape că avea lacrimi în ochi. Lacrimi de iguană… Malko urmări cu privirea silueta zveltă. Julien Laleau îşi târa puţin piciorul.

Măcar de-ar ţine mai mult „acoperirea” lui de turist nevinovat. Se întinse cuminte pe marginea piscinei şi stătu acolo o jumătate de zi, gândindu-se la Simone Hinche.

Dacă ar fi avut mai multă încredere în Laleau, l-ar fi întrebat de legătura dintre ea şi Jacmel. Singura lui sursă era acum să-l întrebe chiar pe Gabriel Jacmel. Dacă ţinea întâlnirea pusă la cale de Laleau.

Căscă şi se duse la bar. În afară de rom, nu aveau nimic altceva. Comandă la întâmplare un Punt et Mes.

*

* *

Flacăra unei lumânări pâlpâia la recepţia hotelului El Rancho. Era pana de curent obişnuită. Ca să nu-şi dea duhul de tot, centrala electrică din Port-au-Prince întrerupea curentul din când în când. Malko introduse cheia în broască şi intră. În cameră aerul era călduţ din cauza climatizorului întrerupt de pana de curent. Închise uşa. Dar nu vedea absolut nimic.

Deodată, avu senzaţia că mai este cineva în încăpere. Se opri pe loc. Pistolul extraplat era în fundul valizei. Cu alte cuvinte, prea departe de el. Se dădu încet înapoi spre uşă. În clipa în care ajunse, o voce îl opri:

— Nu vă fie teamă.

Îi trebuiră totuşi câteva secunde până recunoscu vocea Simonei Hinche. În acea clipă, lustrele din cameră se aprinseră şi climatizorul porni. Era ora opt, iar pana de curent se terminase. Tânăra stătea într-un fotoliu, îmbrăcată cu o rochie scurtă roşie.

O lucire neliniştitoare plutea în ochii ei cu privirea puţin cam fixă. Era ori beată, ori drogată. Avea geanta pe genunchi şi era întredeschisă. Ţinea mâna dreaptă pe fermoar. Lui Malko începu să-i bată inima mai tare.

Exista o singură explicaţie a prezenţei ei aici: venise să-l împuşte, aşa cum îi promisese.

— Înaintaţi, spuse Simone Hinche pe un ton sec.

*

* *

Ritmul languros al melodiei „Papa Doc pe viaţă” se auzea prin pereţii subţiri ai barului de noapte „Flamboyant”. Timp de câteva secunde, fu singurul zgomot din încăpere.

— Veniţi aici, zise Simone. Nu m-a văzut nimeni intrând, am venit prin grădina dinspre vila Créole.

Malko se aşeză pe unul dintre paturi. Mirosul de rom se simţea bine de tot. Simone Hinche era beată moartă.

— Am vrut să vă revăd, spuse Malko. Am aflat de la Washington că v-aţi certat cu Gabriel Jacmel. Dar…

Tânăra metisă râse strident, dar se opri brusc. Deschise geanta cu gesturi sacadate, scoase un pachet de ţigări şi aprinse una.

— M-am răzgândit. Voi lucra cu dumneavoastră şi cu Gabriel. O fac pentru tatăl meu. De ani de zile speră să se întoarcă în ţară. Asta e singura lui şansă şi nu am dreptul să i-o spulber.

Malko era în încurcătură.

— Nu ştiu dacă…

— Tăceţi din gură, se răsti la el Simone. Fac ce vreau eu.

Ea îl privi cu nedumerire.

— Sunteţi timid în seara asta, zise ea brusc. De ce nu m-aţi sărutat până acum?

Ea îşi luă piciorul de pe celălalt fără nicio pudoare, măsurându-l din priviri. Malko nu se putu abţine să nu se uite la umbra dintre coapsele fusiforme. Simţi o dorinţă puternică. Oare

ce semnificaţie avea această scenă bizară? Simone părea provocatoare şi disperată în acelaşi timp.

— De ce v-aş săruta?

Tânăra metisă zâmbi cu ironie amară.

— Ultima oară când ne-am despărţit, m-aţi sărutat. Vă simţeam limba pe dinţii mei ca un melc mic şi cald. M-aţi dezgustat. Dar acum m-am răzgândit.

Fiindcă el nu-i răspundea, metisa adăugă privindu-l în ochi câteva cuvinte obscene care, rostite de gura ei, îl şocau. Apoi se ridică în picioare clătinându-se uşor şi se apropie de Malko. Pântecele era în dreptul feţei lui. Ea lăsă încetişor în jos bretelele rochiei. Purta un slip şi un sutien albe şi simple, care contrastau cu pielea. Respiraţia ei ar fi ucis o muscă de la douăzeci de metri. Trebuie să fi băut cel puţin o sticlă de rom. Ochii aveau o privire halucinantă, trăsăturile erau încordate, fără nicio expresie.

Ea înconjură patul şi se întinse lângă Malko, apoi îl sărută cu pasiune. Gura ei, altădată inertă, avu efectul unui revulsiv. Limba se zbătea cu furie, încolăcindu-se în jurul limbii lui. Malko simţi că o doreşte mai tare şi o lipi de el. La început, ea îşi mişcă violent bazinul ca şi cum ar fi vrut să scape de el. Apoi se lipi iarăşi de trupul lui. Cu o singură mână, smulse cămaşa lui Malko. Respira sacadat şi îşi ţinea gura lipită de a lui.

Îl dezbrăcă pe pipăite, fără să scoată o vorbă. Gesturile ei erau brutale şi neîndemânatice. Îşi ondula bazinul cu furie strâns lipit de pântecele lui Malko. Iar când îl apucă cu ambele mâini, îi veni să urle de durere. Îl scutura ca şi cum ar fi vrut să i-l smulgă. În ciuda supliciului, această furie îl excita la culme. Când venea cu bazinul în întâmpinarea lui, când se zbătea de parcă ar fi vrut să-i scape. Stătea mereu cu ochii închişi şi nu spunea nimic. Nemaiputând să reziste, el se lipi de ea şi o penetră cât putu de blând. Parcă ar fi atins-o cu bagheta magică. Corpul ei rămase nemişcat, transformat parcă în stană de piatră. Neputând să se abţină, Malko se afundă în ea până când simţi plăcerea inundându-l.

Strâns lipit de el, pântecele Simonei era inert, mort parcă. Era clar că nu simţise nimic atunci când o penetrase. Acum se odihnea cu faţa în sus, cu ochii închişi, ca şi cum Malko nici n-ar exista.

Nu mai făcuse niciodată dragoste într-un mod atât de ciudat.

Încercă să-şi adune gândurile. Prin perete, tam-tamul de la „Flamboyant” abia ajungea până la el. Se uită la Simone şi îi atinse braţul. Nu reacţionă în niciun fel: după respiraţia regulată, îşi dădu seama că adormise.

Rămase mult timp lângă ea în întuneric, căutând cheia ciudatei ei atitudini. Făcuse absolut totul ca să-l incite şi, cu toate astea, nu simţise niciun fel de plăcere. Treptat, încăperea se răcori, graţie climatizorului. Se duse să facă un duş. Când se întoarse, observă că Simone nici nu se mişcase. Se culcă în patul celălalt.

*

* *

Malko tresări în somn şi se trezi. Din celălalt pat, se auzea un zgomot neobişnuit. Îi trebui un timp ca să-şi dea seama că erau hohote de plâns puternice şi sincopate. Se ridică şi o căută pe bâjbâite pe tânără. Brusc, mâna Simonei îl trase cu o forjă extraordinară şi se lipi de el, zguduită de hohote şi tremurând. Dezarmat, el îi mângâie părul.

— Vă rog să mă iertaţi… murmură Simone Hinche.

Ea plânse şi mai aprig, apoi, încet, încet, se potoli. Malko aprinse veioza. Tânăra urlă de-a dreptul.

— Nu! Nu!

El stinse numaidecât. Ea se strânse şi mai tare în el.

— Vreau să vă vorbesc, spuse Simone Hinche cu voce foarte slabă. Vă voi spune lucruri pe care nu le-am dezvăluit nimănui. Dar nu pot pe lumină, că mi-e ruşine.

Ea îşi lipi buzele de pieptul lui.

— M-aţi sărutat cu atâta blândeţe! Îmi cer iertare pentru ce v-am spus în seara asta. Am băut enorm înainte de a veni. Speram să se întâmple ceva. Apoi, n-am mai putut…

Plânse puţin.

— De ce? o întrebă Malko cu blândeţe.

Ea nu-i răspunse imediat. Pe urmă, vocea ei îi ajunse la ureche, aproape imperceptibilă:

— Vă voi povesti ce mi s-a întâmplat cu Gabriel Jacmel. Dar vă rog să nu mă întrebaţi nimic şi să nu mă întrerupeţi. Altfel, nu mai am curajul să… În timpul unei mari prigoane a duşmanilor regimului Duvalier, Gabriel Jacmel, pe atunci şeful soldaţilor Macoutes, a venit să mă aresteze pe mine împreună cu soţul, cu

fratele şi cu fiul meu în vârstă de trei luni. A ucis-o pe mama sub ochii mei cu lovituri de baston, pentru că a încercat să fugă cu copilul pe scări. După aceea, Jacmel m-a luat împreună cu copilul şi cu soţul... Jacmel îşi stabilise cartierul general în capătul străzii spre Carrefour, într-un bordel. Mai întâi, mi-a ucis soţul şi copilul în faţa mea cu maceta. Am crezut că mă va omorî şi pe mine... Dar m-a dus într-o cămăruţă. M-a apucat de păr şi m-a aruncat în genunchi dinaintea lui. S-a descheiat la pantaloni şi mi-a spus rânjind: „Dacă eşti copil bun, îţi dau câţiva stropi, şi poţi să pleci acasă.” Am crezut că înnebunesc. M-am aplecat şi l-am muşcat cât de tare am putut! Aş fi vrut să-l omor. A urlat, m-a lovit cu pumnii. Simţeam în gură acea carne vie şi voiam în acelaşi timp s-o scuip şi s-o sfâşii. Dar n-am mai apucat. Jacmel m-a lovit cu mânerul pistolului şi am leşinat.

Tăcu, iar Malko avu impresia că nu mai voia să povestească nimic. Din partea cealaltă a peretelui, orchestra cânta parcă acelaşi *meringue.* Dar Simone continuă cu aceeaşi voce monotonă:

— Când mi-am revenit, eram legată goală, pe burtă, pe un soi de capră din nuiele aşezată pe nişte picioare la un metru de sol, cu mâinile şi picioarele depărtate. O târfă dominicană beată turtă îmi turna rom pe faţă... Gabriel Jacmel stătea proţăpit lângă mine. De-abia putea să meargă. N-am văzut în viaţa mea atâta ură în ochii unui om. Eram sigură că mă va viola, dar nu am vrut să-i dau satisfacţia că mi-e frică sau scârbă. Însă Gabriel s-a înclinat cu ironie în faţa mea: „În curând, mă vei implora să te posed, a zis el, dar nu mă voi coborî atât de jos. Vei scăpa cu viaţă, dar îţi vei aminti totdeauna de mine... În seara asta, tu vei ţine spectacolul. Păcat că nu vor fi şi străini...” Am înţeles imediat. Am început să urlu ca o nebună. Ştiam ca toată lumea din Port-au-Prince că specialitatea acestui bordel consta într-un spectacol pe care turiştii străini îl apreciază enorm: una dintre târfele dominicane face dragoste cu un măgar... Eu trebuia să o înlocuiesc... După aceea, a fost îngrozitor. Dominicanele alea erau nemiloase. Ele au adus animatul. L-au aşezat cu picioarele din faţă pe capră, de o parte şi de alta a corpului meu. După aceea, l-au împins între picioarele mele. Când i-am simţit părul aspru pe coapsele mele, am făcu o criză de nervi. Membrul lui se lovea de pântecele meu. Este adevărat că în acel moment l-aş fi implorat în genunchi pe Jacmel să mă violeze... Dominicana

beată moartă, o femeie uzată şi rea, s-a apropiat de mine şi m-a tras de păr spunându-mi: „De ce te plângi? Eu fac asta în fiecare seară... Ai să vezi că o să-ţi placă.” Alte două fete îl ghidau pe animal. Gabriel Jacmel i-a lipit capătul aprins al ţigării pe crupă, iar măgarul a intrat dintr-odată în mine. Am avut senzaţia că mă rupe în două. Am leşinat...

Vocea Simonei era egală, de parcă ar fi vorbit sub hipnoză. Coborî tonul şi mai mult.

— M-au ţinut acolo două săptămâni. Mi-au dat de vreo cinci sau şase ori măgarului. Am crezut că mor de durere şi de scârbă. Jacmel nu a avut curaj să-i spună preşedintelui, dar a auzit de la alţii. I-a fost teamă. Într-o zi, m-a lăsat pe o stradă şi m-a ameninţat că mă omoară dacă spun ceva... Asta a fost. De atunci, nu am mai făcut dragoste cu nimeni.

Malko fierbea de furie. Iată ce înţelegea CIA printr-o „ceartă”. Simone îl strânse cu putere de mână.

— Dar m-aţi vindecat, spuse ea. Chiar dacă n-am simţit nimic. Acum aş putea să-l privesc pe Gabriel Jacmel în faţă. Şi chiar să mă aliez cu el. V-am spus că tatăl meu este tot ce mi-a rămas pe lume. Vreau să-l ajut să-şi împlinească visul. Oricât m-ar costa. Sunt sigură că mă veţi apăra.

— Am toată admiraţia pentru dumneavoastră, zise Malko.

— Într-o zi, vom regla toate conturile. Dar după victorie. Nu uit că Jacmel a fost doar un instrument în mâinile lui „Papa Doc”.

CIA ştia să-şi aleagă foarte bine aliaţii. Acum era obligat să meargă până la capăt.

— Sper să câştigăm, zise el.

— Şi eu.

Rămaseră tăcuţi. După câteva minute, după respiraţia regulată, îşi dădu seama că Simone adormise din nou. Dar el nu reuşi să aţipească. Această scufundare în lumea feroce, anacronică, tiranică şi sângeroasă era o adevărată încercare pentru nervii unui om. În ceea ce priveşte combinaţia Simone Hinche – Gabriel Jacmel, era un lucru la fel de greu de mânuit şi mai periculos decât nitroglicerina... Oare cum va reacţiona tânăra metisă când va da cu ochii de bărbatul care o torturase atât de înfricoşător?

Capitolul V

Figura lui Gabriel Jacmel, care asculta cu atenţie şi cu teamă, ca o stană de piatră, nu exprima mai mult decât un cap de mort. Stând ghemuit lângă un tufiş, îmbrăcat cu eterna vestă antiglonţ, cu o mitralieră Thomson în mâna dreaptă, pândea cărarea.

Mâna stângă, într-o continuă mişcare, semăna cu un păianjen mare şi negru. Când deschidea pumnul, se zărea lucirea arămie a cartuşului cu calibrul de 11,43, pe care îl învârtea încontinuu ca să redea supleţea tendoanelor atrofiate. Cu un an în urmă, un glonţ tras de un adept al lui Duvalier îi străpunsese braţul.

Era nervos; bărbatul pe care îl aştepta, ascuns în verdeaţa ce înconjura piscina hotelului *Ibolélé,* îi aducea două lucruri de primă importanţă. Mai întâi, „ouenga”[7] preparată din inima lui François Duvalier, ceea ce îi permitea să nu se mai teamă de farmecele făcute de familia lui. Apoi, confirmarea întâlnirii cu agentul american. Un lucru care putea să-i schimbe în totalitate destinul.

Se auzi un foşnet uşor pe cărare. Jacmel se încordă. Thomson-ul părea o jucărie în mâinile lui enorme. Silueta puţin gârbovită a lui Fignolé, agentul său de legătură, îşi făcu apariţia. Mergea foarte încet, neştiind unde se afla de fapt Jacmel. Acesta fluieră uşor. Agentul se opri locului, apoi o luă în direcţia zgomotului. Jacmel stătea cu degetul pe trăgaci. Fignolé se apropie şi se aşează pe vine în faţa lui. Se temea de Jacmel. Scoase cu nervozitate din buzunarul saharienei o sticluţă şi i-o întinse lui Jacmel: era faimoasa „ouenga”.

— Preotul a spus să o porţi mereu la tine, îi explică el.

Rebelul luă sticluţa şi o strecură într-un buzunar al cămăşii pe care o purta pe sub vesta antiglonţ.

— Ce ştii de american?

Fignolé zâmbi cu gura lui ştirbă.

— Dacă vrei, te duc diseară la el.

Lui Jacmel îi veni să strige de bucurie. Acest ajutor nesperat din afară era un miracol de la Ogoum-fier-vechi, zeul voudou al

7 *Băutură vrăjită (n.a.)*

războiului. Doar dacă această întâlnire nu era cumva vreo capcană. Gabriel învăţase să fie al naibii de prudent. Fără această prudenţă, capul lui s-ar fi odihnit demult pe biroul lui François Duvalier. Ştia că americanii îi urau pe membrii familiei Duvalier aproape la fel demult ca şi el.

El nu-i prea avea la inimă pe americani. Crescuse în La Saline, cartierul cel mai sărac din Port-au-Prince, în duhoarea greu de suportat a mlaştinilor. Prima bucăţică de carne pe care a mâncat-o a fost de şobolan. Şi-aşa mama lui a trebuit să facă un efort imens ca să i-o cumpere. Când doctorul François Duvalier îşi începuse campania electorală în urmă cu douăzeci şi doi de ani, el supravieţuia furând trestie de zahăr şi fructe de mango.

În viaţa lui avusese o singură slujbă. A fost timp de trei luni ajutor de bucătar la nişte bogătaşi metişi. Îl hrăneau cu resturi şi îi dădeau douăzeci de gourzi[8] pe lună. Într-o zi, stăpâna îi spusese că negrii şi câinii sunt la fel. Atunci când François Duvalier a anunţat că s-a terminat cu stăpânirea metişilor, el i s-a alăturat imediat. Gabriel era exact genul de agent electoral de care avea nevoie Papa Doc: cu o forţă herculeană, cu o cruzime înnăscută şi fără limite, plus un curaj dus până la inconştienţă.

Imediat a fost apreciat la adevărata lui valoare. Trebuia să elimine trei agenţi electorali adversari. Nişte metişi. Gabriel se strecurase într-o seară acasă la ei. Îi spânzurase încet de tot, uitându-se cum le ies ochii din cap. După aceea, se specializase în aruncarea în aer a tot ce reprezenta opoziţie, cu ajutorul dinamitei furate de pe şantiere.

Impresionat de devotamentul lui, Papa Doc îl convocase în biroul lui şi îi dăduse primul pistol din viaţa lui, un vechi Star cu calibrul de nouă milimetri, cam ruginit, a cărui siguranţă nu mai funcţiona deloc. Această armă făcuse din el un om aproape întreg. Acum era sigur că nu va mai îndura niciodată foamea. Cât timp trăia clanul Duvalier, putea să ia liniştit de la negustori şi să-i suprime pe aceia care îi stăteau în cale.

Puţin mai târziu a avut loc masacrul din închisoarea Fort-Dimanche. Gabriel Jacmel omorâse cu lovituri de baston şase deţinuţi politici care ameţiseră un gardian şi plănuiseră să evadeze. Cu toţii erau metişi. Urletele lor nu îi lăsaseră să doarmă pe ceilalţi deţinuţi până în zori. Până la urmă, nu rămăsese din ei decât o carne vie sângerândă pe care o lovea în

8 *Aproximativ patru dolari la vremea respectivă (n.a.)*

continuare.

Din acea zi, chiar şi prietenii se temeau de el. Preşedintele îl dojenise cu blândeţe, reproşându-i că depăşise măsura. Dar deja nu se mai putea dispensa de Gabriel Jacmel. El recrutase majoritatea soldaţilor Macoutes din Port-au-Prince, printre care şi pe amărâţii din cartierul La Saline. Aceştia îl admirau şi îl respectau ca pe unul de-al lor. Totul a mers strună până în ziua în care Gabriel îşi dăduse seama de puterea lui.

Culmea puterii lui fusese tratamentul bestial aplicat Simonei Hinche. Pentru el a fost un lucru inimaginabil. Până atunci, ea ar fi putut porunci să fie biciuit, sau chiar omorât fără niciun risc. Când pusese să fie violată de măgar, el a rămas să contemple scena, neputându-şi reveni din măreţia propriei puteri. Nu o făcuse practic din sadism, ci ca să se convingă că nu fusese doar un accident, ci un lucru bine stabilit, tratament la care fusese supusă mai multe zile la rând. După aceea, începuse să facă pe grozavul.

După o lună, „rătăcise” patruzeci de mii de dolari ce aparţineau Regiei Tutunului, fieful lui Duvalier şi sursa de venituri negre. Fireşte că „Papa Doc” aflase adevărul. Gabriel Jacmel se aştepta la reproşuri, chiar la un scandal. Însă preşedintele fusese mai blând ca niciodată. Dimpotrivă, îi dăruise un Vauxhall nou-nouţ!

La puţin timp după aceea, Jacmel a primit o nouă misiune. În cel mai mare secret, trebuia să pună mâna pe agitatorii castrişti, adunaţi într-un sat izolat. Trebuia să se ducă acolo însoţit de doi dintre cei mai buni prieteni ai lui. Însă îl reţinuse o presimţire. Luase cu el alţi doi soldaţi Macoutes pe care nu-i avea deloc la inimă. Îndată ce aceştia înaintaseră spre casa castriştilor, o mitralieră începu să tragă în plin... Jacmel se refugiase într-o casă, care fusese înconjurată numaidecât de soldaţii lui Duvalier. A reuşit să fugă prin spate şi, când aceştia au aruncat casa în aer, numai un singur câine negru scăpase.

Ca să liniştească incredibila furie a lui „Papa Doc”, soldaţii îi spuseseră sub jurământ că Gabriel Jacmel a reuşit să fugă transformându-se într-un câine negru. De atunci ştie Jacmel ce înseamnă ura. Nu a vrut să plece din Haiti. Necunoscutul îl înspăimânta. Ori murea, ori îi ţinea piept lui Duvalier. Mai târziu, îl omora el. Lunga perioadă în care s-a ascuns a durat până la moartea preşedintelui. Iar acum i se aducea victoria pe o tavă

de argint. Cu ajutorul americanilor, va distruge tot clanul Duvalier.

Fără să se mai sinchisească de Fignolé, se ridică din ascunzătoare şi se duse la marginea falezei. Priveliştea era superbă. Hotelul construit pe versantul colinei ce domina Pétionville, aeroportul şi marea nesfârşită. Dacă totul mergea bine, toate astea vor fi în curând în stăpânirea lui Gabriel Jacmel. Se întoarse către Fignolé care aştepta stând pe vine.

— Adu-l diseară aici. Îl aştept. *Male.*[9]

Nu dădea niciodată întâlnire în acelaşi loc. Drumul care urca la *Ibolélé* era îngust şi uşor de supravegheat. Dacă era cel mai mic lucru suspect, oamenii lui îşi dădeau seama.

Se afundă cu paşi mari în vegetaţia deasă cu mitraliera în mână. Fignolé se duse la cărare. Nu era liniştit deloc. Numai faptul că îl vedea pe Jacmel îl înfiora. Nu era săptămână în care să nu fie anunţată în „Nouveau Monde" moartea sau capturarea lui. Dar rămânea totuşi un pericol de moarte. Gabriel Jacmel era omul cel mai vânat de familia Duvalier.

Luându-şi bicicleta ascunsă pe cărare, Fignolé nu uitase că, în furia lui, când auzise că Jacmel a reuşit să scape, „Papa Doc" a împuşcat mai mulţi haitieni pentru simplul motiv că se numeau Gabriel.

Capitolul VI

Plicul alb alunecă pe sub uşă cu un foşnet mătăsos. Malko se aplecă, îl luă şi îl deschise nedumerit. Conţinea o foaie de hârtie cu un singur rând scris de mână în engleză: „Vă aştept la *Sunset Chatet* în faţa ambasadei. La ora unsprezece. Frank Gilpatrick."

Malko mototoli hârtia. Era mai mult îngrijorat decât furios. La ce foloseau toate aceste măsuri de prevedere? Doar pentru ca şeful oficial al biroului CIA din Port-au-Prince să-i dea o amărâtă de întâlnire! Era de-ajuns să-şi pună la gât o plăcuţă pe care să scrie „agent secret"...

Totuşi acest Gilpatrick nu era tâmpit. Ca să-l anunţe în acest mod însemna că avea un motiv foarte serios. Fiindcă misiunea

9 *Eu plec. (n.a.)*

„Von-Von” cerea mai cu seamă o separare totală de Serviciile Secrete americane.

Tot mai nedumerit, Malko îşi puse haina de alpaca şi plecă imediat la întâlnire.

*

* *

„Sunset Chalet” i se părea că seamănă mai mult cu o magherniţă decât cu o cabană alpină. Construită din panouri prefabricate vopsite într-un verde ţipător, avea din fericire o terasă micuţă. Cu excepţia unei singure persoane, în rest era pustie. Un alb lat în spate, cu un păr foarte negru, cu profil de medalie romană şi cu buze groase. Când îl zări pe Malko, îi făcu semn cu mâna şi lăsă „Nouveau Monde”, buletinul oficial al adepţilor lui Duvalier pe care haitienii îl numeau cu încăpăţânare „ziar”.

Malko se aşeză lângă el, epuizat. Căldura din oraşul care se afla în vale era atât de toropitoare, încât simţea că pielea îi este acoperită cu o peliculă lipicioasă. În partea cealaltă a drumului, antenele de pe clădirea joasă a Ambasadei americane semănau cu ţepii unui porc spinos. Frank Gilpatrick îi strânse mâna cu forţa unei prese hidraulice.

— Bine aţi venit în Port-au-Prince, prinţe Malko.

Dar din tonul lui, el înţelese exact contrariul.

— De ce ne-am întâlnit? îl întrebă Malko. Ce se întâmplă?

Chelnerul se apropiase de ei. Gilpatrick zise:

— Ce beţi? Un rom-punch?

Malko ar fi dat şi o aripă din castelul său ca să capete o votcă rece cu lămâie verde. Sau mai bine un pahar mare cu Vichy sau cu Contrex. Dar rom, acum…

— Alcool, pe căldura asta!

— Atunci, un punch de fructe. Eu iau un *J&B.*

Port-au-Prince dormita parcă, toropit de căldură. În port, un imens pachebot lăsa la mal sute de turişti care veneau să petreacă aici câteva ore. Îndată ce chelnerul plecă, Frank Gilpatrick spuse cu gravitate:

— Am fost anunţat că sosiţi. De altfel, nici nu intenţionam să intervin în… (Căută cuvântul potrivit…) preocupările dumneavoastră. Cred că este o greşeală să plănuiţi ceea ce vi s-a cerut să faceţi. Dar în dimineaţa asta, s-a ivit o problemă

nouă. Foarte gravă.

Malko stătea ca pe jar. Acest onorabil fabricant de sinteze părea să dezaprobe clar latura „acţiune” întreprinsă de CIA. În cine să mai aibă încredere?

— Operaţiunea a fost anulată? întrebă Malko.

Frank Gilpatrick se încruntă şi mai tare.

— Nu, însă haitienii ştiu că lucraţi pentru noi…

În ciuda caniculei, Malko avu senzaţia unui duş rece.

— Glumiţi, spuse el pe un ton sec.

Gilpatrick râse puţin forţat.

— L-aţi cunoscut pe un oarecare Julien Laleau, nu-i aşa? I-a fost atât de frică de dumneavoastră, încât s-a dus fuguţa la palat şi a povestit că sunteţi un spion american. Ca să aibă acoperire… Dar ştiţi cui i-a spus? Lui Amour Mirebalais, cea mai periculoasă dintre toţi…

Malko rămase mut de uimire. Ce ticălos, Laleau ăsta! Începea promiţător. După ce descoperise în legătură cu raporturile Jacmel – Simone Hinche… La fiecare pas îl aştepta o cursă.

— De unde aţi aflat toate astea?

Americanul goli jumătate din paharul cu whisky, furios la culme.

— Ei, de unde? Pentru că Laleau i-a spus Simonei Hinche că *eu* vă cunosc!

Din ce în ce mai bine.

— De ce nu aţi negat?

Gilpatrick clătină din cap.

— Nu o cunoaşteţi pe Amour Mirebalais! Ar fi fost şi mai bănuitoare şi nu ne-ar mai fi slăbit o clipă. Atunci, am aruncat momeala şi i-am spus că sunteţi într-adevăr un agent trimis ca să verificaţi că nu există imixtiune comunistă. Singura chestie care nu-i enervează…

— Şi v-a crezut?

Americanul ridică din umeri.

— Vom vedea.

— Sper să nu fac repede cunoştinţă cu acest şarpe cu clopoţei, zise Malko.

Interlocutorul său îl privi pentru prima oară cu o undă de ironie.

— Vă înşelaţi. Amour Mirebalais ne aşteaptă acum la palat. Ţine morţiş să vă cunoască…

Malko simţea că se sufocă.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu?

— Mi-a spus că prietenii mei sunt şi prietenii ei, zise Gilpatrick în timp ce se ridica. Poate că la mijloc este doar curiozitatea feminină. Are o grămadă de aventuri. Iar dumneavoastră sunteţi un alb nou-venit în oraş...

Malko înghiţi cu noduri ultimul strop din punch-ul de fructe. Îl urmă pe consilierul de la CIA. În timp ce se apropia de Mazda, avu încă un şoc. Lângă maşină, cerşea o fetiţă care rămăsese fără picioare de la genunchi în jos şi avea cioturile învelite cu nişte pernuţe. Scoase o bancnotă din buzunar şi i-o dădu. Ea îi mulţumi în creolă şi gemu:

— *Chien couché non réchaudé.*[10]

*

* *

Semaforul de la intersecţia bulevardului Dessalines cu strada Enelus Rubin nu funcţiona. Molatic, un poliţist în uniformă albastră încerca să descurce ambuteiajul care se formase. În spatele lor se auzi brusc un claxonat strident. Malko întoarse capul. O Toyota albă micuţă era chiar în urma lor. Şoferul îşi agita mâna peste portieră. Malko văzu că era alb şi bătăile inimii se domoliră. Frank Gilpatrick era furios.

— *Bullshit* mormăi el. Nu scap de canalia asta.

Toyota se opri în dreptul lor. Gilpatrick se dădu jos numaidecât din Mazda oftând cu zăduf:

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Bărbatul care coborî din Toyota avea părul blond şi zburlit şi faţa roşcovană. Buza superioară era mai proeminentă şi parcă nu ar avea deloc bărbie. Era mai degrabă corpolent şi purta o cămaşă albastră prea strâmtă. Frank Gilpatrick se duse la el, cu o figură aspră... Bărbatul blond îi spuse ceva foarte precipitat, făcând abstracţie de Malko, apoi se sui în Toyota. Gilpatrick se întoarse la maşină clătinând din cap.

— În Haiti vin o grămadă de tipi ciudaţi, comentă el. Pe ăsta îl cheamă Burt Marney. Are paşaport american şi o listă lungă cu toate căutările Interpolului.

— Ce a făcut?

Frank Gilpatrick se strâmbă cu dezgust:

---

10 *În casă domneşte mizeria, (n.a.)*

— O chestie destul de murdară. Şi-a instalat chiar în centrul cartierului La Saline, zona cea mai săracă din Port-au-Prince, un cort cu o cruce mare roşie, chipurile un dispensar, şi a cumpărat de la oamenii nevoiaşi, printre care o groază de şomeri, sânge cu patru dolari jumătatea de litru... Nici măcar nu îi hrănea pe donatori după aceea şi nu-i păsa dacă veneau şi de trei ori pe săptămână... Un adevărat vampir... Are probleme cu vânzarea sângelui în Statele Unite fiindcă cere şaisprezece dolari pe litru... Prin urmare, era aproape falit... Haitienii au vrut să-l predea, însă el i-a uns pe câţiva funcţionari şi acum este în regulă. Într-o zi, soldaţii Macoutes vor veni pe şest şi îi vor face felul. Mai bine îşi lua tălpăşiţa.

Lui Malko îi intra pe o ureche şi pe cealaltă îi ieşea. Poliţistul fluiera de zor, dirijând şi ultimul „tap-tap” care bloca intersecţia. Demară. Până la intrarea în Palatul Naţional nu scoaseră nicio vorbă. Malko intră, şi merse până în parcarea interioară. Se opri lângă un imens Lincoln auriu. Pe plăcuţa de înmatriculare era scris cu litere albastre: Şeful Poliţiei. Cel puţin, era prevenit...

Tot parterul palatului era ocupat de corpul de gardă... Frank, care părea să cunoască pe toată lumea, ceru un ofiţer care să-i conducă la primul etaj. În spatele unui imens leandru, trei soldaţi haitieni îşi făceau siesta în apropierea unui tun cu calibrul de douăzeci de milimetri cu o ghiulea pe ţeava. În spatele fiecărui deal, era instalată câte o mitralieră grea. Malko zări chiar şi o veche mitralieră Hotchkiss răcită cu apă care trebuie să fi fost furată de la Emilio Zapata, pe la începutul veacului. Două tancuri uşoare de luptă erau postate de o parte şi de alta a scării principale, sub arcade. Însoţiţi de ghidul lor, o luară pe o scară mai mică. Mici grupuri de oameni în uniformă şi în civil discutau pe culoarul de la primul etaj, cu pereţii extraordinar de înalţi. Sergentul îi conduse lângă o masă la care stătea un locotenent, aflată exact vizavi de sala busturilor. Pe masă era bătură în cuie o plăcuţă: „Niciun oaspete nu intră înarmat în biroul Preşedintelui.” Peste tot domnea încrederea.

Doi soldaţi Macoutes, sprijiniţi de zid, îi cercetau cu neîncredere pe nou-veniţi. Malko tresări când auzi o exclamaţie de bucurie. Un negru înalt în uniformă se îndrepta spre ei cu mâna întinsă. Ochii se ascundeau în spatele unor ochelari de soare, iar la centură avea două pistoale Colt Magnum 457 nichelate, de parcă ar fi fost un cow-boy. Strivi falangele lui

Malko, apoi îl bătu zdravăn pe spate pe Frank Gilpatrick.

— Eu sunt căpitanul Louverture, se prezentă el. Vă conduc la Amour Mirebalais. Nu pot să vin şi eu, căci trebuie să mă ocup de acest prizonier.

Se întoarse şi le arătă un negru în cămaşă cu mâinile legate la spate, cu faţa plină de vânătăi şi legat cu un lanţ gros de un soldat Macoute cu pălărie de paie.

— Preşedintele vrea să-l vadă, spuse căpitanul Louverture.

Malko se uită la figura năucă a negrului.

— Ce a făcut?

Căpitanul clătină din cap cu durere.

— Este un rebel. Un duşman al poporului. A complotat cu duşmanii lui Duvalier…

Soldatul trase lanţul, iar prizonierul se dădu la o parte din drumul lor cu capul plecat.

*

* *

Malko strănută. Biroul lui Amour Mirebalais nu era mai mare decât o cutie de pantofi mai potrivită în care domnea un frig siberian. Plafonul fusese coborât ca să se poată menţine răcoarea.

Amour Mirebalais era foarte elegantă, cu o rochie Pucci şi o poşetă Hermes. Malko o studia prin ochelarii de soare. Avea trăsături atât de fine, că putea uşor să treacă drept albă. Gura era mică şi cu buze subţiri, pieptul impunător, şoldurile puternice şi contrastau cu picioarele foarte lungi care păreau aproape schiloade. Rochia scurtă îi dezvăluia coapsele bronzate şi ferme. Îi întinse mâna lui Malko stând tolănită în fotoliu.

— Sunteţi amabil că aţi venit să mă vedeţi, spuse ea cu voce modulată şi pe un ton plin de snobism. Nu prea vedem chipuri noi în Haiti.

Era chiar femeia a cărei fotografie o văzuse Malko la sediul CIA. Lui Malko îi venea greu să creadă că această femeie frumoasă cu vocea ascuţită era o ucigaşă redutabilă… Cum stătea tolănită în fotoliu, părea mai degrabă una dintre acele frumoase metise care dădeau culoare şi frumuseţe vieţii mondene din secolele trecute.

Vorbea engleza cu un accent fermecător şi dulce. Malko observă că degetele lungi şi fine se mişcau necontenit ca

picioarele unui păianjen.

— Prinţul Malko este în trecere prin Haiti, spuse Frank Gilpatrick. A ţinut morţiş să vă cunoască.

Amour Mirebalais zâmbi.

— Sunt încântată. Aş dori să petrec mai mult timp cu dumneavoastră acum, dar am mult de lucru. Vreţi să veniţi amândoi la mine acasă după-amiază? Dau o mică petrecere.

— Cu plăcere, răspunse Malko.

— Eu mă duc la preşedinte, zise brusc Amour Mirebalais. Este bine dispus.

Era o figură de stil, căci, după estimările recente, preşedintele cântărea vreo sută cincizeci de kilograme, fără decoraţii.

Apartamentele familiei Duvalier – dotate cu aer condiţionat – ocupau toată aripa stângă a palatului. Gărzile interziceau intrarea vizitatorilor care nu erau anunţaţi. Ca pe vremea lui François Duvalier, biroul rămânea luminat toată noaptea ca să le arate haitienilor că preşedintele lor muncea până în zori pentru bunăstarea ţării. Amour Mirebalais se ridică şi îşi trase poalele rochiei în jos. Bazinul ei generos contrasta cu picioarele subţiri, dar frumoase.

— Nu sunteţi prea bronzat, îi spuse ea lui Malko. Sper că veţi avea timp să profitaţi de soare. Ne vedem după-amiază.

Malko se aplecă şi îi sărută mâna. Trecu prin faţa lor şi deschise uşa. Un negru în costum albastru-petrol vorbea dinaintea unui grup de tineri. Păreau pierduţi în galeria foarte înaltă. Palatul, înconjurat de coline pline de tufe înflorite, de mitraliere, dar şi de o fantastică mizerie, părea ireal. De ce naiba se băteau americanii pentru controlul unei ţărişoare atât de sărace?

Capitolul VII

Imensul preot voudou se balansa ca un bezmetic în mijlocul dansatoarelor, cu pipa în colţul gurii, cu o caschetă de amiral trasă pe ceafă şi cămaşa scoasă din pantalonii suflecaţi până la glezne. Cu ochii întredeschişi, negrul ţinea strâns lipită de

burdihan o damigeană plină cu rom.

Cântecele ascuţite şi sacadate emise de „houmsis”[11], îmbrăcate toate în alb, care se dezlănţuiau împrejurul grăsanului, balansându-şi pântecele în faţă de parcă ar fi vrut să-i împingă pe spectatori, păreau că vor să-l bage pe preot în transă. El se balansă mai repede şi se prăbuşi peste spectatori. Aceştia îl trimiseră rapid în mijlocul ringului.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor. Pentru un ceremonial voudou, se aşteptase la nişte obiceiuri serioase şi la o atitudine mai severă. Numai rochiţele scurte şi albe din bumbac ale dansatoarelor aminteau că era vorba de cultul voudou. Nu îi venea să creadă că acest dezmăţat beţiv era chiar maestrul de ceremonii… Alt preot înalt, slab şi destul de drăguţ, cu pielea foarte închisă la culoare, stătea pe un scaun în apropiere de Malko. Îi primise pe Malko şi pe Simone şi îi instalase pe scaunele aşezate lângă perete.

Simone insistase să-l însoţească pe Malko. Cunoştea creola şi putea să-i fie de folos. Se ruga în minte ca Julien Laleau să fi trădat doar pe jumătate. Se străduia să creadă că Amour Mirebalais nu aflase de proiectele lui în legătură cu Jacmel.

„Ceremonia” avea loc la parter, pe podeaua din pământ bătătorit, care fusese măturată, iar mobilierul scos din încăpere. În acest spaţiu larg evoluau dansatoarele desculţe şi cu părul băgat sub o eşarfă.

Deodată, cercul lor alb se deschise în faţa lui Malko. Preotul cel gras veni până la el învârtindu-se. Clipea fără încetare din pleoape. Desfăcu dopul damigenei cu rom cu gesturi solemne şi i-o întinse lui Malko să ia un gât… El se codi. În afara faptului că un gentleman nu bea niciodată din sticlă, nici nu avea prea multă încredere în acest lichid. Venise doar ca să se întâlnească cu Gabriel Jacmel, nu să se îmbete cu rom.

— Beţi, îi suflă Simone. Este *clairin*[12]*.*

— Dar…

— Beţi, că altfel se supără.

Malko luă resemnat damigeana, o duse la gură şi bău un gât de rom dar, vărsă puţin şi pe cămaşă. Alcoolul tare îi arse gâtlejul. După aceea, începură din nou cântecele şi dansurile.

Mulţumit, preotul îşi luă damigeana şi se duse încet până la

---

11 *Dansatoare ale ceremoniilor voudou. (n.a.)*

12 *Rom de proastă calitate (n.a.)*

un scaun dedesubtul căruia ardea o lumânare de când începuse ceremonialul. Un nou-venit ieşi din umbră cu un sac din pânză în mână şi începu să deseneze nişte figuri complicate pe sol cu un praf cenuşiu.

— Ce face? întrebă Malko.

Doar într-o bluziţă şi cu pantaloni, Simone Hinche nu prea se simţea în largul ei. Malko îşi spuse că şi ea credea în ceremonialul voudou.

— Desenează câteva *Vévé*-uri cu mălai, îi explică ea. Nişte semne magice voudou ca să cheme zeii!…

Malko oftă.

— Dar mesagerul nostru va mai veni?

Figura Simonei rămase calmă.

— A venit.

— Unde este?

Malko cercetă încăperea cu privirea. În spate, era o scară ce ducea în hambar. Câteva negrese tinere stăteau pe birouri şi priveau spectacolul. În afară de preoţii voudou, mai erau vreo treizeci de spectatori care stăteau în picioare şi care erau controlaţi la uşă după un cod misterios de asistentul preoţilor.

„Mesagerul” era unul dintre muzicanţi şi stătea într-un colţ, cu pieptul gol, bătând de zor în tobe dansurile rituale ale preoţilor. Trăsăturile Simonei se încordară brusc. Se aplecă la urechea lui Malko şi îi şopti:

— Să nu faceţi niciun gest. Sunt sigură că trebuie să fie vreo doi Tontons Macoutes în sală. L-am întrebat pe Zacharie care este Fignolé. Stă în picioare acolo, lângă muzicanţi, cel cu cămaşa în carouri…

Malko întoarse capul într-acolo şi zări un negru cu pielea foarte închisă la culoare, slab ca un ţăr, cu părul lins şi cu nasul turtit, cu o figură adormită. Se uita cu poftă la fesele rotunde ale unei mici dansatoare care tremura în faţa lui.

— Ce aşteptăm? întrebă Malko.

Începuse să se sature de ceremonia voudou, deşi până acum, totul a mers strună. Găsise uşor Templul mason. Cu o oră în urmă, izbucnise o furtună din senin, iar strada era pustie. Îndată ce ajunseseră în faţa casei, Zacharie, preotul cel slăbănog, se ivise din beznă şi îi condusese pe Malko şi pe Simone pe un gang întunecat ce despărţea două case. Simone schimbase cu el câteva cuvinte în creolă şi nu părea mirat de prezenţa tinerei

aici. Lui Malko i se făcuse îngrozitor de cald. Preoţii asudaţi răspândeau un miros acru.

Ceremonialul dura de aproape două ore şi era plicticos. Preoţii dansau şi rosteau incantaţii ciudate, repetate apoi de dansatoare. Când trecea un sfert de oră, ele se opreau din dansat şi din cântat. Unele stăteau la taclale, altele beau cafea. La intervale regulate, preotul dădea să guste romul din damigeană câte unui spectator extaziat... Apoi totul era luat de la început. Semăna mai mult cu un eveniment oarecare decât cu o ceremonie magică. Cu toate astea, ceremonialul nu constituia o atracţie pentru turişti aşa cum erau acelea de pe şoseaua spre Carrefour... Simone îi explicase că această locuinţă trebuia să fie consacrată zeilor Voudou.

Malko se foi stingherit pe scaun. Mişmaşurile celor din CIA treceau prin meandre ciudate. Dacă contribuabilii americani ar putea vedea acum un agent CIA în fundul unei cabane din Port-au-Prince, asistând la un ceremonial voudou... nu le-ar cădea bine. Simone Hinche nu părea la fel de îngrijorată ca Malko. Îi explică printre buze:

— V-am spus că trebuie să fiţi foarte atent. După terminarea ceremoniei, ne vom duce după Fignolé. Ne va conduce într-un loc în care îi vom găsi pe oamenii lui Jacmel. După aceea, ne vor lega la ochi şi ne vor duce la el... Să nu uitaţi că toţi agenţii Tontons Macoutes din Port-au-Prince îl caută pe Jacmel.

Malko îl privea fix pe „mesager”. Şi acesta se uită la el. Privirile lor se întâlniră o fracţiune de secundă. „Mesagerul” îi făcu repede cu ochiul, iar Malko crezu că visează. Îşi simţi inima în gât. Nu venise aici degeaba. Peste câteva ore, primul punct al misiunii sale va fi îndeplinit.

Îşi strecurase pe sub cămaşă pistolul extraplat. În caz că se întâmpla ceva, cădea în mâna haitienilor. Complota cu un duşman public ca să răstoarne guvernul legal ales al acestei ţări...

Îi fugi gândul la Alexandra. Dacă blajinii locuitori din Liezen l-ar vedea înconjurat de toţi aceşti negri în fundul unei cabane... Se uită din nou la „mesager”. Acesta contempla dansatoarele.

Acestea dansau mecanic, cu ochii fixaţi într-un punct, aruncându-şi din când în când şoldurile înainte cu mişcări seci. La un anumit interval, una dintre ele intona o incantaţie, preluată apoi în cor de celelalte, iar tobele îşi accentuau ritmul.

— Până la ce oră durează? întrebă Malko.

— Depinde. Până când sosesc zeii. Până pe la trei dimineaţa…

Era vesel. Deodată, incantaţiile deveniră mai ascuţite. Dansatoarele începură să bată cu furie din picioarele goale. Câteva dintre ele evoluau legănându-şi frunzele de palmier pe care le rupseră după aceea. Preotul cel gras, care lăsase damigeana din mână, veni şi întinse un cearceaf peste scaunul sub care ardea lumânarea.

Începu apoi să danseze în jurul lui, iar şuncile îi tremurau într-un mod grotesc. La fiecare pas, împingea cu burdihanul gras o dansatoare spre spectatorii care stăteau în picioare. „Mesagerul” luă şi el una în braţe şi o pipăi conştiincios în treacăt. Cu toate astea, atmosfera nu avea nimic erotic. Numai că era foarte apăsătoare. Malko examină figurile spectatorilor. Semănau cu toţii între ei: erau îmbrăcaţi modest, pe feţele lor se citea frustrarea şi păreau fascinaţi de evoluţia preoţilor. Mânerul pistolului extraplat îl deranja pe Malko. Oare din ce parte venea pericolul? La un moment dat tresări. Simone îl pişcă uşor de coapsă.

— Uitaţi-vă la uşă, îi suflă ea.

Malko făcu ce îi ceruse: uşa era practic astupată de o apariţie stranie. Peste capetele spectatorilor, el zări faţa solemnă a unei negrese enorme. Purta o pălărie ciudată cu flori şi cu un ac imens ce străpungea paiul dintr-o parte în cealaltă. Zacharie veni degrabă la ea, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Este o „mambo”, o preoteasă voudou, îi explică Simone. O cheamă Mathilda. Se bucură de multă influenţă aici. Se zice că François Duvalier o chema în secret la palat ca să-i prepare licori miraculoase împotriva duşmanilor lui…

Întotdeauna politica era strâns legată de magie. Mathilda trecu maiestuos prin faţa lui Malko şi se aşeză pe o bancă. Acesta îl căută din priviri pe „mesager”. Nu se clintise din loc. Se uită la ceas: se făcuse unu dimineaţa.

Apărură două dansatoare ce ţineau un soi de cădelniţă. Se apropiară de scaunul acoperit cu cearceaf. La ordinul preotului gras, făcură apoi un fel de slujbă de înălţare, scandată de incantaţiile dansatoarelor. Parcă erau la mesă. După aceea, ridicară cearceaful şi stinseră lumânarea. Orice activitate încetă pentru câteva momente. Mai multe dansatoare se ghemuiră la picioarele preotesei.

Simone îşi aprinse o ţigară. Malko avea cămaşa lipită de piept din cauza transpiraţiei. Dansatoarele fumau sau beau. Epuizat, preotul cel gras se tolănise pe o bancă şi bea rom din damigeană. Numai spectatorii stăteau nemişcaţi cu stoicism. O dansatoare începu să măture locul în care evoluaseră fetele.

— Abia acum începe adevărata ceremonie, îi explică Simone. Vor încerca să aducă un zeu voudou. O să vedeţi, uneori este ceva extraordinar!

— Ce tel de zeu?

— Depinde de Mambo. Ea îl alege, după cum are chef.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Malko avu impresia că spectatorii erau înmărmuriţi, ca în transă. Tobele începură să bată, încetişor, într-un ritm sincopat.

Făcând cerc în jurul preotesei, dansatoarele sloboziră brusc un ţipăt sălbatic. Tamburinele se dezlănţuiră. Ringul rămase gol.

— Ce se în…

Malko nu apucă să-şi termine întrebarea, că un negru ţâşni în mijlocul cercului magic. Avea pe cap un batic cu colţurile înnodate, pieptul gol, iar şoldurile acoperite cu un fel de fustă din pânză. Cu ambele mâini agita o macetă cu lama strălucitoare. Putea să decapiteze şi un bou cu ea.

Bărbatul făcu turul ringului încetişor, atingând spectatorii şi legănându-se înainte şi înapoi. Malko văzu lama strălucitoare a macetei la câţiva centimetri de faţa lui. Bărbatul avea pupilele dilatate ca un drogat.

Preotul cel gras îşi lăsă damigeana şi se ridică în picioare, înălţă braţele la cer şi invocă o incantaţie în creolă. Dansatoarele dădură răspunsul în cor. Duduitul tobelor era asurzitor.

— Este Ogoum-fier-vechi, murmură Simone.

Malko se abţinu să zâmbească la auzul acestui nume ciudat.

— Cine este?

Metisa părea destul de serioasă.

— Una dintre divinităţile voudou. Zeul războiului. Dacă omul este un medium bun, zeul se va încarna în el şi îl va poseda…

— Şi ce va face?

— Nu ştim nimic. În cea mai mare parte a timpului, când sunt în transă, cad şi trebuie să-i luăm de acolo…

„Mesagerul” se strecurase în primul rând, dar tot lângă orchestră. Încadrat de doi preoţi care îl ţineau de braţ,

mediumul îşi reluă ritualul, cu privirea rătăcită. Împrejurul lui, preoţii executau un balet îndrăcit, însoţit de ţipete ascuţite. Picioarele lor mici şi brune se agitau cu frenezie, iar mirosul de mosc devenea greu de suportat. O tristeţe bruscă şi fără motiv îl copleşi pe Malko. Cu toate astea, nu îl pândea nicio primejdie imediată. Furios la culme, se strădui să-şi calmeze bătăile inimii. Dacă începea să fie afectat de magie? El, Cavalerul Ordinului Mormântului Sfânt...

Spectatorii formau un zid negru şi de nepătruns. Nici măcar nu mai zărea uşa. Expresia de pe feţele lor se schimbase. Mai înainte, râdeau şi glumeau cu preoţii. Acum însă deveniseră încordaţi, speriaţi şi fascinaţi...

Mediumul trecu încet prin faţa lor. Lama macetei urca şi cobora în ritmul tobelor. Cei doi preoţi îl susţineau pe bărbat ca şi cum altfel ar fi căzut. Faţa şi pieptul şiroiau de sudoare.

O dansatoare slobozi un ţipăt ascuţit şi începu să se învârtească frenetic pe loc precum un titirez. Rochia se ridicase pe coapsele negre. Celelalte fete făcură imediat roată în jurul ei. Dându-şi ochii peste cap, strigau cuvinte creole de neînţeles, fragmente de cântece şi de incantaţii.

Preoteasa se ridică maiestuoasă. Ea dădu un ordin cu o voce gravă şi neaşteptată. În acelaşi timp, dansatoarea se opri cu braţele ridicate la cer. Alte două dansatoare o duseră ca pe un automat într-o nişă ce servea drept garderobă. Mambo se aşeză din nou.

— Începe, spuse Simone pe un ton neutru. O parte din zeu a intrat în dansatoare. Dar trebuie să continue. Ogoum-fier-vechi trebuie să se încarneze în medium.

Acesta nu fusese tulburat de unduirile dansatoarei. Parcurse neobosit cercul magic, susţinut de cei doi preoţi. Malko realiză deodată că nu îşi lua ochii de la lama macetei care urca şi cobora. Acesta era un început de hipnoză... Ca să rupă vraja, îşi fixă privirea asupra „mesagerului”. Fignolé stătea tot în picioare în primul rând, cu figura la fel de tensionată ca şi a celor din jur. Şi pe el îl captivase mediumul. Oare ce haitian nu credea în Voudou?

Mambo se ridică deodată cu măreţie. Un preot îi întinse un sac de mălai. Grăsana veni în mijlocul cercului şi, uşurel, fără să se aplece, lăsă să-i alunece printre degete mălaiul şi trasă pe sol un desen complicat. Tobele băteau în surdină acelaşi ritm.

Mediumul îşi continuă evoluţia păşind peste desenele de pe sol fără să le atingă. Malko îşi dădu seama că se afla exact în faţa „mesagerului”. Preoteasa se aşeză iar.

Malko îşi sprijini spatele care începuse să-l doară de scaun. Oare cât timp va mai dura această comedie? Era nerăbdător să-l întâlnească pe Gabriel Jacmel.

*

* *

Ţipătul ascuţit îl smulse pe Malko din toropeală. Îşi dădu seama că, de câteva minute, fiind legănat de ritmul monoton, nici nu mai vedea spectacolul. De data asta, se petrecuse un lucru nou.

Cu privirea rătăcită, mediumul stătea proţăpit în mijlocul ringului, ca o stană de piatră, cu maceta în aer. Cu o piruetă bruscă se debarasă de preoţi. Ce doi se îndepărtară cu respect.

Dansatoarele tăcură brusc. Câteva picături grele de ploaie tropicală începură să cadă pe acoperişul din tablă cu un zgomot ciudat. Mediumul se întoarse încetişor pe loc, ţinând maceta orizontal cu ambele mâini. Nu i se vedea decât albul ochilor. Se opri la fix, atunci când arma fu îndreptată spre Mambo. Aceasta îşi împreună mâinile şi se ridică. Orchestra nu mai cânta. Spectatorii îşi ţineau respiraţia. Malko nu-şi putea alunga ciudata nelinişte de care fusese cuprins. Preoteasa rosti o frază lungă în creolă, apoi se aşeză la loc.

— A spus că Dumnezeu este aici, îi traduse Simone Hinche la ureche.

I se păru că vocea îi tremura. Ca la un semnal, mediumul începu brusc să danseze pe loc. Tobele îşi reluară ritmurile şi în curând fu extrem de greu să-ţi dai seama cine conducea jocul.

Mediumul slobozi iar un ţipăt ascuţit. La început mai lent, apoi din ce în ce mai rapid, începu să se învârtă ca un titirez, agitând maceta. Treptat, treptat, începu să se apropie de spectatori, descriind cercuri periculoase cu maceta.

Oţelul armei avea sclipiri îngrijorătoare. Malko se aştepta ca oamenii din primul rând să se dea înapoi, dar niciunul nu se mişcă măcar cu un centimetru. Mediumul se apropie din nou. De data asta, arma trecu foarte aproape de feţele oamenilor. Malko se încordă în locul lor. Însă negrii parcă nici nu vedeau maceta. Uitându-se în gol, îşi mişcau capetele în ritmul muzicii. Dându-şi

ochii peste cap, mediumul nu putea să-şi calculeze bine mişcările. Malko îi aruncă o privire Simonei. Tânăra părea la fel de fascinată ca şi ceilalţi spectatori…

Mediumul se apropie încetişor de el, învârtindu-se neîncetat. Când se aplecă, stârni praful de pe podea cu vârful macetei. Malko se întreba dacă îl vor ţine nervii când arma îi va atinge faţa şi dacă nu cumva o să reacţioneze nepotrivit. Pipăi maşinal mânerul pistolului prin cămaşă.

Între el şi medium erau doar trei persoane. Acesta se învârtea din ce în ce mai repede. Malko se încordă. Nu trebuia cu niciun preţ să arate că se temea. Era o chestiune de imagine.

Însă un gând îngrozitor îl paraliză subit: dacă tot acest scenariu avea drept scop eliminarea lui în modul cel mai discret? Mediumul se agita acum în faţa lor. Lama macetei fu cât pe ce să-i reteze nasul Simonei, apoi descrise un adevărat balet în jurul gâtului şi al pieptului. Şi brusc, mediumul ajunse lângă Malko.

Nici nu avu timp să se sperie, căci simţi adierea macetei şi se dădu instinctiv un pas înapoi. Nu voia să închidă ochii. Ca să-şi păstreze calmul cu orice preţ, fixă ochii albi ai mediumului, cu nervii întinşi la maximum, aşteptându-se în fiecare clipă să simtă arsura oţelului. Bubuitul tobelor îi răsuna în cap.

Brusc, nu mai văzu nimic în faţa ochilor. Mediumul se deplasase. Lui Malko îi veni să râdă de nelinişstea lui. Era de-a dreptul grotesc. Până la urmă va ajunge ca aceşti negri. Toate astea erau doar nişte farse ca să-i impresioneze pe străinii naivi ca el. Ardea de nerăbdare să se termine o dată.

Alături de el, o femeie cu un ochi acoperit de o banderolă privea fascinată lama cum îi juca lângă faţă… Parcă ar fi fost mângâierea lui Dumnezeu. Dansatoarele nu mai cântau, stând îngrămădite şi nemişcate cu fustele lor albe. Numai tobele băteau acelaşi ritm tânguitor şi monoton…

Mediumul îşi termină turul spectatorilor închizând cercul. Malko se uită la preoteasă. Fu cât pe ce să sară de pe scaun căci grăsana îl fixa cu insistenţă pe „mesager”. Cu ochii daţi pe spate şi învârtind întruna maceta, mediumul se apropia cu repeziciune de Fignolé. Emoţionaţi de prezenţa acestuia, muzicanţii schimbară ritmul. Fiecare bubuit de tobă răsuna dureros în timpanele lui Malko. Se întreba dacă nu cumva puseseră vreun drog în rom. Deodată, preoteasa se ridică şi

întinse mâinile grase înainte. Rămase nemişcată cu ochii închişi.

„Mesagerul” părea hipnotizat de rotirile macetei ca şi vecinii lui. Ţigara stinsă îi atârna în colţul gurii, iar ochii puţin cam bulbucaţi erau lipsiţi de expresie. Mediumul ajunsese acum în faţa lui.

Grija îi strânse iar pieptul lui Malko. Deodată avu impresia că urmăreşte un film cu încetinitorul. Bărbatul cu maceta se învârtea pe loc. Fignolé, omul lui Gabriel Jacmel, nu se clintise din loc, dar un jet lung de sânge îi ţâşnea din gât pe orizontală.

Figura lui nu îşi schimbase expresia, iar ţigara stătea lipită încă de buze. Apoi, totul se petrecu rapid. „Mesagerul” îşi duse mâna la gât surprins şi îşi apucă bărbia ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină capul să nu cadă. Sângele ţâşni şi mai tare din rana oribilă care aproape că îi desprinsese capul de corp. Omul nu scoase niciun sunet. Se auzi doar un gâlgâit, apoi se prăbuşi înainte, împroşcându-i cu sânge pe cei din jur.

O femeie scoase un ţipăt strident. Ca un mecanism stricat, mediumul îşi încetini mişcarea şi se opri în mijlocul spaţiului liber. Avea figura rătăcită şi privirea goală. Rămase nemişcat cu mâinile pe maceta mânjită de sânge. Orchestra nu mai cânta. Simone Hinche ţipă ca o isterică.

— A înnebunit!

Negrii se adunară înmărmuriţi în jurul cadavrului lui Fignolé. Malko se repezi făcându-şi loc cu coatele şi lipind de perete un spectator care îi stătea în cale şi ajunse în sfârşit lângă Fignolé care era în agonie. Pământul bătătorit se îmbiba cu sângele care gâlgâia din gât. Buzele nefericitului se mişcară spasmodic, dar nu ieşea niciun sunet, căci corzile vocale fuseseră secţionate…

Ochii aveau deja imobilitatea morţii. Lovitura de macetă fusese de o precizie mortală cu toate că mediumul avusese ochii închişi! Cineva atinse capul muribundului şi se îndepărtă şi mai tare de corp. Adăugat căldurii umede, acest lucru era şi mai insuportabil. Malko se întoarse şi vomită pe pantofii unui negru înalt cu ochelari care nici măcar nu îşi dădu seama. Mirosul fad al sângelui amestecat cu cel de transpiraţie alcătuia un soi de cocteil atroce.

Nu avea ce să mai facă pentru Fignolé. Reţinându-şi greaţa, Malko se duse repede la preot. Ajunse în momentul în care ceilalţi doi îl târau pe mediumul care părea să fie tot în transă. Malko îl văzu dispărând într-o nişă în care dansatoarele îşi

schimbau hainele.

În acelaşi moment, fu împins de o masă enormă de oameni. Preoteasa plecă maiestuos, indiferentă la strigătele lor, la gălăgie şi la întreruperea ceremoniei. Malko îl apucă pe Zacharie de braţ şi îi spuse în şoaptă:

— Aţi pus să fie omorât.

Negrul scutură violent din cap.

— Nu-i adevărat. Se mai întâmplă uneori. A venit Ogoum-fier-vechi. El l-a lovit. Acest om nu ştia ce face. Şi pentru el era periculos. Este foarte bolnav.

Malko fierbea de furie. Voudou avea spatele asigurat...! Pur şi simplu l-au lichidat sub ochii lui pe omul care avea să-l ducă la Gabriel Jacmel. Şi încă într-un mod atât de spectaculos, încât nimeni să nu bănuiască ceva.

Cel puţin trebuia să-l găsească pe *ACELA* care era în spatele acestei crime. Oare Jacmel nu îşi dorea cu niciun chip ajutorul americanilor sau al voluntarilor creoli? Întreaga misiune din Haiti depindea de răspunsul la această întrebare... Şi singurul care putea să-l informeze pe Malko era chiar asasinul.

— Cine este mediumul? întrebă el.

Preotul spuse tranşant:

— Îl cunosc foarte puţin. Este un medium bun. A fost posedat de zei de mai multe ori până acum. Dar în seara asta a fost periculos: Ogoum-fier-vechi este zeul războiului.

Spectatorii plecau. Copiii, care stăteau pe trepte, rămaseră nemişcaţi. Una dintre dansatoare acoperise cadavrul lui Fignolé cu un cearceaf alb care avea o pată mare de sânge. Ca să-l convingă pe Malko, preotul adăugă:

— După aceea, nu îşi mai aminteşte nimic. Zeul a acţionat prin mâna lui...

Simone Hinche venise lângă el. Tăcută şi îngrozită, asculta discuţia fără să intervină. Malko se uită fix în ochii preotului.

— Vreau să-l văd, spuse el pe un ton sec.

Preotul ezită. Dar, văzând expresia din ochii lui aurii, cedă.

— Este în cămăruţă, spuse el. Dar nu trebuie să vă purtaţi urât cu el. Când se va trezi, va fi foarte obosit. În plus, nu vorbeşte franceza...

— Eu vorbesc creola, zise Simone.

Îmbrâncindu-i pe ultimii spectatori care plecau, Malko şi Simone se năpustiră spre cămăruţă. Uşa era închisă. Malko

ciocăni, dar nu răspunse nimeni. Zgâlţâi clanţa uşii, iar aceasta se deschise.

Mediumul stătea culcat pe un pat cu plasă, cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate pe piept, ţeapăn ca un mort. Îi puseseră o pătură care îl acoperea până la gât. O dansatoare stătea ghemuită lângă pat. Se ridică imediat şi veni în faţa lor. Spuse ceva în creolă. Simone Hinche îşi muşcă buzele şi îi traduse lui Malko:

— Spune că Baron Samedi a venit să-l ia…

— Poftim?

— Că a murit. În credinţa voudou, Baron Samedi înseamnă Moartea.

— Cine l-a ucis?

Simone angajă o lungă discuţie în creolă cu fata. Mai calmă acum, aceasta începu să vorbească mai volubil. Malko se uită la faţa asasinului. Parcă dormea. Simone oftă:

— Dansatoarea crede că zeul i-a luat sufletul şi a plecat… Ce mai aveţi de spus? Probabil că a fost otrăvit.

Malko înaintă brusc şi trase pătura care îi acoperea trupul, dezvelindu-i pieptul. Chiar lângă stern, în locul unde se află inima, era o mică pată roşie. Avea o rană abia vizibilă care sângerase puţin. Malko se aplecă şi atinse pielea din jurul ei. Inima mediumului fusese străpunsă de un obiect foarte subţire şi ascuţit. Îşi aminti brusc de acul ciudat de la pălăria preotesei.

Dansatoarea se uita fix ca hipnotizată la pata roşie. Ţipă uşor şi ieşi din cămăruţă alergând. Malko îi arătă rana Simonei.

— L-a ucis preoteasa cea grasă cu acul de la pălărie. Tânăra îl trase de mână înspăimântată. Totul i se părea ireal, de coşmar. Cabana se golea în tăcere, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Să plecăm, zise Simone în şoaptă. Mi-e frică.

Trist, Malko se lăsă târât de ea. Asasinul nu va vorbi. Făcuse treabă bună. Îl apuca nebunia când se gândea că, undeva în Port-au-Prince, Gabriel Jacmel îl aştepta în zadar. Dacă nu cumva el era instigatorul crimei. Deodată Malko înţelese de ce Frank Gilpatrick era atât de reticent. Haiti îşi arăta adevărata faţă: crudă şi anacronică.

Capitolul VIII

În capătul străzii apărură două faruri albe. Malko o trase repede pe Simone în spate, în gangul întunecat din care tocmai ieşiseră. Un vehicul 4 x 4 trecu în viteză, hurducându-se în gropile de pe stradă.

Malko era la capătul răbdării şi avea impresia că scăpase dintr-un coşmar. Oraşul părea adormit şi calm. Nimeni nu anunţase poliţia. Localul în care avusese loc ceremonialul era închis şi cufundat în întuneric, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ar trebui să o găsim pe preoteasă, spuse el.

Simone scutură din cap şi îl trase pe Malko către templul mason. Fata tremura.

— Unde? întrebă ea în şoaptă. Poate că se află în celălalt capăt al oraşului sau la zece metri de noi, într-un loc în care nu avem acces. Şi oricum nu va vorbi…

În afară de şobolanii care mişunau pe sub casele din lemn, ei erau singurele fiinţe care mergeau pe stradă. Toţi participanţii la ceremonia voudou dispăruseră fără urmă. Numai cadavrele mediumului şi al lui Fignolé rămăseseră acolo, vegheate de preotul cel gras. Simone se strânse în Malko.

— Poate că erau nişte Macoutes în maşină. Să plecăm. Va începe să plouă.

Malko simţi în acea clipă o picătură călduţă pe mână. Se lăsă tras după ea cu părere de rău. Cine dăduse ordin să fie ucis Fignolé? *Trebuia* să descopere.

— Doar n-o să ne topim, protestă el.

Simone izbucni într-un râs nervos.

— Nu aţi văzut niciodată o furtună în Port-au-Prince! În patru ore, această stradă va fi plină de apă şi de noroi, căci nu are canalizare. Oricum nu mai aflăm nimic aici.

— Ce părere aveţi de Julien Laleau? propuse Malko. Cred că el să ştie adevărul… Trebuie să-l găsim.

Tânăra se cutremură de parcă i-ar fi fost frig. Însă la treizeci de grade şi cu umiditate sută la sută…

— La ora asta nu poate fi decât într-un singur loc, dacă nu îl găsim acasă, zise ea.

Malko călcă într-o groapă şi înjură.

— Unde?

Ajunseră în fine la Mazda. Doi sărăntoci dormeau alături pe trotuar cu pălăriile pe ochi. Malko se sui la volan.

— Să mergem la Cazinou, îi sugeră Simone Hinche. Este singurul loc care este deschis încă.

Cazinoul nu era mai mare decât o debara. Avea o singură sală. Din fericire, avea aer condiţionat. Era situat pe malul mării, pe bulevardul Harry Truman. În faţă, staţionau vreo douăsprezece maşini, iar câteva prostituate stăteau rezemate de zidul de vizavi. Afacerile nu le mergeau prea bine...

O negresă micuţă ce stătea pe un scaun pliant le deschise uşa culisantă. Era două şi jumătate dimineaţa, iar sala era aproape goală. Lângă perete, câţiva negri trăgeau în silă de manetele jocurilor mecanice trucate cu neruşinare. Trei mese de ruletă nu funcţionau, dar mai rămăsese Marea Loterie, în dreapta intrării şi mesele de Black Jack, plus beţivii de la bar. Nici urmă de Julien Laleau.

Malko ridică din sprâncene când zări din spate un alb gras, în cămaşă albastră, cu părul zburlit pe ceafă. Era Burt Marney, „Vampirul”.

— Să plecăm, zise Malko, ne pierdem timpul aici.

Dar nu termină bine fraza, că Marney coborî de pe taburet, şi se întoarse. Avea părul blond şi zbârlit, buza superioară mult ieşită în afară, aproape fără bărbie. Veni spre Malko şi Simone făcându-le vesel cu mâna.

— Prietenul meu Frank nu este cu voi?

Malko luă un aer distant şi spuse cu răceală:

— Nu l-am văzut.

Burt Marney îşi plimbă ochii mici de la unul la altul şi avu un râs supărător.

— V-aţi distrat mai bine în altă parte...

Îi lipseau doi nasturi de la cămaşă, iar pantalonii erau plini de pete. Îl luă pe neaşteptate pe Malko de braţ şi îl duse spre bar. Luată prin surprindere, Simone se văzu nevoită să-i urmeze. Marney comandase deja trei pahare de rom-punch. Luă în trecere o rondea de ananas dintr-o farfurie şi o băgă în gură. Dar imediat trase o înjurătură.

Spre mirarea lui Malko, se aşeză în patru labe printre picioarele lor şi pipăi podeaua prăfuită. Se ridică rapid, ţinând

triumfător un obiect alb între degete. Când le zâmbi, avea o gaură mare şi neagră în faţă.

— Porcăriile astea de dinţi îmi cad tot timpul! Ieri mi-au căzut în mijlocul străzii şi a trecut o maşină peste ei…

Malko îl privi cu milă şi cu dezgust. Ce mai exemplu pentru haitieni!

— Duceţi-vă la dentist!

Burt Marney rânji cu tristeţe.

— Dar m-au costat opt sute de dolari!

Grăsanul începu să se plângă, înşirând toate necazurile: sângele nu se mai vindea, oamenii săraci din La Saline cereau din ce în ce mai mulţi bani pentru câteva picături de sânge donat, greutăţile întâmpinate la vamă.

— În concluzie, ei vă sug sângele, observă Malko cu sarcasm.

Vorbise pe un ton atât de serios, încât Marney se uită la el să vadă dacă nu glumeşte. Malko pusese deja discret pe tejghea o bancnotă de zece gourzi şi o trase pe Simone.

— Hei. Nu jucaţi? strigă Marney.

Agasat, dar politicos. Malko zise:

— Căutam doar un prieten.

— Pe cine? Poate că îl cunosc…

— Pe Julien Laleau.

Burt Marney izbucni într-un râs zgomotos.

— A fost pe-aici. Dar a plecat la „Sweet Soul” în Pétionville.

Simone îi şopti lui Malko:

— Ştiu unde este.

Îl lăsară baltă pe Burt Marney fără nicio explicaţie. Americanul ridică din umeri şi se întoarse la bar. Malko deschise portiera maşinii, dar săritura pe care o făcuse înapoi l-ar fi calificat cu siguranţă la Jocurile Olimpice. În semiîntuneric, distinsese două siluete pe bancheta din spate. Râsul Simonei îl ţintui locului. Tânăra metisă se aşeză liniştită în maşină. Malko se întoarse şi deschise portiera. Plafoniera lumină două negrese micuţe care râdeau cu gura până la urechi, strânse una în alta pe bancheta din spate, cu fustele scurte ridicate până la mijloc.

Jenat, Malko se aşeză la volan. Simone purta o discuţie aprinsă în creolă. El auzi de câteva ori cuvântul „bouzin”. Cele două fetiţe nu păreau prea încântate să coboare. Una dintre ele îl mângâie pe Malko pe ceafă cu o mână lipicioasă şi tandră.

Simone se răsti la ele. În sfârşit, cele două negrese dispărură

în noapte. Malko demară imediat.

— Aşa e obiceiul pe aici, spuse Simone. Fetele se urcă în maşină şi aşteaptă…

— Ce le-aţi spus?

Metisa zâmbi.

— Au crezut că şi eu sunt o „bouzin”[13]. Voiau să vă împărţim toate trei…

Strada pavată era pustie. Până la cinematograful Capitol, întâlniră un singur vehicul. Pe mijlocul drumului spre Pétionville erau bariere pentru că se lucra. Trebuiră să facă un ocol. Imediat ce trecură de panoul pe care scria „Pétionville”, Simone spuse:

— Aici este.

Lângă o spălătorie chimică minusculă, se auzea muzică printr-o uşă deschisă. Intrară. O negresă într-un şort din piele, machiată foarte strident, îi zâmbi lui Malko cu un aer nedesluşit.

„Sweet Soul” era o discotecă extrem de mică, cu un bar în spate şi scaune. O fată înaltă puţin roşcată, cu un corp superb, strâns într-o rochie roşie, flirta cu un metis.

Ringul de dans era şi mai ciudat: un dreptunghi împrejmuit de un zid de ciment, înalt de un metru. O pereche se ondula uşor, stând lipită de perete. Fiindcă era întuneric, nu se putea zări ce făceau acolo. Cineva scrisese pe zid cu litere roşii: „Sock it to me, Baby.” Erau de toate, dar nici urmă de Julien Laleau.

Creatura în şortul din piele îi şopti ceva Simonei. Malko văzu că se codeşte. Mai discutară puţin, apoi Simone zise:

— A plecat undeva prin apropiere, într-un loc puţin mai special.

Când plecară, fata în şort îi dădu lui Malko cartea de vizită a localului. Trebuiră să coboare şi să o ia pe o alee neluminată şi atât de denivelată, încât Malko se lovi cu capul de plafon. Mazda se hurduca înfiorător, înaintând cu zece kilometri la oră. Merseră astfel o sută de metri.

— Aici este, opriţi motorul.

Malko o ascultă. Coborî şi o ajunse din urmă pe Simone. Aceasta bătu uşurel la uşa unei barăci neluminate… Drumul nu se mai vedea şi nu se auzea niciun zgomot. Pe aici, furtuna trecuse deja.

— Ce-i aici? suflă el.

---

13 *Prostituate, în creolă, (n.a.)*

— Un bordel clandestin.

Uşa se deschise. La lumina unei lămpi cu gaz, Malko zări o negresă bătrână. Văzând-o pe Simone, se întunecă la faţă. Avu loc o discuţie în şoaptă. Simone se întoarse către Malko.

— Este aici, dar nu vrea să intru şi eu. De altfel, şi mie îmi convine. Mă întorc cu un taxi.

— Vin şi eu după aceea, zise Malko.

— Nu, nu mai veniţi. Nu trebuie să fiţi văzut atâta la mine. Voi fi în fiecare seară între nouă şi zece în piaţa Saint-Pierre, în Pétionville. Vă aştept în faţa unui „Mapou”. Acolo e plin de prostituate şi voi trece neobservată… Mult noroc.

Plecă alergând în beznă. Malko o urmă pe bătrâna care deschise o uşă. La început, distinse doar o masă nedefinită luminată de flacăra a două lumânări. Uitându-se mai de aproape, văzu două femei – negrese – înlănţuite pe o rogojină. Vizavi, puseseră nişte saltele şi pernuţe în chip de divan. Malko ghici mai mult decât văzu corpul lui Julien Laleau. Capul unei negrese suia şi cobora sub pântecele acestuia. Era atât de absorbit de spectacolul oferit de cele două lesbiene, încât nu-i dădu nicio atenţie lui Malko. Acesta se aşeză pe o pernuţă, în capătul celălalt al încăperii şi aşteptă.

Şedinţa se apropia de sfârşit. Conştiincioase, cele două lesbiene se zvârcoliră, aruncară câteva obscenităţi în creolă şi rămaseră îmbrăţişate. Julien Laleau mârâi. Capul creţ al negresei îşi acceleră mişcările, apoi se ridică şi scuipă. Cele două lesbiene se ridicară lent, aprinseră o ţigară şi ieşiră din cameră. Julien Laleau zăcea cu faţa în sus, nemişcat şi cu ochii închişi. Fata care îl satisfăcuse veni la Malko. Cu o dexteritate neaşteptată, ea băgă degetele lungi până atinse pielea şi începu un masaj local foarte special. Fără un cuvânt, Malko îi opri mâna şi strigă încetişor:

— Laleau!

Julien Laleau sări ca muşcat de un păianjen veninos. Clipi, din ochi, luă o lumânare şi lumină faţa lui Malko. Fata rămase nemişcată. Pe faţa zbârcită nu se citea nicio expresie. Numai ochii se duseseră mai mult în fundul capului. Julien Laleau întrebă cu o voce aproape normală:

— Ce doriţi?

Malko abia se abţinu să nu-l strângă de gât.

— Fignolé a murit, zise el. Din cauza dumitale. M-aţi vândut

lui Amour Mirebalais.

Julien Laleau o apucă pe negresă de gât şi o îmbrânci spre uşă. Gol-puşcă, se apropie de Malko în genunchi.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi pierduse toată vigoarea. Malko îi povesti toate detaliile. Pe măsură ce vorbea, sexul lui Laleau se făcea tot mai mic. Nu era de râs. După ce Malko termină de povestit, Julien rămase tăcut câteva clipe. Apoi spuse:

— Plecaţi.

— Am venit în Haiti special să-l întâlnesc pe Jacmel, zise Malko pe un ton rece. Sunteţi singurul om care mă poate ajuta. Trebuie să o luăm de la capăt.

Laleau îl apucă pe Malko de umăr. Avea o forţă incredibilă.

— Nu cu mine, zise el. Ţin la viaţa mea. Puteţi să spuneţi şi să faceţi ce doriţi, dar eu nu vă mai ajut. Dacă sunteţi deştept, luaţi mâine dimineaţă avionul companiei American Airlines şi să nu vă mai întoarceţi niciodată în Haiti! Altminteri, veţi lua cursa companiei Elois Airlines...[14]

Julien Laleau se îmbrăcă cu viteza unei fecioare surprinse când făcea baie. Înainte de a ieşi pe uşă, îi zise lui Malko:

— Nu am pomenit niciodată de Jacmel, doar nu sunt nebun.

Trânti uşa. Malko se gândi câteva clipe. Nu mai avea ce să scoată de la Julien Laleau.

Bătrâna îl aştepta în camera de alături, înconjurată de trei fete. Când vru să iasă, ea îi bară calea, răstindu-se la el în creolă. Malko o linişti cu o bancnotă de zece gourzi.

Chiar dacă Laleau nu pomenise de Jacmel, Amour Mirebalais aflase deja adevărul. Avertismentul fusese cât se poate de clar... Trebuia să găsească alt mijloc de a-l găsi pe Jacmel şi să scape de capcanele întinse de Tontons Macoutes, dacă era posibil. Se hurducă atunci când dădu cu spatele, căci drumul era prea îngust şi nu avea loc să întoarcă.

*

* *

Port-au-Prince era toropit de caniculă. Vechile maşini americane ridicau nori de praf pe străzile neasfaltate. Malko ieşi din Banque Royale du Canada unde schimbase nişte bani.

---

14 *De la numele unui ucigaş Macoute foarte cunoscut pe care îl chema Elois. (n.a.)*

Înainte să ajungă la maşină, se adăposti câteva clipe sub arcadele de pe strada Miracolelor. Avea impresia că acolo nu era chiar atât de cald. Un poliţist în uniformă albastră îi făcu semn să mute maşina de acolo, dar nu îndrăznea să iasă prin soare să-i pună o chitanţă pe parbriz. Deodată simţi că cineva îl trage de pantaloni. Se uită în jos şi tresări.

Cândva, ceea ce se afla la picioarele lui fusese un om întreg din care rămăsese doar un soi de păianjen cu membre scheletice şi strâmbe, care se deplasa cu mici sărituri direct pe sol. Numai figura era umană. Avea ochi mari ce contrastau cu faţa uscată. Întinse spre Malko o mână cu degete strâmbe. Făcându-i-se milă, scoase o hârtie de cinci gourzi şi i-o aruncă în palma neagră.

Dar cerşetorul în apucă de mână cu degetele lui schiloade şi îl ţinea strâns. Simţi în palmă o bucată de hârtie. Înţelese. Infirmul îl privea insistent, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită un mesaj pe muteşte. Trebuie să fi avut dexteritatea unui prestidigitator, căci Malko simţi şi alt obiect în afară de hârtia împăturită. Ar fi jurat că cerşetorul nu avea nimic în mână adineauri. Acum acesta ţinea la vedere bancnota de cinci gourzi.

Îl salută milităreşte şi se făcu nevăzut sub arcade, deplasându-se ca un crab. Malko se urcă în Mazda, strângând în mână un săculeţ din plastic. Nimeni nu observase schimbul, nici măcar poliţistul în uniformă albastră. Pe hârtia împăturită era scrisă o singură frază: „Mâine la unsprezece, în Lambi.” Desfăcu punguţa din plastic şi simţi imediat în nări un miros de hoit. Era ceva moale şi greţos, ca un fel de cârpă putrezită. Îi trebui mai mult de un minut ca să-şi dea seama că era o ureche de om! O mai avea încă pe genunchi, când un puşti îi bătu în geam ca să-i vândă ţigări. Malko se făcu palid ca ceara. La treizeci de metri de el, poliţistul privea cu atenţie maşina. Infirmul dispăruse. Un „tap-tap” poreclit „Dumnezeu va învinge” trecu pe lângă el hurducându-se.

Malko puse îngrozitoarea rămăşiţă pe banchetă şi demară în trombă. Ori infirmul îi oferise resturile de la micul dejun, ori Gabriel Jacmel îi dăduse un semn de viaţă…

Rămăşiţa era un fel de parolă. Cu două săptămâni mai devreme, Jacmel dezgropase cadavrul lui Duvalier şi îi tăiase capul… Dar, una era să auzi această ispravă într-un birou cu aer condiţionat, şi alta să ţii urechea lui „Papa Doc” în poală!

CIA îşi alesese foarte bine aliatul. Dacă un om cumsecade ca Malko putea să se asocieze cu asemenea fiinţă, însemna că strămoşii lui se răsuceau în mormânt... Bine că nu îi trimisese capul cu totul. Acum, agenţii Macoutes ştiau cine este şi ce făcea. Dacă simţeau că devenea periculos, îl lichidau.

Evită la timp un „tap-tap" care cobora strada întortocheată. Cele două vehicule se atinseră uşor, iar Malko era cât pe ce să ajungă într-o tufă. O dată pericolul depăşit, îşi aminti că lua cina cu Amour Mirebalais. Altfel spus, cu diavolul. Se întreba dacă lingura ei era destul de lungă.

Capitolul IX

„Doc al nostru care te afli la Palat pe viaţă, binecuvântat fie numele tău de generaţiile prezente şi de cele care vor veni. Fie ca voinţa ta să fie îndeplinită atât în Port-au-Prince cât şi în provincie. Dă-ne acum o ţară reînnoită şi nu ierta NICIODATĂ ofensele aduse ţie, de duşmanii patriei care ne scuipă zilnic în faţă. Lasă-i să moară în ispită şi, sub apăsarea veninului lor, să nu-i izbăveşti de cele rele..."

Malko de-abia termină de citit acest emoţionant fragment din catehismul adepţilor lui Duvalier înrămat pe unul dintre pereţii salonului, când auzi o voce suavă întrebând în spatele lui:

— Este frumos, nu credeţi?

Stricându-se de râs în sinea lui, Malko se întoarse şi dădu cu ochii de Amour Mirebalais. În ciuda unui compleu alcătuit din tunică şi pantaloni din plasă albă, care îi dădea senzaţia că este goală, era serioasă ca o canalie ce primea legiunea de onoare. Era o femeie de lume, cu degetele pline de inele, cu un coc complicat şi un machiaj discret.

— Ce este? întrebă Malko cu tonul cel mai inocent. O pastişă?

Amour Mirebalais îl măsură din priviri şi zise cu emfază:

— Dragul meu, acesta este catehismul adepţilor lui Duvalier căruia ne supunem cu toţii...

Se uită o clipă în ochii aurii ai lui Malko de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva. Pieptul se înălţa mai repede, iar vârful limbii rozalii apăru şi dispăru între buzele subţiri. Apoi, fără un cuvânt,

îi întoarse spatele lui Malko şi se duse în grădină.

Malko mai contemplă câteva secunde catehismul. Dacă ieşea viu din Haiti, avea cu ce să se distreze în serile lungi de iarnă… Fireşte că nu era un gând curat. Nu avea chef să ajungă ca Frank: american pe din afară şi Tonton Macoute pe dinăuntru…

Se duse şi el în grădină să-l caute pe Frank Gilpatrick. Serata era sinistră. Oamenii stăteau în grupuleţe în jurul piscinei fără apă. Fiindcă nu avea aer condiţionat, în casă era o căldură umedă.

Amour Mirebalais avea vreo treizeci de persoane, iar majoritatea se aflau în grădină. Sub un cocotier, un negru bătea la tobă şi cânta *meringue*, dar nimeni nu dansa. Musafirii erau deja obosiţi, drumul ce ajungea la vilă era înconjurat de tancurile soldaţilor din Afrika Korps. Amour Mirebalais îşi lăsa maşina Lamborghini la un kilometru de casă şi venea cu un Mehari…

Americanul era lângă bufet, cu un negru înalt, cu o fată cu mâini lungi şi cu nasul turtit, foarte provocatoare şi cu Amour Mirebalais. Fără să-şi facă iluzii, Malko inspectă bufetul, căutând votcă. Dar nu găsi decât punch, sticle cu Porto Diez, Punt et Mès, o sticlă de J & B şi suc de fructe. Până la urmă, îşi alese un suc şi se duse la grupul din grădină.

— Aţi venit pentru afaceri? îl întrebă negrul.

Malko rămase neclintit.

— Nu chiar. Am venit în vizită la prietenul meu Frank Gilpatrick. Mi-a povestit multe lucruri frumoase despre Haiti… Dar mai ales despre minunata dumneavoastră democraţie, adăugă el.

Tânăra nu se clinti şi comentă sentenţios:

— François Duvalier s-a dăruit cu trup şi suflet patriei sale. A murit la datorie. Îi iubea pe haitieni ca pe propriii lui copii…

O bătaie în tobă îl salvă pe Malko de la răspuns. Negrul care cânta sub cocotier se plictisise.

— Ti Roro vrea să fie ascultat, spuse Amour Mirebalais.

Ea se apropie de negru, urmată de câţiva oaspeţi. Îndată ce se adunară în jurul lui, negrul începu să cânte un refren tânguitor:

— *Du feu nan caille-la… Du feu nan caille-la!*

Malko se întoarse spre Frank şi îl întrebă ce semnificaţie au aceste vorbe şi rămase împietrit. Americanul deveni brusc

tensionat şi nervos. Malko îşi dădu seama că negrul îl priveşte fix, ciudat. Fiindcă i se golise paharul, se duse la bufet. Frank veni imediat după el.

— Fiţi atent, îi şopti americanul. Ceva nu merge. Ti Roro m-a avertizat...

— Ti Roro?

— Da, este un informator de-al meu. Cântecul a fost un semnal. „Du feu nan caille-la" înseamnă „este foc în casă". Aşadar există un pericol.

Malko lăsă paharul din mână. Uitase că se afla în defensivă şi că singura speranţă era întâlnirea cu Jacmel.

— Să mergem lângă piscină, spuse Frank. Sunt sigur că Ti Roro se va descurca într-un fel ca să vorbească cu mine.

Malko se supuse. Frank părea serios şi, pentru prima oară, cooperant.

*

* *

Americanul ieşi din umbră, cu o figură îngrijorată şi cu un pahar în mână.

— Ei? întrebă Malko

— Vi se pregăteşte o „politeţe", după moda din Caraibe, făcu Frank pe un ton sinistru.

— Adică?

— Amour Mirebalais a dat ordin să fiţi împuşcat îndată ce plecaţi de aici. În parcare este un Fiat alb cu patru Tontons Macoutes la bord. Vă vor împroşca cu gloanţe îndată ce ieşiţi din vilă. Este tipic pentru ei. Acţionează numai noaptea ca să abată orice bănuială. Dacă scăpaţi de aceştia, alţi patru ca ei vă aşteaptă în faţa hotelului. Dar ea crede că vă duceţi direct la avion...

Malko simţi furnicături în palme de frică. Inima îi bătea cu putere, dar încercă să se calmeze. Bătăile lui Ti Roro în tobă îi răsunau stăruitor în creier.

— Voi pleca cu dumneavoastră o dată, îi propuse Frank cu vocea dintr-odată hodorogită. Nu vor îndrăzni să...

— Ba vor îndrăzni, făcu Malko.

Cei doi se priviră în tăcere. Malko se gândea cu disperare. O pereche trecu îmbrăţişându-se pe lângă ei. Era incredibil. O clipă îl cuprinse panica. Planurile simple şi bruşte erau cel mai greu

de dejucat. Ca un calculator, memoria lui prodigioasă trecu în revistă toate faptele petrecute de la sosirea lui în Haiti. Deodată, îi veni o idee.

— Dumneavoastră vă veţi întoarce singur liniştit, îi spuse Malko. Lăsaţi-mă pe mine să mă descurc singur.

— Sunteţi nebun, zise americanul pe un ton sec. Or să vă omoare.

— Dacă se va întâmpla acest lucru, zise Malko cu voce de gheaţă, v-aş fi recunoscător să-mi trimiteţi corpul în Austria cu primul avion. Nu am chef să mă odihnesc lângă „Papa Doc". Dacă nu mi se întâmplă nimic, vin mâine la ambasadă ca să vă povestesc urmarea. Acum plecaţi, vreau să rămân singur. Şi vă mulţumesc.

Frank rămase tăcut câteva secunde.

— Mult noroc, spuse el cu glas gâtuit.

Făcu stânga-mprejur şi dispăru în întuneric. Rămas singur, Malko privi cerul înstelat. Pipăi maşinal mânerul pistolului extraplat pe care îl avea sub haină. Avea nevoie demult curaj ca să nu moară în această splendidă noapte de vară.

*

* *

În grădină mai rămăseseră şase persoane. Malko se umfla ostentativ cu rom-punch. Spera că beţivanii de lângă piscină să supravieţuiască masivei cantităţi de rom de proastă calitate. Şi el dăduse pe gât vreo patru pahare ca să pară ameţit. În realitate, nu avea nimic. Aruncase de vreo două ori o privire în parcare. În lumina farurilor unei maşini care pleca, zărise clar patru siluete în Fiatul alb. Erau executorii lui. Clătinându-se uşurel, se apropie de Amour Mirebalais şi o apucă de braţ.

— În Port-au-Prince nu există niciun loc unde se poate dansa? întrebă el cu o voce de beţiv.

Metisa îl măsură din cap până-n picioare cu o figură dispreţuitoare, amuzată şi totodată cu interes. Chiar înroşiţi de băutură, ochii aurii îşi păstrau magnetismul.

— Da, „La Cave", o discotecă.

— Ei bine, atunci să mergem la „Cave" să golim o sticlă de Dom Pérignon, îi propuse Malko.

Amour izbucni în râs:

— Ei nici n-au auzit măcar de aşa ceva, iar eu sunt foarte

obosită.

Era uşor degajată şi rece. Condiţia aparentă de om beat a lui Malko îi dădea curajul să insiste:

— Unde este cavalerul dumneavoastră?

— Nu am.

— Atunci, vă duc eu…

Îi luă iarăşi mâna. Cuplul care se afla lângă ei se îndepărtă discret. El căută privirea lui Amour Mirebalais. Apoi ochii îi rătăciră pe corpul tinerei cu atâta insistenţă, încât avu senzaţia de mângâiere. Apoi, de la pântece, privirea urcă la chipul ei.

— Am un chef nebun să dansez cu dumneavoastră, zise Malko.

Avea vocea răguşită şi lipsită de timbru. Orice femeie, chiar proastă fiind, ar fi înţeles aluzia numai dacă înlocuia expresia „să dansez” cu „să fac dragoste”. Acum privirea era fixată pe sânii bronzaţi. Nu trebuia să folosească forţa. Tăcerea se prelungi peste măsură. Apoi, sânii se ridicară ca o ofrandă. Privirea ochilor aurii urcă din nou. Amour Mirebalais era transfigurată, mai blândă. Chiar şi gura cu buze subţiri părea acum mai umflată.

— Mă duc să mă schimb, zise ea.

Frumoasa ei voce melodioasă se alterase, parcă era spartă. Se duse în casă. Malko îşi turnă un rom-punch. Era ultimul. Prima parte a îndrăzneţului pariu cu el însuşi fusese câştigată. O femeie de teapa ei nu putea să nu dorească un bărbat atât de seducător care avea să moară în curând. Mai ales că era din ordinul ei.

*

* *

Rochia roşie a lui Amour Mirebalais se oprea la jumătatea coapsei, dar era încheiată până la gât. Nu purta sutien, iar sfârcurile sânilor se vedeau orgolioase prin mătasea imprimată.

— Eu sunt gata, zise ea.

Malko lăsă paharul şi o lua de mână. Ea nu şi-o retrase. Străbătură bucătăria şi ieşiră. În parching, mai erau doar patru maşini, printre care şi Fiat-ul alb al agenţilor Macoutes. Malko se apropie mai mult de însoţitoarea lui, gata să o facă scut la

primul semnal de alertă. Cu siguranţă nu era o atitudine cu care să se mândrească în cercurile mondene, însă, la urma urmei, se găsea într-o ţară de sălbatici…

Scârţâitul pietrişului sub paşii lor i se părea lui Malko asurzitor. Mazda lui era în spatele Fiat-ului alb. Îl depăşiră, însă Amour se afla între el şi vehicul. Malko îşi încordă toţi muşchii. La primul zgomot de portieră, avea să se lipească că metisă. Dar nu se întâmplă nimic. Oamenii ei nu se clintiră.

Malko reveni la politeţea obişnuită şi îi deschise portiera. Deliberat sau nu, Amour îşi arătă coapsele fără nicio reţinere. Dar nu apucă să pornească. Amour se întoarse spre el şi îşi apropie faţa de a lui. Când gura o atinse pe cea a metisei, avu senzaţia că îşi bagă degetele în priză.

Dinţii lor se ciocniră. Amour duse mâna către coapsa lui cu rapiditatea unei cobre. Îşi ridică bazinul în întâmpinarea lui Malko. Mazda se zgâlţâia. Atacul fusese atât de neaşteptat, încât Malko uită de toate grijile câteva clipe. Abia apucă să smulgă pistolul de la curea şi să-l pună pe podea. Când Amour se aplecă spre el, se lovi cu capul de volan, dar ea nu păru să-şi dea seama. Se agita strâns lipită de el, fără să scoată o vorbă, de parcă numai faptul că îl dorea o făcea să juiseze. Se ridică brusc.

— Să schimbăm locurile, zise ea cu voce autoritară.

Se ridică să-l lase pe Malko să treacă în locul ei. Apoi se se repezi peste el, atingând plafonul cu capul. Gâfâia cu gura deschisă, şi cu rochia ridicată până la brâu. Malko se gândi o clipă că oamenii ei îşi meritau banii. Aşa înlănţuiţi cum erau, el nu risca mare lucru. Se întreba dacă Amour Mirebalais îi va lăsa să simtă şi el plăcerea. Se smulse din îmbrăţişare cu aceeaşi bruscheţe şi zise:

— Bine, acum să mergem!

Vocea devenise din nou rece şi autoritară. Malko se aranjă cum putu, trecu înapoi la locul lui şi porni maşina. O observa pe metisă. În spate, Fiat-ul alb demară imediat.

Drumul era atât de prost, încât, până la Bulevardul Americilor, se concentră doar asupra volanului. Avea senzaţia că acum coboară versantul nordic al vârfului Mont-Blanc. Amour îşi aprinsese o ţigară şi fuma sprijinindu-şi picioarele de tabloul de bord. Avea o poziţie obscenă şi părea indiferentă la lumea din exterior. Nu purta niciun fel de lenjerie intimă.

— Opriţi, zise tânăra de parcă ar fi ajuns la şosea.

El aruncă o privire în oglinda retrovizoare: Fiat-ul agenţilor ei nu se vedea încă.

— Să luăm maşina mea, sugeră Amour Mirebalais.

Maşina galbenă era parcată la douăzeci de metri mai înainte. De ce naiba voia să o schimbe? se întrebă Malko. Opri în spatele bolidului şi îi deschise portiera să coboare. Apoi îşi recuperă cu discreţie pistolul şi îl puse la loc în centură.

Bulevardul Americilor era pustiu. La acea oră târzie, Pétionville dormea deja. Motorul maşinii Lamborghini hurui şi porni. În interior, mirosea a piele şi a benzină. Strecură pe bâjbâite pistolul între scaun şi portieră. Amour era absorbită de cadranele de pe bord. Ca să întreţină atmosfera, el îi puse mâna pe coapsă şi o mângâie. Amour desfăcu uşor picioarele şi demară. Malko adulmecă cu plăcere mirosul de piele. În afară de gustul lui înnăscut pentru lux, îşi spuse că în Haiti, acest Lamborghini era mai sigur decât un tanc de luptă. Niciun Macoute nu ar fi îndrăznit să tragă un singur glonţ în caroseria galbenă...

Amour conducea încet. În faţa hotelului Choucoune, vreo şase prostituate fluierară cu admiraţie când văzură maşina. După aceea, începură hurducăturile. Discoteca se afla în capătul unui drumeag neasfaltat şi neluminat, cu un şanţ mare în care ar fi încăput vreo şase autobuze. Fireşte că nu avea nicio firmă.

Negrul de la intrare se ridică brusc atunci când o recunoscu pe Amour Mirebalais. Ea trecu ţanţoşă pe lângă el fără să-l bage în seamă. Malko plăti doi dolari intrarea. Îşi lăsase pistolul în maşină. Atât timp cât era cu Amour, nu avea ce să rişte. „La Cave” era mică de tot şi zgomotoasă, cu un ring luminat cu becuri negre. Era alcătuită din două săli mici şi un bar.

Fuseseră poftiţi în cea de-a doua sală. Amour părea dusă pe gânduri, mulţumită. Malko o invită la dans. La început, dansară departe unul de celălalt, apoi se apropiară când urmă un slow. Metisa se lipi numaidecât de el. Pântecele îi tresălta cu vioiciune de parcă nu ar fi făcut parte din acelaşi trup.

Ea se îndepărtă brusc de el luându-l prin surprindere. El se întrebă dacă atingerea lui nu fusese de ajuns ca să o ademenească şi a doua oară. Rimelul îi cursese puţin şi nu mai era atât de tânără. În lumina neagră, ochii păreau fosforescenţi.

— Să ne oprim, spuse ea pe un ton hotărât.

Negrii de la bar se uitau la picioarele ei lungi. Malko se întrebă deodată dacă nu cumva totul este un vis. Dacă Amour Mirebalais nu era o simplă femeie mondenă, puţin nimfomană ca atâtea altele... Era relaxată şi bea rom-punch.

— Ei, vă plac negresele? îl întrebă ea cu o undă de ironie.

Malko îi zâmbi:

— Despre ce doriţi să vorbim?

Discoteca era plină mai ales cu tineri. Malko era singurul alb. Se întrebă unde erau oamenii ei. Amour se ridică foarte firesc şi îşi luă geanta.

— Mă întorc imediat.

O văzu ducându-se la toaletă. Îşi potoli vocea interioară care îl îndemna să se ridice şi el. Chiar dacă se afla în pericol de moarte, există lucruri pe care un gentleman nu le face... Băutura începu să-şi facă efectul: avea ameţeli. Era încordat şi nu îşi dezlipea privirea de uşa toaletei. I se părea că tânăra plecase de câteva minute bune.

Discul se opri şi urmară câteva momente de linişte. În murmurul discuţiilor, Malko desluşi brusc un huruit de motor. Era Lamborghini. Sări de pe scaun ca un nebun, îmbrânci o pereche, dar nu se scuză, străbătu grădina în fugă şi ajunse în stradă. Văzu cele patru faruri îndepărtându-se încetişor. Noroc că era şanţul, altfel Amour Mirebalais ar fi avut timp de zece ori să fugă. Malko alergă spre maşină. În plus, metisa pleca şi cu pistolul său.

Ajunse la vehicul exact în momentul în care îşi termină manevrele. Dacă şi-ar fi ascultat instinctul, acum ar fi smuls-o pe Amour de pe scaun şi i-ar fi tras cea mai frumoasă palmă peste fese...

Deschise portiera şi se aruncă pe scaun. Trăsăturile metisei se strâmbară de o furie bruscă, apoi reuşi să schiţeze un surâs.

— Nu trebuia să alergaţi în halul ăsta... Eram puţin obosită şi am simţit nevoia să plec. Dumneavoastră mai rămâneţi, sunt sigură că vă veţi distra de minune.

Să mori de râs, nu altceva. Malko pipăia prin întuneric. Mai întâi, dădu de mânerul pistolului, apoi încuie discret portiera ca să evite orice intervenţie din afară...

— Dar nu am chef să rămân fără dumneavoastră, protestă el.

Rareori i se întâmplase să fie atât de sincer cu o femeie ca ea. Amour Mirebalais clătină din cap.

— Ba nu, eu prefer să plec singură acasă. Oamenii de la service mă spionează. Sunt o femeie măritată.

Bun argument ca să impresioneze un om galant ca el. Dar Malko rămase stană de piatră.

— Dar s-ar putea să aveţi necazuri pe drum, spuse el cu blândeţe. O femeie atât de frumoasă nu se plimbă noaptea singură.

Motorul era pornit. Pojghiţa poleită de politeţe de până acum se crăpă dintr-odată. Buzele metisei se răsfrânseră şi şuieră printre dinţi:

— Coborâţi din maşina mea, sau ţip. Am chef să rămân singură.

— Am un chef nebun să fiu cu dumneavoastră, spuse Malko cu voce angelică.

Amour lovi cu violenţă volanul.

— Totuşi aţi obţinut tot ce aţi vrut de la mine!

Ea trase câteva înjurături pe jumătate în creolă, pe jumătate în franceză. Malko zise pe un ton ferm:

— Scena pe care o faceţi este ridicolă. Să plecăm de aici.

Amour nu zise nimic. Cu un gest cât se poate de natural, luă geanta de pe consola dintre ei şi băgă mâna înăuntru. Malko o prinse de încheietură. Metisa se aplecă şi îl muşcă furioasă. Dar el nu-i dădu drumul şi îi scoase mâna din poşetă. Degetele lungi şi fine ale tinerei strângea deja mânerul de sidef al unui mic revolver cu calibrul de treizeci şi opt de milimetri.

Malko îi lovi mâna de volan şi pistolul căzu pe podea, apoi scoase din întuneric mâna dreaptă în care ţinea pistolul extraplat îndreptat spre faţa metisei.

— Amour, zise el, du-mă la hotel.

Nu-i păsa că se descoperise. Ea deschise portiera dintr-o mişcare şi se aruncă din maşină. Se ridică rapid şi fugi către discotecă. Malko nu stătu pe gânduri nicio clipă. Se strecură la volan, căută pe pipăite schimbătorul de viteze şi îl puse în marşarier, apoi plecă cât putu de repede. Tot oraşul cunoştea maşina lui Amour Mirebalais. Era cea mai bună metodă de scăpare. Nu condusese niciodată un Lamborghini, iar motorul acestuia călă de două ori. Asudat tot, ajunse în sfârşit pe drumul ce ducea în Pétionville. Zări fulgerător Fiatul alb staţionat în întuneric.

Motorul huruia şi brusc se simţi mai bine. În cinci minute,

ajunse la El Rancho. În lumina farurilor, zări o Toyota gri oprită lângă intrare.

Până să-şi dea seama oamenii metisei că Malko era singur în maşină, el ajunse deja la recepţie. Motorul bolidului mergea încă. Luă cheia şi fugi în cameră, încuie uşa, trase siguranţa şi puse pistolul pe noptieră. Războiul fusese declarat.

Capitolul X

Malko tresărea de fiecare dată când o maşină încetinea în faţa localului „Lambi”. Îşi alesese o masă afară, pe platforma de deasupra mării cenuşii şi murdare. Un grup de negrese tinere se scăldau totuşi în apă. Una dintre ele era mai drăguţă şi îi zâmbea întruna lui Malko când ieşea la suprafaţă... În afară de baracuda domesticită. „Lambi”, situat la douăzeci de kilometri de Port-au-Prince, pe drumul spre Carrefour, nu oferea mai nimic clienţilor săi.

Tejgheaua de o murdărie respingătoare nu îi încuraja prea tare pe consumatori. Malko nu se atinsese de romul său, care probabil fusese distilat într-o cadă jegoasă... Era unsprezece şi zece. Trimisul lui Gabriel Jacmel întârzia. Malko era nervos, tensionat, neliniştit. Dacă apăreau agenţii Macoutes, nu-i rămânea decât să înoate până în Porto Rico... Dacă nu s-ar fi ivit această întâlnire ca o ultimă speranţă, acum ar fi fost deja în avion. Înainte de a ieşi din hotel, comandase un buchet imens de flori şi i-l trimisese lui Amour Mirebalais. Gest de altfel gratuit, galant, dar şi plin de dispreţ. Nu îşi făcea deloc iluzii. Un buchet de orhidee nu o oprea pe Amour Mirebalais de la planurile ei. Încă de la căderea nopţii. Malko era în pericol de moarte.

„Tap-tap”-urile opreau şi plecau încontinuu, cu ciorchini de localnici care se înghesuiau. Fetele se plimbau cu nonşalanţă pe marginea străzii. Unele dintre ele erau chiar frumoase.

Malko era singurul alb pe o rază de un kilometru, în concluzie, trimisul lui Gabriel Jacmel nu avea cum să nu-l recunoască. Dar nici agenţii Tontons Macoutes. Trecuse să-l vadă pe Frank Gilpatrick la Ambasada americană care era deja la curent cu

toate peripeţiile lui nocturne. Malko se gândi că îl subestimase.

— L-a pocnit pe un Macoute, îi povesti Frank. A fost furioasă la culme. În plus, unii dintre Macoutes sunt convinşi că v-a lăsat în mod intenţionat să plecaţi fiindcă v-aţi culcat cu ea…

„S-a culcat” era un fel de-a spune… Consilierul CIA spusese apoi că Malko nu credea că ar putea fi împuşcat în plină stradă şi nici expulzat. Amour Mirebalais se simţise jignită de moarte şi nu se va lăsa până când nu se va răzbuna. Dar, o dată cu lăsarea întunericului, Malko era în pericol. Şmecheria pe care o folosise în ajun nu ţinea şi a doua oară…

Un claxonat îl făcu să tresară. O maşină tocmai oprise în faţa localului. Prin geamul lăsat al unei maşini Toyota de culoare albă, Malko zări claia de păr blond a lui Burt Marney. „Vampirul” îi făcu prietenos cu mâna. În spatele lui, un „tap-tap” claxona cu furie. Americanul făcea gesturi din ce în ce mai grăbite. Malko luă o gură de rom. Era ultima persoană pe care voia să o vadă. Burt Marney coborî vioi din Toyota. Îi strigă lui Malko din uşă:

— Ce-aveţi, aţi surzit?

— Poftim?

— Nu aveaţi o întâlnire?

Stupefiat, Malko lăsă paharul din mână. Nu se aşteptase la aşa ceva. Îl urmă pe american la maşină şi se urcă. Acesta demară imediat şi se întoarse către Malko zâmbitor.

— Nu v-aţi aşteptat la bătrânul Burt. Nu-i aşa?

*

* *

Marney viră brusc la stânga, părăsind Delmas Road. Străbătură Port-au-Prince în viteză. Trecură prin faţa cabanei din bambus botezată „Maxim’s”. Americanul îl avertiză pe Malko.

— Ţineţi-vă bine, pe aici sunt gropi. Trec pe aici ca să scap de oamenii Mamei Mirebalais.

La o sută de metri mai departe, drumul era blocat şi trebuia să o ia pe un drumeag desfundat. Malko avu senzaţia că intestinele îi vor sări din burtă. Marney conducea Toyota ca pe un Ferrari, ridicând nori de praf galben. Evitară la timp o cisternă care se aşezase de-a curmezişul drumului şi striviră un păianjen enorm negru care nimeri sub roţi. Malko de-abia mai putea respira. În sfârşit, maşina ajunse pe drumul ce ducea la aeroport şi viră la dreapta. În spatele lor nu era nimeni.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Se îndepărtară de Port-au-Prince.

— E surpriză.

Burt conducea cu viteză, aproape atingându-i pe negustorii de mango de pe marginea drumului şi depăşind „tap-tap”-urile obosite. Americanul încetini brusc. Doi soldaţi în uniformă supravegheau un baraj. Unul dintre ei îi făcu semn să oprească. Burt se supuse.

— Unde mergeţi? îl întrebă haitianul în timp ce strângea puşca la piept.

— Ce mai faceţi? întrebă Burt serios ca un papă.

Soldatul izbucni în râs.

— *Map boule.*[15]

Îi făcu semn să treacă. Americanul se întoarse spre Malko zâmbind.

— Trebuie să-i cunoşti. Nu sunt băieţi răi. În principiu, trebuie să le spui unde te duci. Uneori, noaptea, mai trag în maşinile care nu opresc fiindcă se plictisesc. E mai bine să treci când îşi fac siesta. Nu e chiar atât de periculos.

Acum drumul se afla pe malul mării. Nu mai avea chiar atâtea gropi, dar era îngust.

— Chiar ne ducem la Gabriel Jacmel? îl întrebă Malko.

Americanul îşi netezi părul zburlit.

— Ei, cum aşa? Nu asta voiaţi?

— De unde îl cunoaşteţi?

Acum drumul era drept şi Burt Marney se destinse. Toyota mergea totuşi cu o sută patruzeci la oră, deşi drumul era plin de gropi şi denivelări.

— Suntem prieteni de pe vremea lui Duvalier. Pe când am fost în Jamaica. Cumpăram hrană şi medicamente pe care le lua pe vapor. Mi-a mers bine, dar pe urmă nemernicii ăia de jamaicani m-au şi expulzat.

— De ce? nu se putu abţine Malko.

Americanul îşi frecă arătătorul de degetul mare într-un gest semnificativ.

— Inflaţie. De când s-a întâmplat ce s-a întâmplat în Congo, preţul unui ministru s-a mărit de cinci ori. Eu nu pot să-mi permit. Iar negrii ăştia mai sunt şi necinstiţi pe deasupra! În Jamaica, m-au pus să plătesc, apoi m-au expulzat. Când am

15 *Rezistăm, (n.a.)*

venit aici, nu mai aveam niciun dolar. La o săptămână. Jacmel m-a contactat. M-a întrebat dacă vreau să-i fac rost de arme, de hrană şi să-i fiu informator... Ce voiaţi să fac? Interpolul este pe urmele mele. Nu pot să plec nicăieri... Joc la risc. Dacă Gabriel pleacă, plec şi eu.

— Aţi pleca?

— Sunteţi nebun? Aş fi ministrul sănătăţii. În fine, pe-aproape...

Orbit de această perspectivă, Burt Marney tăcu. Pe figura lui extaziată Malko şi vedea cum calcula câţi hectolitri de sânge putea în sfârşit să recolteze în mod legal de la cele cinci milioane de haitieni. Ar avea cu ce să-şi cumpere un Cadillac trăsnet. Americanul frână brusc şi o luă pe o cărare prin junglă ce ajungea la mare.

— Sosim...

Se mai hurducară vreo sută de metri până ajunseră sub un imens arbore de pâine. Pe mal era o grămadă de cochilii goale şi moluşte. O barcă veche de pescari cu o pânză zdrenţuită era trasă pe malul cu pietre. Doi negri în şorturi vechi şi roase dormeau alături. Burt Marney îi trezi cu un chiot. Aceştia începură să împingă barca în apă fără tragere de inimă.

— Acum ei vă conduc, zise Marney. Ştiu unde să meargă. Pe insuliţa de colo. Ajungeţi într-o oră... Să nu încercaţi să discutaţi cu ei, căci nu vorbesc decât creola.

Malko se urcă în barcă. Burt îi privi îndepărtându-se, apoi se urcă în Toyota.

*

* *

Malko era fascinat de mâna cu degetele paralizate care se mişca încontinuu. Ca şi cum Gabriel Jacmel ar fi vrut să strivească glonţul Colt-ului cu care se juca întruna. Nasul turtit ca de boxer, umerii de uriaş şi statura impresionantă dădeau impresia unei forţe terifiante.

— Lăsaţi-ne singuri, ordonă haitianul în franceză.

Cele două gărzi de corp plecară. Fiecare avea câte o armă ciudată: un Colt automat cu calibrul de patruzeci şi cinci de milimetri, cu încărcătorul prelungit cu vreo douăzeci de centimetri ca să poată încăpea treizeci de cartuşe. Cei doi negri se aşezară sub un arbore pipernicit. Jacmel nu părea să simtă

arşiţa soarelui, deşi era încotoşmănat cu o vestă antiglonţ de culoare kaki foarte groasă. El şi Malko stăteau pe plajă, sprijinindu-se cu spatele de un zid de nisip.

Se aflau pe insula cea mai mică dintre cele trei care se aflau la trei mile de coasta haitiană. Toate erau absolut pustii. Plimbarea cu barca îl relaxase pe Malko. Cât a durat traversarea, cei doi negri au vâslit ca să ajungă mai repede. Acum căutau languste în apa mai adâncă. De la ultima lovitură de stat, marina haitiană trecuse în opoziţie şi nu riscau să fie interceptaţi… Pe Malko îl impresiona statura masivă a lui Jacmel. Negrul era într-adevăr o forţă a naturii. Se exprima bine în franceză, cu voce timbrată şi gravă.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit aici, spuse el.

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Pentru asta am venit în Haiti.

Jacmel deschise pumnul stâng lăsând degetele să se odihnească câteva secunde.

— Dumneavoastră îi reprezentaţi pe oamenii care sunt pregătiţi să mă ajute, zise el rar. Este adevărat?

— Da.

Jacmel meditä câteva clipe cu capul în jos. În depărtare, coasta se vedea ca o linie verzuie.

— Puteţi să garantaţi că voi fi recunoscut în mod legal ca şeful guvernului?

Această discuţie pe insuliţa asta din Caraibe părea total extravagantă. Dar Malko nu venise aici să se amuze. Şi pentru el miza era la fel de mare.

— Dacă nu mai există nici un alt guvern, sigur că da. Cu condiţia să acceptaţi alături de dumneavoastră şi pe unii emigranţi. Este esenţial.

Buzele groase ale lui Gabriel Jacmel se răsfrânseră într-un zâmbet foarte crud.

— Îi voi distruge pe toţi vă voi aduce capetele lor. Cât despre emigranţi, vorbim mai târziu.

Acest lucru devenea obişnuinţă. Îi arătă un sac din piele aşezat lângă el…

— Iată capul lui François Duvalier. Nu îl părăsesc niciodată. Îl arăt oamenilor mei când sunt descurajaţi. Vreţi să-l vedeţi?

Malko refuză invitaţia politicos. Jacmel nu mai insistă.

— Aveţi vreo idee?

Malko îi explică pe îndelete. Pe măsură ce vorbea, Jacmel îşi mijea ochii, căpătând o expresie răutăcioasă. Când termină, Jacmel îl bătu uşor pe umăr.

— Bravo, este o idee foarte bună!

Chipul lui Gabriel Jacmel radia de o bucurie plină de răutate. Deodată, Malko îşi aminti de Simone Hinche. Îngreţoşat, lăsă privirea să rătăcească pe albastrul mării Antilelor. Vocea negrului îl smulse din gânduri.

— Ce doriţi pentru emigranţi?

— Un post de ministru al afacerilor externe pentru domnul Joseph Hinche. Simone, fiica lui, este gata să vă confirme această înţelegere în numele tatălui ei.

— Simone Hinche!

Repetă încet numele, nevenindu-i să creadă. Malko i-o luă înainte:

— Ştiu ce s-a petrecut între voi. Dar Simone este pregătită să uite trecutul.

Jacmel surâse într-un mod senzual.

— M-aş bucura să o revăd…

Malko se cutremură de dezgust. Îşi închipuia uriaşul corp al lui Jacmel şi fragilitatea plină de graţie a Simonei Hinche.

Jacmel se ridică în picioare. Era într-adevăr impresionant. Purta o cămaşă descheiată şi nişte pantaloni de militar. Era încins cu o centură formată din douăzeci de încărcătoare de armă Thomson. Îl privi în ochi pe Malko.

— Ştiţi că nu-mi plac americanii. De ce mă ajutaţi?

Malko ardea de nerăbdare să-i răspundă că, dacă ar fi după el, i-ar da napalm cu linguriţa.

— Decizia a fost luată la un nivel mult mai înalt decât al meu, spuse el cu răceală. Doar atât vă cerem: să ţineţi această ţară departe de influenţa cubaneză şi să nu modificaţi acordurile comerciale…

Jacmel suflă ca o focă şi veni spre Malko.

— În legătură cu comuniştii sunt de acord, zise el. Îi voi omorî pe măsură ce vor veni. Îmi place să omor comunişti pentru că sunt nişte viermi împuţiţi.

Încă un strop din lirismul tropical… Jacmel continuă cu glasul plin de furie.

— Ştiţi că americanii cumpără trestia de zahăr la acelaşi preţ ca în 1934?

Malko nu ştia. Negrul ridică din umeri.

— Asta nu vă priveşte. Vedem noi mai târziu. Dar eu nu ştiu nimic despre dumneata, zise el dintr-odată. Poate că îmi întindeţi o cursă. Cine ştie dacă nu v-a trimis tocmai familia Duvalier?...

Malko se străduí să-şi păstreze calmul.

— Amour Mirebalais a încercat să mă lichideze aseară, spuse el.

— Chiar aşa, făcu Jacmel. Voiam să vă vorbesc despre ea. Data viitoare când mai veniţi, vreau să-mi aduceţi două lucruri: douăzeci şi cinci de mii de dolari în gourzi şi capul lui Amour Mirebalais... Aceasta este garanţia că sunteţi de bună-credinţă...

Capitolul XI

— Apropo de Amour Mirebalais, zise Burt, nu trebuie să luaţi de bun ce a spus Jacmel. Totul este să o scoatem din luptă. Îi va tăia singur capul...

Frumoasă precizare.

Până aici, totul mersese bine. Burt Marney îl recuperă pe Malko la sosirea bărcii şi plecară imediat spre Port-au-Prince. Nu era nici urmă de Macoute... Şi totuşi Malko era sigur că Amour Mirebalais nu renunţase la răzbunare.

— Fiţi atent să nu vă înhaţe acolo, scrâşni Burt Marney.

Îi arătă cu degetul o clădire mică galbenă, cu două etaje, izolată pe un teren viran, în spatele releului postului Radio-Métropole. Drapelul haitian flutura în vârful unui catarg.

— Este Fort-Dimanche, îi explică americanul. De acolo rareori iese cineva viu.

De departe, închisoarea gălbuie situată pe malul mării părea o construcţie de mucava. Marney ocoli sensul giratoriu de pe Delmas şi se angajă pe bulevardul Jean-Jacques Dessalines.

— Lăsaţi-mă în faţa Naţiunilor Unite, îi ceru Malko

Mai avea de pus la punct câte ceva... Între Amour Mirebalais şi el se declanşase o mortală cursă contra-cronometru.

*

* *

Biroul lui Frank Gilpatrick era răcoros şi plăcut. Americanul îl primi pe Malko cu un anumit respect.

— V-aţi întâlnit cu Jacmel! zise el.

De la incidentul cu Mirebalais, Malko crescu în ochii lui.

— În fond, începu Malko, puteam să o împuşc pe Amour Mirebalais în propria maşină, înainte ca oamenii ei să bage plumbul în mine.

— Dacă ar fi vrut într-adevăr, aţi fi murit în clipa când ieşeaţi din hotel... Cred că s-a răzgândit. După umilinţa pe care a îndurat-o din partea dumneavoastră, cred că îl vrea şi pe Jacmel.

Frank nu părea chiar un adept al lui Duvalier. Malko îşi spuse că, dacă şederea lui în Haiti se prelungea, va deveni un alb în adevăratul sens al cuvântului. Dar acum avea o problemă presantă.

— Unde aş putea să-l găsesc pe un oarecare César Castella? întrebă el.

Figura lui Frank se întunecă din nou.

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse el sec. Întrebaţi-l pe pastorul John Riley de la Radio-Pax. L-a ajutat de mai multe ori pe acest individ... Radio-Pax se află pe drumul spre Carrefour.

— Cum rămâne cu cele douăzeci şi cinci de mii de dolari?

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră. În schimbul unei chitanţe, fireşte.

Malko se ridică deprimat.

— Îmi voi continua drumul cu crucea în spinare.

— Salutaţi-l pe John Riley din partea mea. Nu l-am mai văzut de două săptămâni.

*

* *

Pastorul John Riley stătea în patru labe, încercând să găsească arcul percutorului de la vechiul său Radom cu calibrul de nouă milimetri, când auzi o bătaie în uşă. Se ridică, acoperi arma demontată cu o batistă mare cu carouri şi se duse să deschidă. Deşi nu îl văzuse pe Malko niciodată, îi strânse mâna cu căldură. John Riley practica mila creştină. Malko zise pe un ton cât se poate de firesc:

— Caut lumina.

Zâmbetul pastorului deveni mai larg.

— Intraţi, intraţi.

Aerul condiţionat nu funcţiona deloc. John Riley luă batista de pe armă ca să şteargă de praf un scaun pentru Malko, apoi se aşeză la birou.

— De-abia m-am întors de la Artibonite, îi explică el. Acolo sus este foarte mult praf. Dacă nu cureţi armele după aceea, nu le mai poţi folosi niciodată... Cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră?

John Riley era un bărbat destul de corpolent, cu faţa bucălată, nu prea expresivă, cu nişte ochi gri şi pătrunzători în spatele ochelarilor cu ramă de baga. Nici măcar Frank Gilpatrick nu ştia dacă era într-adevăr pastor. De altfel tot ceea ce era legat de Radio-Pax, un post particular ce difuza în Haiti programe religioase, era un mister. Funcţiona în deplină legalitate, cu licenţă din partea guvernului haitian şi acoperea toată ţara.

O pancartă decolorată, în faţă la „Royal-Bar”, pe drumul spre Carrefour, indica „Radio-Pax”. Apoi, trebuia doar să mergi pe o cărare într-un hăţiş ca să ajungi la micuţele clădiri din care se transmitea. Problema devenea mai complicată atunci când încercai să afli care dintre congregaţii patronează Radio-Pax. Convingerile religioase ale animatorilor săi păreau destul de incerte. Doar dacă nu cumva dădeau dovadă de o sfântă discreţie. În orice caz, haitienii erau convinşi că Radio-Pax era doar un post al CIA şi că pastorii lui nu erau în stare nici măcar să-şi facă semnul crucii...

Şi nu se înşelau prea tare. Banii cu care era întreţinut postul de radio veneau de la CIA până la ultimul cent. Iar fraza lui Malko era parola folosită în această lună... Totuşi, în afara eliminării discrete a unui comunist satanic, Radio-Pax stătea departe de acţiunile violente ale promotorilor săi. Ori e sfânt, ori nu este deloc...

— Trebuie să intru în contact cu un oarecare César Castella. Spuse Malko.

John Riley clătină din cap.

— Ah, Castella. L-au calomniat atâta. A apărat din tot sufletul Sfânta Biserică.

Nu era vina pastorului Riley dacă Malko considera sângele comuniştilor şi al celorlalţi asimilaţi doar hemoglobină şi-atât...

— César Castella este la hotelul Ibolélé, zise încetişor John

Riley. Vă scriu câteva cuvinte pentru el. În ultimul timp, a devenit foarte suspicios.

Malko se felicită în gând că venise la acest pastor ciudat. Calm, John Riley dădu la o parte pistolul ca să ia ceva de scris.

*

* *

Julien Laleau închise repede uşa casei. Cerşetorul de pe trotuarul din faţă era un Tonton Macoute, unul dintre oamenii cei mai feroce pe care îi avea Amour Mirebalais. Bătrânul încercă să-şi domolească bătăile inimii. Oare Amour ordonase să fie omorât în văzul lumii, ori voia doar să-l intimideze? Poate că făcuse prea mult exces de zel semnalând prezenţa lui Malko. Ar fi putut să plece imediat după crima voudou la Cap Haitien, dar rămăsese din cauza unei fetiţe de treisprezece ani. Dar acest lucru risca să-l coste scump…

O clipă, îl încântă ideea să se refugieze la Ambasada Statelor Unite. Asta era moda în ultimele luni… Dar ce va face el la Miami? Un negru bătrân de optzeci de ani, chiar bogat fiind, în Florida, tot un negru bătrân rămânea… În Port-au-Prince, toată lumea îl ura, dar măcar era cunoscut.

Se învârti prin casă câteva minute, apoi se hotărî. Nu putea să stea încuiat zile întregi sau săptămâni. Biroul lui se afla în apropiere. Trecu prin faţa agentului care îl supraveghea. Dar nu-i dădu nimic. Aproape ajunsese în dreptul Companiei tutunului, când o maşină încetini. Cineva îl strigă.

Era Lincolnul negru al şefului de poliţie, prieten cu Amour Mirebalais. Lângă el stătea un Macoute, în maiou şi cu mitraliera pe genunchi. Julien Laleau îşi simţi inima în gât. Îl salută cu mâna.

— Ce mai faci, Bienaimé?

Joseph Bienaimé întoarse capul, ascunzându-şi expresia ochilor după ochelarii cu lentile argintii.

— Amour vrea să te vadă.

Vorbise cu voce joasă. Ca un automat, Julien coborî de pe trotuar şi se urcă în maşină. Poliţistul demară imediat. Julien privea trecătorii pe geam. I se părea că deja făcea parte din altă lume. Încercă să-şi ascundă teama, dar trebuia să-şi încordeze muşchii pentru ca vezica să nu-i joace vreo festă. Când maşina trecu de clădirile cazarmei François Duvalier fără să oprească,

teama lui crescu.

Lincolnul trecu pe lângă Ambasada Franţei, ocolind Palatul Naţional şi se angajă pe strada Cafois, îndreptându-se spre hotelul Oloffson. Deşi în maşină era aer condiţionat, Laleau era lac de sudoare. Se îndreptau către P.C.-ul secret al lui Amour Mirebalais. În Port-au-Prince se zvonea că grădina lui era un mic cimitir privat.

*

* *

— Bea, îi porunci Amour Mirebalais cu frumoasa ei voce melodioasă.

Dacă nu ar fi fost cei trei Tontons Macoutes cu pistoalele la centură, ar fi putut crede că era o conversaţie mondenă. Amour Mirebalais şi Julien Laleau stăteau în două fotolii mari din răchită stil „Pomaré”, cu o măsuţă joasă în mijloc, chiar sub verandă. Era una dintre cele mai frumoase case din Port-au-Prince. Era construită din lemn şi vopsită toată în alb, după moda veche, plină de tablouri şi de bibelouri. Proprietarii locuiau la New York. Casa îi servea lui Amour Mirebalais drept cartier general. Julien Laleau întinse mâna, apoi spuse:

— Dar e prea mult... E periculos.

Amour aplecă puţin capul, ca o şopârlă.

— Ştii că există lucruri şi mai periculoase...

Unul dintre agenţi scoase imediat un „Star” vechi din centură şi apăsă ţeava în ceafa lui Laleau. Bătrânul goli paharul dintr-odată. „Boit-cochon” i se păru mai tare ca de obicei. Nu îndrăznea să se gândească ce ar putea păţi organismul lui uzat după asta. Imediat ce puse paharul jos, un Macoute îl umplu din nou. Sticla se golise pe jumătate. Mâinile îi tremurau. Amour se pregătea să-l omoare.

— Unde este Gabriel Jacmel? întrebă metisa.

Julien Laleau îşi frământa mâinile. Interogatoriul dura de o jumătate de oră. Îl omora încetul cu încetul. Asta numai din cauza imbecilului care îl văzuse dându-i pe şest americanului sticluţa cu „boit-cochon”.

— Îţi jur că nu ştiu, se apără el. Nici măcar nu ştiu de ce voia să-l vadă americanul.

— Minţi, spuse cu calm Amour Mirebalais. Nu e bine. Hai, bea, asta îţi va reîmprospăta memoria...

Brusc, Julien Laleau nu mai avu niciun fel de demnitate. Medicul îi spusese că, dacă făcea exces de „boit-cochon”, îi vor plesni arterele. Se ridică din fotoliu şi căzu în genunchi în faţa metisei.

— Îţi jur că nu te-am trădat. Amour, tu ştii cât l-am iubit pe preşedinte. Nu-mi mai da să beau…

Agentul izbucni în râs.

— Nu eşti obligat să bei, zise Amour cu frumoasa ei voce melodioasă. Alix e gata să te omoare.

Julien Laleau simţi din nou ţeava pistolului în ceafă. În acelaşi timp, mirosul tinerei la picioarele căreia stătea îl ameţea. Amour era demonică.

— Julien, eşti prea bătrân ca să faci pe copilandrul, spuse ea cu blândeţe. După ce ai făcut, ar fi trebuit te jupoi de viu. Haide, bea…

— Dar nu ştiu nimic, gemu Julien Laleau. Absolut nimic. Dacă vrei, îl omor pe americanul ăla…

Ochii metisei scăpărară.

— Să nu te amesteci. Astea sunt afacerile mele. Bea. Sau spune-mi unde este Jacmel.

Pentru prima oară ridicase vocea. Dar vila era înconjurată de o grădină întinsă şi niciun locuitor din Port-au-Prince nu venea aici să-i ceară socoteală lui Amour Mirebalais.

Smiorcăindu-se, Julien Laleau bău licoarea până la ultima picătură. Îi smulse paharul din mână şi i-l umplu din nou. Se ridică în picioare, în culmea excitării. Sexul forma o umflătură grotescă în pantaloni, iar Alix îi arătă rânjind. Amour întoarse capul cu pudoare. Julien era prea bătrân să o excite. Sângele fierbea în venele lui Laleau. Avea senzaţia că îi vor sări ochii din cap şi că sexul îi va exploda.

— Lasă-mă că nu mai pot, murmură el.

— Cu cât bei mai repede, cu atât scapi mai curând, rosti sentenţios Amour Mirebalais… Dacă nu vrei să spui unde se ascunde Gabriel Jacmel…

Alix îi întindea deja paharul cu un aer şmecheresc. Julien bău licoarea încet. Romul îl ameţise, tot corpul îl durea, iar dorinţa îi devora măruntaiele. Brusc, simţi că nu mai rezistă. Se descheie la pantaloni cu febrilitate şi se descărcă strâmbându-se, fără să se uite la Amour Mirebalais. Tânăra metisă întoarse capul scârbită, în timp ce Alix izbucni într-un hohot de râs puternic.

Ruşinat, Julien Laleau începu să plângă. Lacrimile nu se vedeau pe pielea neagră şi zbârcită, iar acum semăna mai mult ca niciodată cu o iguană bătrână.

— Julien, tu eşti un om bogat şi influent, ar trebui să-ţi fie ruşine, zise Amour pe un ton sever.

Însă lui Julien Laleau nu-i mai păsa. Sexul era la fel de congestionat ca şi mai înainte. Iar Alix îi dădea să bea în continuare „boit-cochon”. Şi asta numai din răutate, căci Amour înţelesese demult că nu ştia nimic. Altminteri, ar fi vorbit.

— Nu vrei să afli cine te-a denunţat? întrebă Amour Mirebalais cu vocea ei blândă.

În acest moment, lui Laleau puţin îi păsa. Metisa insistă.

— Înainte erai mai ranchiunos, Julien. Îmbătrâneşti. În ce an eşti născut?

Julien Laleau rămase înmărmurit. Niciodată nu-şi spunea vârsta adevărată. Susţinea că are şaptezeci şi şase de ani. Până la urmă o întrebă pe metisă mai mult ca să-i facă pe plac decât din curiozitate:

— Cine?

— O fată pe care o cunoşti bine… Simone Hinche.

— Simone Hinche.

Îi luă câteva secunde până să-şi amintească numele: Simone Hinche. Câteodată se ducea la galeria cu tablouri să-i admire silueta. Dar se simţea prea rău ca să reacţioneze. Licoarea îi dădea furnicături şi în piept. Termină şi ultimele picături. Amour Mirebalais îl cercetă cu satisfacţie, apoi se ridică. Vocea era la fel de melodioasă şi hotărâtă:

— Foarte bine, Julien. Acum te lăsăm în pace. Poate că mori, poate că nu. Dacă scapi, ţine minte că a doua oară nu te mai iert…

Julien Laleau rămase nemişcat în fotoliu. Ca prin vis, auzi portierele trântindu-se şi deschise ochii. Alix, agentul cu cămaşa în carouri, rămăsese acolo cu mitraliera pe genunchi. Râse strident.

— Ar trebui să te duci la o târfă…

Julien se ridică fără să-i răspundă. Trebuia să-l găsească cu orice preţ pe „doctorul-frunză”. Altfel, va muri. Îşi netezi hainele şi plecă împleticindu-se. Când ajunse afară, opri un „tap-tap” şi se aruncă în el.

*

* *

César Castella ascunse cele cinci bancnote de o sută de dolari sub masă. Malko îl privea dezgustat. Nu văzuse prea des o figură atât de lipsită de vlagă. O gură enormă, pe o faţa ascuţită, cu o mustaţă ca un unghi ascuţit şi nişte ochi mici şi! cruzi. Parcă era un peşte-lună.

— Trebuie să acţionaţi repede, zise Malko.

Castella zise cu emfază:

— *Señor,* César Castella şi-a dat cuvântul.

— Nu trebuie să o omorâţi, preciză Malko pe un ton sec, ci numai să o scoateţi din circuit... De altfel, voi veni cu dumneavoastră. Fiindcă aveţi multe contacte aici, vă cer numai să o răpiţi şi să o duceţi într-un loc sigur unde să o ţineţi un timp.

„Peştele-lună” luă un aer din cale-afară de ofensat:

— *Señor,* eu sunt un *caballero* şi nu aş putea să-i fac rău unei femei, chiar dacă mi-aţi porunci.

Malko nu mai insistă. Nu îşi putea alege aliaţii. Se consolă la gândul că toate Cruciadele fuseseră câştigate de o mână de nemernici fără credinţă şi fără lege. Îşi puse din nou ochelarii. De pe terasa hotelului *Ibolélé,* priveliştea era superbă. Hotelul era aproape gol. Din când în când, câţiva Tontons Macoutes veneau şi aruncau cadavre în piscină în timpul nopţii. Acest lucru deteriora considerabil seriozitatea localului.

Cercetă prin ochelari trăsăturile omului său de încredere. Lipsit de vlagă, crud, slugarnic, dar sigur pe el totodată, încurajat de tăcere, Castella se aplecă peste masă.

— *Señor,* negrii ăştia sunt nişte animale. Mi-a spus Binefăcătorul, care îi cunoaşte foarte bine. Sunt nerăbdător să mă întorc în Republica Dominicană, să fug din ţara asta împuţită... Ah, uitaţi-o pe nevastă-mea!

Malko se ridică. O tipă trăsnet venea cu un mers maiestuos pe terasă. Parcă ar fi fost creată de celebrul desenator Vargas: părul avea culoarea aramei topite, corpul parcă era sculptat, strâns într-o rochie lungă care, din păcate, se oprea exact deasupra sânilor, cu şolduri în formă de amforă. Ochii verzi, imenşi, alungiţi cu o tonă de creion dermatograf îl măsurau pe Malko. Soţia lui Castella se aşează lângă el şi îşi puse picior peste picior cu o încetineală calculată.

— Bună-ziua, domnule, gânguri ea încetişor. César nu mi-a spus că sunteţi aici…

Ochii verzi îi cercetară părul blond, ochii aurii şi eleganţa cu un aer gurmand. Apoi, ridicându-şi braţele la ceafă, cu sânii aţintiţi spre Malko şi stând picior peste picior, întrebă:

— Rămâneţi să mâncaţi cu noi, bineînţeles…

În vocea ei se simţi un uşor tremur răguşit… Malko îşi zise că pentru César Castella începuse chinul… Acesta interveni numaidecât:

— Guapa, domnul Linge are multă treabă, nu poate să rămână.

Guapa oftă adânc şi îi aruncă lui Malko o ocheadă gata să declanşeze un război atomic.

— Nu trebuie să vă supăraţi pe mine, domnule, dar mă plictisesc îngrozitor în hotelul ăsta… La Ciudad Trujillo. Pe vremea Binefăcătorului, – Dumnezeu să-i odihnească sufletul mare – aveam musafiri în fiecare seară. Aici, trăim în junglă, ca fiarele sălbatice. În după-amiaza asta, César se duce la Port-au-Prince la prietenii lui de la palat, iar eu rămân singură. Am sperat că veţi fi atât de galant să-mi ţineţi companie…

César Castella era alb ca varul. Buzele groase îi dădeau aerul unui peşte furios. Malko încercă să destindă atmosfera.

— Aş fi încântat, dragă doamnă, dar cum a spus şi soţul dumneavoastră, am foarte multă treabă…

Nu era momentul potrivit să-l indispună pe César Castella. Sânii impunători ai femeii păreau că se lasă dintr-odată de supărare. Din fericire, apăru un chelner cu o sticlă de Porto DIEZ şi un pahar pe o tavă. Ea îl dădu pe gât dintr-odată şi puse paharul pe tavă, apoi se uită languros la chelnerul care pleca. Guapa îşi întinse picioarele lungi şi oftă:

— Băiatul ăsta are un corp extraordinar pentru un negru.

Dominicanul se făcuse vânăt la faţă.

— Du-te în cameră, *puta!*

Ultimul cuvânt îl rostise mai încet, dar Malko îl auzi. Guapa răspunse în spaniolă cu o voce stridentă:

— Lasă-mă-n pace, scrumbie!

Mâna dominicanului ţâşni ca o rachetă. Capul femeii descrise un sfert de cerc, iar degetele lui Castella lăsară urme pe obraz. Malko avu impresia că femeia va exploda de furie. Scoase un sunet gâtuit şi se repezi cu unghiile la soţul ei. Castella reuşi să

o apuce de mâini. Era un adevărat gentleman. Profitând de momentul de linişte, pufni:

— Sunt prea bun cu ea, *Señor.* Când am cunoscut-o pe târâtura asta, se culca cu oricine pentru doi dolari şi nu avea nici pantofi în picioare. Am făcut din ea o doamnă. Iar acum se culcă cu toţi negrii din hotel…

— Mincinosule, urlă Guapa, ba aveam pantofi…

Eforturile lui Castella nu fuseseră în totalitate încununate de succes. Tânăra femeie se ridică şi se aruncă în braţele lui Malko. Ciufulită, roşie în obraji, superbă şi ridicolă.

— Luaţi-mă de aici, şuşoti ea. Nu mai pot să stau un minut cu porcul ăsta…

— Foarte bine, răspunse Castella, luaţi-o de-aici. În sfârşit, aş putea să-mi găsesc o nevastă serioasă, care nu duce în deşert numele Fecioarei la fiecare cinci minute.. Veţi fi bărbatul cel mai încornorat din Caraibe…

Guapa bătu cu piciorul în podea furioasă.

— Scrumbie, câine scârbos!

Malko se îndepărtă de ei extrem de stânjenit.

— Sper să se termine această mică ceartă. Eu trebuie să plec. Vă aştept mâine după-amiază, începând cu ora zece. Luaţi-o prin grădina hotelului.

— Voi fi acolo, *Señor,* zise César Castella gâfâind, dar mândru.

Încântător cuplu. César Castella, Burt Marney şi Julien Laleau formau o adevărată bandă de hoţi. Acum înţelegea de ce nu reuşise cealaltă lovitură de stat… Din seara petrecută la Amour Mirebalais, avea impresia că nu mai era urmărit. Metisa îi lăsa parcă în mod voit libertatea de mişcare. Nu-l urmărise nimeni până la Ibolélé, altminteri nu ar fi vorbit niciodată cu César Castella.

*

* *

Inima lui Julien Laleau avea o sută patruzeci de bătăi pe minut. Un ritm dement şi atroce. La fiecare bătaie, metisul avea senzaţia că va exploda. „Doctorul-frunză” era aplecat deasupra lui, extrem de îngrijorat.

— Julien… Eşti foarte bolnav…

Julien Laleau înghiţise o poţiune care nu avusese niciun efect. I-a luat sânge, dar nici acest lucru nu i-a ajutat. Sexul

congestionat era învelit într-o frunză de „vârcolac”, îmbibată cu o licoare misterioasă. Dar acest lucru nu-i lua durerea. În chinurile groaznice, Laleau avea scurte fantezii erotice care îl torturau şi mai tare. Romul îl ameţise de tot. Îl apucă pe doctor de mână:

— O să mor…

Negrul ridică din sprâncene.

— Acum nu pot să fac mai mult pentru tine, Julien.

Julien Laleau îşi privea cu dezgust sexul înfăşurat, caraghios şi dureros. Se ridică şi plecă şchiopătând. Se lăsase întunericul şi „tap-tap”-urile defilau pe drumul spre Carrefour. Stătu pe gânduri, orbit de farurile albe. În creierul lui îmbibat cu rom îi stăruia un singur nume: Simone Hinche. Din cauza ei suferea acum ca un martir.

*
* *

Simone Hinche lăsă apa rece să-i curgă pe faţă. Fusese la plajă, iar pielea era impregnată de sare. Se gândea la Malko cu ochii închişi. Nu îl văzuse de două zile, dar nu îndrăznea să treacă pe la hotel. Ieri îl aşteptase în zadar în Piaţa Sfântul Petru.

Lăsase intenţionat uşa de la intrare descuiată în timp ce făcea duş, ca să poată intra Malko. Ea opri puţin apa ca să asculte. I se păruse că aude un zgomot în camera de alături.

— Malko?

Perdeaua de la duş fu dată atât de violent la o parte, încât se smulseră din câteva inele.

— Julien!

Simone Hinche se dădu mai în spate, îngrozită. Îl cunoştea de ani de zile pe Julien, dar acum era de nerecunoscut. Ochii roşii păreau că îi sar în momentul ăsta din orbite, respira sacadat şi cu gura căscată şi se clătina ca un beţiv. Rămase nemişcat şi tăcut câteva clipe, privind-o pe tânără cu poftă. O expresie animalică înlocui răutatea din ochii lui mici. Nu reuşea să-şi ia ochii de la pântecele bombat, şi cafeniu.

Intră cu greutate în duş. Cuprinsă de o panică atroce şi viscerală, Simone urlă şi încercă să-l împingă. Însă corpul masiv al bătrânului obstrucţiona ieşirea. Fără să se sinchisească de apa care îi uda hainele, se lipi strâns de Simone. Ea se zbătu cu

disperare, strângând din dinţi, pălmuindu-l şi pişcându-i pielea zbârcită. Contactul trupului umed şi gol îl înnebunise pe Julien Laleau.

Nedându-i drumul, bătrânul îşi smulse plasturele din frunze şi îşi lipi pântecele fierbinte de ea. Simone îl muşcă de braţ. El o lovi în tâmplă. Apa care curgea întruna îl orbea, însă contactul cu trupul plinuţ şi cafeniu îl înnebunea şi mai tare pe Julien Laleau. Îşi strecură piciorul între coapsele femeii şi o ridică. O pătrunse dintr-odată, gâfâind şi mârâind. Plăcerea pe care o simţi pe loc fu atât de profundă şi absolută, încât rămase nemişcat, aproape îngenuncheat, ţinând-o pe tânără lipită de el cu braţul puternic cu care îi înconjurase şoldurile.

Simone îşi veni în fire brusc şi scoase un urlet inuman. Îşi înfipse unghiile în carnea metisului, căutând artera. Însă Julien nu se lăsă, ba dimpotrivă, în ciuda dorinţei lui, tensiunea nu scădea deloc. Înţelese pe dată că nu făcea decât să se chinuiască şi mai tare. Îi dădu drumul Simonei şi îşi încleştă mâinile în jurul gâtului.

— M-ai vândut lui Mirebalais, strigă el. Te omor!

Capitolul XII

Malko făcea pentru a treia oară turul Pieţei Sfântul Petru. Sub acel „Mapou” indicat de Simone Hinche, nu era decât o micuţă prostituată negresă care făcea semne disperate tuturor trecătorilor. Din umbră, ieşeau alte fete când auzeau zgomot de maşină şi făceau bezele. Unele aşteptau stând pe marginea trotuarului, cu picioarele depărtate. Pétionville dormea. Malko se opri ca să pândească drumul spre Boule.

Simone Hinche îi spusese că va fi *în fiecare seară* la întâlnire, între nouă şi zece. Or, acum era zece şi cinci minute, iar el aştepta de mai bine de o jumătate de oră. Se întoarse şi se îndreptă spre Boule. Risca într-un fel, deoarece Simone era cu siguranţă supravegheată. Dar orice era mai bun decât incertitudinea. În plus, trebuia să o ţină la curent cu vizita la Gabriel Jacmel şi cu rezultatul ei. Drumurile sinuoase erau pustii. Pe muntele întunecat, se zăreau ici şi colo câteva puncte

luminoase.

*

* *

Julien Laleau avu subita senzaţie că este practic aspirat din duş. Luat prin surprindere, nu apucă să-i dea drumul Simonei şi o antrenă cu el în cădere. Numai după ce se trezi culcat pe spate, îşi dădu seama de prezenţa unui bărbat acolo. Auzi strigându-i la ureche:

— Lăsaţi-o în pace, ori vă omor.

Simone Hinche se rostogolise într-o parte. Se uită la el înspăimântată. Malko îndrepta spre Julien Laleau un pistol automat lung şi plat, de culoare neagră. Acesta se chirci ca o omidă. Bătrânul negru gâfâia ca o locomotivă. Simone se ridică. Luă un prosop şi îl înfăşură în jurul corpului, apoi ieşi din baie. Ochii de reptilă ai bătrânului se întoarseră uşurel către Malko şi înjură în creolă.

— Ridicaţi-vă, îi ordonă Malko.

Dar el nu se clinti. Simone Hinche apăru brusc în spatele lui Laleau. Malko o văzu ridicând braţul şi agitând o sticlă de rom. Îl lovi pe negru cu toată puterea în tâmplă. Sticla se sparse exact între nas şi frunte. Căzu într-o parte cu sângele şiroindu-i pe faţă amestecat cu rom. Malko opri mâna Simonei în momentul în care voia să-i înfigă sticla spartă în gât. Se luptă cu el timp de câteva secunde, în tăcere şi cu ură. Apoi, lăsă din mână arma improvizată şi izbucni în plâns.

— Omorâţi-l, îl imploră ea.

Niciodată nu i se păruse atât de apetisantă. Între două suspine, ochii aveau o scăpărare dementă. Respira anevoie cu gura întredeschisă. Prosopul umed se lipise de formele corpului.

Malko se aşeză în genunchi şi înălţă capul bătrânului. Îi curgea sânge din abundenţă din nasul spart şi din obraz. Îi atârna o bucată de piele prin care se vedea cartilajul.

— Trebuie să-l pansăm, spuse Malko.

Trăsăturile Simonei se strâmbară de ură.

— Să-l pansăm! izbucni ea. Trebuie să-l omorâm. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu veneaţi? Plecaţi şi lăsaţi-mă să-i tai gâtul.

— Pansaţi-l, insistă Malko.

Simone ridică din umeri, apoi ieşi din încăpere. Malko îl ridică pe Julien Laleau ca să nu se înece cu propriul sânge. Bătrânul

mormăi. Chiar inconştient fiind, sexul său nu se înmuiase. Malko privi această imagine fără să înţeleagă nimic. De ce venise Laleau să o violeze pe Simone? Nu era întâmplător. Port-au-Prince este plin de fete pe care le putea avea doar cu câţiva gourzi...

Simone reveni cu un pumn de frunze de un verde închis pe faţă şi negre pe dos. Îşi pusese o rochie albă din bumbac şi părea mai calmă. La tâmpla dreaptă avea un hematom imens. Fără să scoată o vorbă, se aşeză pe vine lângă Julien şi îi puse frunzele pe faţă.

— Ce faceţi? o întrebă Malko.

Tânăra îi zâmbi ciudat.

— Este un remediu din ţara mea.

La început, nu se întâmplă nimic. Pe urmă, Julien Laleau deschise ochii de şopârlă şi trase un urlet înfiorător. Încercă din răsputeri să-şi smulgă frunzele pe care Simone le apăsa pe faţa lui. În fine, reuşi să dea la o parte mâna fetei, iar frunzele căzură. Pielea rămăsese umflată şi roşie, acoperită de o erupţie bruscă. Bătrânul nu mai sângera aşa de tare, dar Malko avu impresia, că îşi va smulge pielea cu unghiile...

Încercă pe pipăite să găsească frunzele împrăştiate. Însă fata le dădu un şut şi le trimise departe de el. Bătrânul negru căzu pe spate gemând de disperare. Simone se uita la el cu un zâmbet crud, de parcă erau doi rechini care se luptau.

— I-aţi pus acid? o întrebă Malko îngrozit...

Simone izbucni într-un râs dement.

— Nu, este un arbore otrăvitor... În creolă se numeşte „brûlé deux-bords”.

Îşi puse mâinile în şold şi se uita cu satisfacţie cum se zvârcolea Julien Laleau. Acesta se târa spre frunze, de parcă Simone şi Malko n-ar fi existat. El se întrebă dacă durerea nu îi deranjase mintea.

— E nebun! spuse el. Vrea neapărat să ia frunzele.

Tânăra îi zâmbi cu şi mai multă cruzime:

— Dacă frunzele sunt aplicate cu partea verde, calmează durerea, îi explică ea. Sunt folosite ca un plasture pe rănile mici. De aceea, le am tot timpul în casă.

Acum, degetele lui Laleau erau la câţiva centimetri de frunze. Simone se apropie şi îi trase un şut puternic în sexul gol. Julien se îndoi ca o omidă tăiată cu lama cu un strigăt de moarte.

Malko o trase pe Simone mai în spate. Nu-i plăcea cum se purta cu acest bătrân neputincios.

Julien Laleau reuşi în sfârşit să ajungă la frunze şi le puse pe faţă. Rămase chircit pe podea gemând de durere. Tremura şi respira sacadat. Malko puse pistolul la loc. Momentan, Julien nu era periculos. O trase pe Simone în altă cameră.

— De ce v-a atacat?

Ea îi povesti. Malko înţelese pe dată. Prin Simone, Amour Mirebalais îl viza de fapt pe el. Malko îşi dădu seama că Simone plângea încetişor şi o luă de mână. Ea se lipi imediat de el..

— Vreau să plec din ţara asta, murmură ea. Nu mai pot. Nu-mi mai pasă de taică-meu şi de Revoluţie. Mă voi întoarce când nu va mai exista violenţă. Vreau să mă duc la New York...

Ca să fie violată de portoricani... Nici acolo nu era mai bine.

— Nu plecaţi îgcă, îi ceru Malko. L-am văzut pe Gabriel Jacmel.

Simone tresări.

— Cum aţi ajuns la el?

Malko ezită o clipă.

— Nu vreau să vă pun viaţa în pericol. Nici pe a celui care m-a ajutat să-l găsesc. Amour Mirebalais mă pândeşte zi şi noapte. Dacă nu a încercat să mă mai omoare, înseamnă că şi ea îl vrea pe Jacmel.

— Nu aveţi încredere în mine, spuse cu tristeţe Simone.

Era gata să plângă. Malko îşi aminti ce i se întâmplase şi de ce acceptase să-l ajute.

— Americanul, Burt Marney, „Vampirul”. El m-a dus la Jacmel, spuse Malko. Se pare că ţine mereu legătura cu el.

— Când ne ducem la el?

În momentul în care se pregătea să-i răspundă, Julien Laleau apăru în cadrul uşii. Ameţit, bătrânul înainta încet. Mâna stângă o ţinea strâns pe piept, iar cu dreapta îşi apăsa compresa de frunze pe faţă. De data asta cu partea bună. Ochii erau atât de umflaţi, încât Malko se întreba cum mai putea să vadă. Cămaşa era plină de sânge uscat. Simone se strâmbă de dezgust.

— Pleacă, Julien, altfel, te omor.

— Mă doare, gemu bătrânul. O să mor.

— Cu-atât mai bine, făcu Simone. Cară-te.

Julien Laleau se îndreptă spre uşă. Când dispăru. Malko îşi spuse că banda de hoţi pierduse unul dintre cele mai strălucite elemente. Julien Laleau mai trădase o dată. Acum trebuia să

gândească mai repede decât Amour Mirebalais. Şi să se roage ca César Castella să se ţină de cuvânt.

— Plec, spuse el. O să-l vedem în curând pe Gabriel Jacmel. Vă anunţ eu.

Ea îl privi cu o expresie nedefinită.

— De ce nu măi rămâneţi?

— Este prea periculos. Poate că Amour Mirebalais va încerca să mă lichideze în noaptea asta. Dacă suntem împreună, veţi avea aceeaşi soartă… Eu am chef să mai stau. Dar nu pot.

Simone Hinche se aruncă brusc în braţele lui, lipindu-se strâns de el.

— Când se vor termina toate astea, murmură ea, aş dori să mai rămâneţi puţin în Haiti.

— Voi încerca, îi promise Malko.

Ea îşi afundă capul în umărul lui.

— Am atâta nevoie să fiu fericită. Dacă nu era tatăl meu, nu mă amestecam în povestea asta.

Malko îi mângâie părul, emoţionat. Simone stătea lipită de el, ca o invitaţie fără cuvinte. Înălţă capul şi îl sărută îndelung. Malko îi răspunse la sărut, apoi se depărtă de ea.

— Încuiaţi uşa cu cheia.

Ochii Simonei scăpărară.

— Dacă porcul ăla bătrân se întoarce, îl fac bucăţi cu maceta.

*
* *

Malko se relaxă imediat ce intră în holul de la El Rancho. Când cobora serpentinele drumului spre Boule, ţinuse pistolul pe scaunul de lângă el, cu un glonţ pe ţeavă. Trecuse în viteză pe lângă maşinile oprite în faţa hotelului. Acum se simţea în siguranţă. Oamenilor lui Amour Mirebalais nu le plăcea scandalul. După ce luă cheia, coborî peronul ce ducea la piscină. Deodată, simţi pe cineva în spatele lui şi se întoarse.

— Doar n-o să vă culcaţi imediat… auzi el vocea ironică a lui Amour Mirebalais.

Malko rămase locului. Barul şi marginile piscinei erau pustii. Se auzea în surdină muzica de la „Flamboyant”, barul de noapte al hotelului. I se păru că simte un sloi de gheaţă pe spinare. Încerca cu disperare să se convingă că Amour Mirebalais nu voia să-l omoare, căci altfel ar fi făcut-o deja.

— Staţi liniştit. Bienaimé este în faţa dumneavoastră cu mitraliera, spuse metisa cu frumoasa ei voce melodioasă.

Într-adevăr, Malko zări o umbră lipită de zidul camerei sale. Se întoarse încetişor şi se apropie de Amour Mirebalais. Tânăra stătea într-un scaun din pânză, picior peste picior şi se juca cu cheile de la Lamborghini.

— Aşezaţi-vă, îi porunci ea.

Malko se întreba dacă îl va omorî. Era o eventualitate pe care o prevăzuse deseori. Îşi spuse că ar fi un risc enorm pentru un pumn de dolari... Chiar dacă era unul plin... Se gândi cu amărăciune la castelul său neterminat, la visul îndrăzneţ pe care îl avea de ani de zile, cu preţul vieţii. Câştigarea Graalului său însemna doar o luptă fără sfârşit împotriva facturilor antreprenorilor... Se supuse.

— Ce doriţi? Sper că aţi primit florile.

Râsul cristalin al tinerei părea sincer.

— Am văzut că sunteţi un om bine crescut, spuse ea pe un ton melodios.

Malko o studia pe metisă. Era foarte machiată, cu nişte cercei superbi în urechi şi cu o rochie cu paiete argintii foarte decoltată. Dar pe masa care îi despărţea, era un Colt automat cu calibrul de patruzeci şi cinci de milimetri, cu ţeava îndreptată spre el. Bienaimé veghea din umbră.

— Ce doriţi? repetă Malko întrebarea.

Amour Mirebalais se strâmbă sincer dezamăgită.

— Să vă ajut.

— La ce?

Metisa oftă:

— Să vă alegeţi aliaţii. În după-amiaza asta, i-am dat o lecţie lui Julien Laleau. El, care e înnebunit după „boit-cochon”, nu se va mai atinge în viaţa lui de această licoare. Nu vă va ajuta.

— De ce i-aţi spus că Simone Hinche l-a denunţat? A încercat să o violeze.

Râsul suav al metisei voia să însemne că Simone Hinche era făcută pentru a fi violată.

— Nu-mi place de Simone Hinche, spuse pur şi simplu metisa. Şi nu vreau să se amestece în treburile noastre. Şi pentru ea a fost o lecţie.

— Fiindcă tot ştiţi atâtea lucruri, zise Malko, de ce nu cereţi expulzarea mea?

Amour Mirebalais îşi aprinse o ţigară şi spuse pe tonul cel mai grav cu putinţă:

— Avem o democraţie şi nu ne place să alungăm oamenii din ţară. Aşteptăm să plece de bunăvoie. Prietenul meu Joseph Bienaimé crede că ar trebui să vă omor... Pentru că vă purtaţi foarte urât cu noi.

Ea trase din ţigară şi suflă uşor fumul afară.

— Dar m-am hotărât să nu vă omor pentru că aveţi ceea ce vreau eu. Prin urmare, vreau să schimb viaţa dumneavoastră pe acel ceva...

Ce truc murdar. Malko să hotărî să facă pe prostul.

— Nu înţeleg.

Amour Mirebalais se aplecă brusc şi stinse ţigara pe mâna lui. El ţipă, luat prin surprindere, şi îşi retrase imediat mâna care îl durea. Figura metisei era impenetrabilă. Îl fixa pe Malko cu gura întredeschisă.

— Asta a fost pentru aseară. Acum îl vreau pe Gabriel Jacmel. Viu sau mort.

Malko îşi freca mâna care îl durea. De aceea, se răzgândise Amour Mirebalais. Se întreba dacă aflase şi de César Castella... În acest caz, putea să înceapă să-şi scrie ultimele dorinţe.

— Dacă dumneavoastră nu aţi reuşit să puneţi mâna pe el, atunci pentru mine este şi mai greu.

Crezu că metisa va lua pistolul şi-l va împuşca.

— Să nu vă bateţi joc de mine, şuieră ea. Ştiu totul despre complotul dumneavoastră mizerabil de a-l aduce pe Gabriel Jacmel la putere. Ar fi trebuit să vă omor demult. Dar vă mai dau o singură şansă: ori mă duceţi la Gabriel Jacmel, ori îmi spuneţi unde este. Dacă în trei zile nu am nicio veste de la dumneavoastră, îi ordon lui Bienaimé să vă ucidă.

Se ridică şi îl măsură pe Malko cu răutate.

— Să nu încercaţi să plecaţi din ţară, căci veţi fi împuşcat. Dacă vă vine cheful să vă refugiaţi în vreo ambasadă, pregătiţi-vă să rămâneţi acolo câţiva ani...

Îi întoarse brusc spatele şi se îndreptă spre holul hotelului. Malko rămase singur pe marginea piscinei. Era prost dispus.

Cu Gabriel Jacmel şi Amour Mirebalais, şansele de a rămâne în viaţă se micşorau văzând cu ochii. Soluţia cu ambasada nu îl atrăgea prea mult. Bienaimé dispăruse în întuneric. El Rancho era liniştit. Pe peron apăru un grup de turişti care vorbeau şi

râdeau tare.

Capitolul XIII

— Julien Laleau a murit.

Malko tăcu mâlc. Nu îi spusese lui Frank Gilpatrick despre incidentul cu Simone Hinche.

— L-au desfigurat îngrozitor, continuă americanul. A fost găsit pe stradă în Pétionville.

Frank Gilpatrick bătea nervos cu piciorul în fotoliul de răchită. Se uita absent la grupul de turişti americani care îşi savurau romul-punch pe terasa hotelului Oloffson. Bătrâna clădire eră mândria capitalei. Fostă casă particulară, construită din lemn, înconjurată de o verandă mare, Oloffson avea farmecul desuet al străvechilor case coloniale. Ascunsă de o grădină imensă, era de asemenea şi locul favorit al ziariştilor şi al informatorilor de toate soiurile. Împrejurul hotelului, câţiva porci negri fugeau de colo-colo pe aleile în pantă.

Sub verandă, orchestra cânta fără tragere de inimă ritmuri de *meringues.* Barul din lemn de abanos era pustiu. Parterul era împărţit în mai multe saloane mai mici, cu scaune din răchită. Într-unul dintre ele îl găsise Malko stând pe Gilpatrick. Cei doi bărbaţi se instalaseră pe un balansoar, locul cel mai confortabil.

— De ce aţi vrut să ne vedem? îl întrebă Malko.

Americanul stătu puţin pe gânduri.

— Ca să vă rog să renunţaţi, zise el pe un ton foarte grav. Nu am chef să păţiţi ca Julien Laleau. Încă mai este timp. Nu veţi ajunge niciodată la o înţelegere cu Jacmel. Şi oricum Amour Mirebalais vă va lichida înainte...

— John Riley nu este la fel de pesimist ca dumneavoastră, zise Malko.

Frank Gilpatrick mormăi ceva printre dinţi, astfel încât principiile pastorului fiind puse în mod serios sub semnul îndoielii.

Malko se pregătea să spună ceva, când lângă ei apăru brusc silueta firavă a lui Toussaint Boucan. Era la fel de manierat şi de cucernic. Trupul slăbănog părea complet dezarticulat. Îşi aţinti

bastonul către Frank.

— Ce mai faci, dragul meu?

Frank abia îi răspunse. Ochii lui Boucan se mişcau întruna. Malko parcă nici nu ar fi fost acolo şi dispăru după ce făcu un cerc cu bastonul.

— Mizerabilul, şopti americanul. L-a trimis mama Mirebalais special ca să vă aducă aminte de existenţa lor. Într-o bună zi, o să vă pună capul pe biroul preşedintelui.

Malko nu zise nimic. Frank nu aflase de ultima ameninţare a metisei şi nici de operaţiunea Castella. Malko îşi dăduse răgaz până mâine. Picături mari începură să cadă şi, în câteva clipe, hotelul nu se mai văzu din perdeaua deasă a ploii. Orchestra nu mai cânta.

Malko îşi dădu brusc seama că, de când sosise, fusese tot timpul în defensivă. Înţelegea de ce era Frank atât de prudent. Acesta îşi termină romul-punch.

Ploaia se înteţi. În cinci minute, toate reţelele telefonice din Port-au-Prince vor cădea, maşinile se vor opri, iar pietonii se vor adăposti. Frank se aplecă spre Malko:

— Renunţaţi. Nu veţi scăpaţi şi a doua oară. Jacmel nu merită osteneala. Vă luptaţi pentru nimic. Chiar dacă Amour Mirebalais v-ar lăsa în pace, să fiţi sigur că vă pregăteşte ceva îngrozitor.

Malko scutură din cap.

— Nu încă. Mi-am mai acordat un răgaz.

Peste câteva ore se întâlnea cu César Castella în legătură cu răpirea lui Amour Mirebalais. După aceea, operaţiunea „Von-Von” se va declanşa foarte repede. Frank ridică din umeri.

— Când veţi ajunge ca Julien Laleau, să nu veniţi la mine să vă plângeţi.

Se ridică şi se duse la bar să plătească. Ploaia cădea încă, iar Toussaint Boucan dispăruse. Malko se gândi la Simone Hinche. Se întreba dacă nu se îndrăgostise puţin de ea.

*

* *

César Castella aruncă harta pe masă cu o mutră dezgustată.

— Daţi-mi o sticlă de Moët et Chandon…

Guapa se uită la el cu admiraţie. Şampanie franţuzească! Deodată uită de toate vânătăile de pe corp care o dureau şi de ochiul tumefiat ascuns de ochelarii de soare.

Apariţia ei la „Rond-Point”, restaurantul cel mai la modă din Port-au-Prince, situat chiar vizavi de cazinou, îmbrăcată într-o rochie argintie, cu o crăpătură adâncă şi în faţă, şi în spate, făcuse senzaţie. Figura de peşte a dominicanului era plină de mulţumire. În sfârşit, începea să trăiască după rang, datorită dolarilor lui Malko. La Ibolélé, mai băuse patru pahare de J & B, iar acum era în culmea fericirii. Chelnerul se întoarse la masa lor şi spuse:

— Nu mai avem şampanie.

— Nu mai este şampanie!

Dominicanul îşi dădu furios ochii peste cap, apoi întinse mâna spre masa de alături.

— Dar acolo ce este?

Pe masa vecină, era o frapieră din care se vedea o sticlă de Moët. Două perechi de negri beau şampania liniştiţi. Auzind gălăgie, aceştia se uitară la César Castella. Chelnerul se făcu vânăt la faţă. Cei doi bărbaţi erau Tontons Macoutes.

— A fost ultima sticlă, se bâlbâi el.

— Du-te şi adu-o aici, îi ordonă Castella.

Chelnerul nu se mişcă. Castella scoase cu gesturi lente din centură un Colt automat cu calibrul de treizeci şi opt de milimetri şi îl aţinti spre el.

— Mai repede!

Chelnerul rămase înmărmurit, alb de spaimă. Unul dintre consumatori dădu haina la o parte şi imediat apăru mânerul unui pistol. César Castella zări arma. Nu avea niciun chef să se bată, dar nici nu voia să se lase în faţa dulceţii de nevastă-sa. Luă pistolul şi îl îndreptă spre consumatorii de şampanie.

— Asta e ultima sticlă pe care o mai beţi, zise el pe un ton sinistru şi emfatic.

Guapa gângurea de emoţie. Brusc, simţi o fierbinţeală în burtă. Desculţă, ea îl frământa pe César cu piciorul pe sub masă chiar între coapse.

În restaurant, atmosfera deveni iarăşi calmă. Agenţii nu luară în serios atitudinea dominicanului şi îşi văzură mai departe de treabă. Castella era cunoscut pentru limba lui ascuţită. Dar şi pentru faptul că se afla sub protecţia palatului. Abia după ce mâncară supa galbenă de dovleac, Guapa se gândi la ceva neplăcut.

— În seara asta trebuie? îl întrebă ea cu gura plină…

César Castella îi trase un picior pe sub masă şi ea vorbi mai încet.

— Cum o să faci?

César luă tacticos carnea de pe un picioruş de langustă.

— Să nu-ţi fie teamă, spuse el.

Dominicanul se scotoci în buzunar şi îi întinse un pumn de bancnote de douăzeci de dolari.

— Du-te la cazinou şi joacă pe şapte.

Era cifra lui norocoasă. Guapa îşi strecură banii în sân. Soţul ei se uită la ceas. Peste un sfert de oră, pornea la asalt. Imaginea sânilor lăptoşi îl înmuie. O mângâie pe sub masă. Ea fremătă şi îşi lipi gura de urechea lui César.

Castella nu se gândise nicio secundă să o răpească pe Amour Mirebalais, căci era prea complicat. Şi-apoi, acel „gringo” era mult prea naiv. Doar dacă nu cumva era prefăcut. Pentru César, nu exista decât o singură cale de a o scoate din circuit...

*

* *

César Castella dădu la o parte o târfă dominicană ca să intre în „Casablanca”. Intrarea era plină de fete mai mult sau mai puţin drăguţe, care îşi încercau norocul. „Casablanca” era locul de întâlnire al tuturor prostituatelor dominicane. După ce strângeau o sumă cât de mică, treceau din nou graniţa şi se măritau în Republica Dominicană.

Castella privi în jur. Romul pe care îl băuse îl făcea să transpire. Dar mai ales, alcoolul îi dăduse o imensă încredere de sine. Staţiona pe şinele trenuleţului firmei Hasco[16], la marginea drumului şi reperase Lincolnul omului pe care venise să-l ucidă: Joseph Bienaimé. Un puşti veghea cu mândrie lângă maşina şefului de poliţie... „Casablanca” era doar o cabană din lemn, roasă de termite, puţin mai retrasă de la stradă, luminată cu neoane verzi şi roşii. Era o adevărată oroare. Nu avea orchestră, ci doar un tonomat care cânta întruna. De când un Tonton Macoute îşi descărcase toate gloanţele din arma automată în patronul care cerea cu încăpăţânare monede ca să funcţioneze, acum îl folosea cine poftea fără să bage bani în el.

César Castella ocoli o stivă de lăzi de bere Heineken şi se opri în pragul sălii mari. Aici domnea un vacarm îngrozitor. Barul din

16 *Haitian-American sugar company (n.a.)*

stânga intrării era ticsit şi toate mesele erau ocupate de Tontons Macoutes.

Dominicanului îi tremurau picioarele. La vedere erau doar şapte şi aveau pistoale care le ieşeau din centură. Nu-i punea la socoteală pe cei pe care nu-i vedea. Nici urmă de Joseph Bienaimé. O fată îl îmbrânci fără să vrea şi îl recunoscu. El o luă de braţ. Era una dintre târfuliţe, obişnuitele localului.

— Îl ştii pe Joseph Bienaimé? o întrebă el în şoaptă.

— *Claro que si.* Este în după stâlp, dansează. Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu, nu, mulţumesc.

César îşi şterse palma umedă de pantaloni. Acum îl distingea pe şeful poliţiei stând lipit de o dominicană înaltă care râdea, îmbrăcată în pantaloni negri. „Casablanca" era locul preferat de Tontons Macoutes. Bienaimé venise aici ca să se distreze.

Dominicanul făcu un pas înapoi. Era imposibil să tragă în sala mare şi să scape viu de acolo. Fata cu care vorbise era tot acolo, stând sprijinită de uşă. Se aplecă spre ea şi îi strecură o bancnotă de zece gourzi: preţul ca să intri în baraca din lemn de lângă discotecă.

— Du-te la Joseph şi spune-i că vreau să vorbesc cu el afară.

Fata băgă banii în buzunar şi se îndreptă spre ringul de dans. César Castella se prefăcu că iese, apoi, după ce fata dispăru, se duse în partea dreaptă către toaletă. În oglinda spartă de deasupra chiuvetei, el supraveghea intrarea în ringul de dans. Astfel, putea să tragă pe la spate în Joseph Bienaimé.

Se scurse un minut care i se păru interminabil. Vedea în ciobul de oglindă o figură palidă, cu ochii injectaţi şi cu un cerc alb de frică în jurul gurii... Acum nu mai putea să dea înapoi.

Silueta mătăhăloasă a lui Joseph Bienaimé apăru brusc în câmpul lui vizual în momentul în care se aştepta mai puţin. Se dădu instinctiv un pas înapoi. Şeful poliţiei îi inspira o frică viscerală. Era cel mai bun ucigaş din ţară. Se spunea că, pentru a se antrena, îi elibera pe prizonierii de la Fort-Dimanche şi trăgea după ei când fugeau pe terenul viran dintre închisoare şi mare. Nu amnistiase niciodată pe nimeni... Cu toate astea, trebuia să-l împuşte înainte de a trece la următoarea parte a planului.

Când smulse Colt-ul de sub cămaşă, lui César Castella îi căzu un nasture. Apoi ieşi pe uşa care rămăsese deschisă şi se ciocni

de o fată ce ieşea din toaleta doamnelor.

— César!

Pe ea o chema Rafaella şi îi acorda favorurile ei când era certat cu Guapa. Joseph Bienaimé se întoarse brusc. Ca să poată rămâne şeful poliţiei din Port-au-Prince, trebuia să aibă reflexe bune. Într-o fracţiune de secundă, studie braţul întins al lui Castella care se afla la un metru de el. Acesta putea să-i tragă de zece ori un glonţ în cap. Însă dominicanul rămase ca paralizat. Era mai puternic decât el. Nu putea să-l omoare din faţă.

Joseph Bienaimé înşfăcă o dominicană grasă şi o îmbrânci înainte în momentul în care César Castella trăgea. Glonţul nimeri pieptul imens, apoi ieşi făcând o gaură cât o farfurie. Dar îl lovi şi pe Bienaimé, trântindu-l la pământ. Şi el pusese mâna rapid pe pistol, însă glonţul lui se înfipse în tavan. César Castella apăsa ca un apucat pe trăgaciul Coltului. Două gloanţe se pierdură, iar alte două o nimeriră pe negresa care urla.

Asurzit, Castella se repezi spre ieşire. În trecere însă, îl zări pe Bienaimé culcat pe o parte, cu o pată mare de sânge pe uniformă. Ţinea mâna întinsă şi trăgea în continuare.

Se împletici când ajunse pe peron şi căzu. Cineva aruncă un scaun prin fereastra discotecii, iar el se aplecă instinctiv. O namilă de Tonton Macoute cu arma în mână ateriză după scaun.

César Castella se ridică precum un şarpe şi apucă în zbor o fată care tocmai fugea. În momentul în care agentul se ridica, dominicanul o aruncă spre acesta. Ea primi în plin gloanţele trase din Colt şi se învârti pe loc într-un jet de sânge, apoi se prăbuşi în ţărână. César trase şi el, iar vârful capului agentului păru că se detaşează de rest.

Un puşti se agăţă de picioarele lui şi îi trase una cu mânerul armei în ochi. Trase la întâmplare încă de vreo trei ori spre locul în care zăcea Bienaimé, apoi ieşi în stradă, evitând la timp un „tap-tap” care era cât pe ce să-l calce. Maşina lui era parcată la o sută de metri mai departe. În timp ce alerga, puse alt încărcător în pistol şi îl armă. Agenţii Macoute trăgeau şi ei la întâmplare în tot ce mişca. Un cuplu care avusese proasta inspiraţie să sosească în acel moment, nu mai apucă să iasă din maşina care fu imediat ciuruită de gloanţe..

César Castella se aşează la volan. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât încercă de trei ori să pornească maşina. Îşi dădu

seama că îi curge sânge din cap. Probabil că îl atinsese un glonţ. Înjură în spaniolă. În fine, ce-a fost mai greu a făcut.

*
* *

Olga Mirebalais citea „Nouveau Monde”, când auzi o maşină oprind în faţa casei. Dar nu se mişcă. Toate uşile erau deschise, dar la ce bun să se teamă? Era mama uneia dintre cele mai puternice femei din Port-au-Prince şi niciun răufăcător nu ar îndrăzni să între în vila ei.

Era târziu şi nu aştepta pe nimeni. Vila se găsea în capătul unui drum greu accesibil care se înfunda şi pe drumul spre Pétionville. Nimeni nu nimerea aici din întâmplare.

Bătrâna doamnă se ridică şi străbătu salonul ca să ajungă la intrare. Era o femeie înaltă, cu părul alb, cu o piele deschisă la culoare, ca şi fiica ei. Auzi două bătăi în uşă. Olga stătu puţin pe gânduri. Dar până se trezea servitorul, oaspetele putea să plece. Aprinse lumina de afară şi se duse să deschidă.

César Castella îşi ştersese sângele care îi curgea din cap. Se pieptănase şi se liniştise. Văzându-l, Olga Mirebalais ridică mirată sprâncenele. Îl cunoştea şi nu-l agrea deloc.

— Ce vrei? îl întrebă ea pe un ton sec. Fata mea nu este aici.

César Castella nu spuse nimic. Îşi recăpătase complet sângele rece. Scoase calm pistolul de sub haină şi îl aţinti spre femeie.

— Ţine, nenorocită bătrână.

Olga Mirebalais nu mai apucă să se teamă. Glonţul o nimeri în aortă, iar femeia muri pe loc, înăbuşită de valul de sânge. Îşi încrucişase mâinile pe piept, într-un gest de apărare zadarnică şi fu proiectată în uşă sub impactul gloanţelor.

Dominicanul se bucura în sinea lui, domolindu-şi spaima pe care o simţise la „Casablanca”. Această ispravă îi amintea de zilele binecuvântate de pe vremea „Binefăcătorului”, când pedepsea cu moartea, în plină zi, familiile care se opuneau regimului.

Bătrâna zăcea ghemuită lângă uşă, cu ochii deschişi, cu pete de sânge pe tot corpul. César Castella auzi ţipete în casă. Era bine că se prăbuşise afară. Nimeni nu ar îndrăzni să o mişte din loc până sosea Amour Mirebalais. Acolo, tânăra era o ţintă grozavă. Castella plecă în goană. Casa avea telefon. Amour va fi

anunţată imediat. Era singurul lucru care o va aduce aici fără să-şi ia prea multe măsuri de prevedere…

Era simplu, dar trebuia să reflecteze. Alergă până la maşină şi porni în marşarier până la drumul spre Pétionville. Puţin mai sus, viră pe drumul care ducea la clubul american. Va ascunde maşina şi va coborî pe jos ca să ajungă în spatele casei familiei Mirebalais. Cu carabina lui americană cu lunetă, nu avea cum să o rateze pe Amour.

Dacă o omora, avea timp destul ca să fugă. După aceea, era rândul americanilor şi al lui Gabriel Jacmel să între în scenă. Se întreba dacă acesta, în ciuda urii pe care o nutrea pentru dominicani şi pentru haitieni, îl va accepta ca şef al poliţiei. La urma urmei, Castella era un bun tehnician. În orice caz, superior tuturor acestor negrotei.

— *Cojones,* murmură pentru sine, în timp ce se hurduca mergând cu spatele.

*

* *

Maşina din frunte mergea atât de repede, încât făcea salturi de un metru pe drumul plin de gropi. Două Jeep-uri veneau la zece metri în urma ei ridicând un nor gros de praf.

Castella îşi făcu rapid semnul crucii. Îi plăcea să creadă că Dumnezeu îl apăra. Eşecul din Ciudad Trujillo îl făcuse de mai multe ori să înţeleagă acest lucru. Dominicanul, culcat pe burtă sub un arbore de pâine, ridică ţeava carabinei. Fiind la adăpostul întunericului, nu se vedea deloc. Tresări când auzi zgomotul surd şi regulat. Dar nu erau decât bătăile inimii lui.

Ford-ul se opri în scrâşnet de frâne. Amour Mirebalais sări aproape din mers, alergă pe peron şi îngenunche lângă trupul mamei sale. Castella auzi un urlet de durere. Aplecă puţin capul ca să găsească cătarea. Amour era cu spatele la el. Brusc, în conul de lumină, apăru o siluetă care se aşeză între victimă şi el. O clipă, Castella crezu că visează. Era chiar Joseph Bienaimé. Braţul stâng era înfăşurat într-o eşarfă şi obrazul şi fruntea erau acoperite cu un bandaj. Nu avea nimic pe cap. În mâna dreaptă ţinea o armă care îi îngheţă lui Castella sângele în vene. Era un Armalite căruia Bienaimé îi aurise ţeava şi culasa. De departe, părea din aur masiv. Era o armă terifiantă în mâinile unui trăgător la fel de bun ca Joseph Bienaimé.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, şeful poliţiei se întoarse încet şi se uită spre locul în care stătea ascuns Castella. Cu braţul sănătos, îşi lipi puşca de asalt de şold. Avea încărcătorul montat şi se pregătea să tragă.

Lui César Castella îi venea să plângă de furie şi de frustrare. Exact de aceea îşi asumase el înspăimântătorul risc să-l lichideze pe Joseph Bienaimé chiar în fieful lui. Ştia că era prima persoană pe care o va anunţa Amour Mirebalais. Acum, trebuia să-i omoare pe amândoi deodată. Dominicanul se strădui să ţintească, dar se opri fiindcă tremura îngrozitor.

Amour întinsese cu grijă cadavrul mamei ei şi plângea îngenuncheată lângă ea. Doi Tontons Macoutes stăteau la o distanţă, apreciabilă. Castella încercă să ochească încă o dată. Se văzu o fracţiune de scundă trăgând şi ratând.. Parcă simţea gloanţele puştii lui Bienaimé sfâşiindu-i carnea. Dar nu-l vor omorî ei cu una, cu două. Îşi amintea că o dată, şeful poliţiei legase un comunist rănit de bara de protecţie din spatele maşinii şi îl târâse astfel un kilometru. Omul avea pielea de pe faţă jupuită. După aceea, Bienaimé îi turnase benzină peste răni şi îi dăduse foc.

Castella avu o inspiraţie brusca. Acum vedea trăsăturile aspre ale poliţistului care stătea cu faţa la el.. Îi ţinti pieptul şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un „clic” abia perceptibil, dar lui îi păru mai tare decât tunetul. Uitase să tragă piedica... Era prea mult. De altfel, Joseph Bienaimé se deplasase, iar acum stătea în întuneric.

César Castella se târî înapoi în patru labe, nelăsând arma din mână, blestemând în şoaptă, doar pentru sine. Când ajunse destul de departe, se ridică şi începu să fugă. Intrase atât de tare în panică, încât se întreba cum de putuse să-şi mai găsească maşina.

Sări la volan şi demară. Acum îi mai rămânea o singură şansă: să se refugieze în Ambasada americană. Numai că la ora asta. Ambasada era închisă şi trebuia să aştepte până dimineaţă... Când cobora în viteză drumul spre Pétionville. agăţă o tânără ţărancă. Văzu în oglinda retrovizoare corpul prăvălindu-se în şanţ şi auzi ţipete.

Dar nici măcar nu se opri. În situaţia în care se afla... Stătu puţin pe gânduri, înainte de a se duce după Guapa. În ultima clipă, îşi zise că îi putea fi de folos. Niciun bărbat nu rămânea

insensibil la farmecele ei.

*

* *

Guapa ţipă de bucurie. După ce încercase de vreo şaptesprezece ori, jocul mecanic îi dădu în sfârşit un pumn de monede de cincizeci de centi. Mulatrul imens care o urmărea de când intrase în cazinou, o aplaudă cu voioşie.

— Foarte bine, doamnă.

Îl stârnea extrem de tare. Uneori, profitând de înghesuială, se lipea strâns de ea. Contactul cu pielea elastică îl înnebunea în aşa hal, încât se duse repede la bar şi dădu pe gât un rom-punch ca să-şi stăpânească focul. Guapa îi aruncase o privire dispreţuitoare.

Tânăra nu mai apucă să-şi ia monedele, căci César Castella intră în cazinou ca o ghiulea, aproape trecând prin uşa culisantă şi o smulse cât ai clipi de Guapa de acolo. O trase atât de tare, încât era cât pe ce să târască şi jocul mecanic după ea.

— Hei, ai înnebunit! se răţoi ea. Am câştigat.

Se desprinse cu violenţă din strânsoare. Castella îi trase o palmă care ar fi ameţit şi un bivol bătrân. Ea dădu drumul şi monedelor pe care le avea în mână.

— Vino, dobitoacă!

Chiar şi în împrejurările cele mai dificile, Castella rămânea un domn până în vârful degetelor. În sfârşit. Guapa îşi dădu seama de starea în care era soţul ei. Fără să scoată o vorbă, se lăsă târâtă de el. Nevrând să-i scape o asemenea ocazie, mulatrul se aşeză între ei.

— Domnule, nu aveţi niciun drept să vă purtaţi aşa cu o femeie, o iau sub protecţia mea.

Acest negustor onorabil nu află niciodată cât de aproape fusese de moarte. Castella îl măsură o clipă din priviri, apoi îl tratã cu dispreţ. Avea altceva mai bun de făcut.

Se aplecă lent şi începu să adune monedele împrăştiate pe jos. Un crupier i le ceru, apoi se gândi că era mai bine să-şi încurajeze jucătorii şi că, oricum, tot în jocul mecanic vor ajunge.

César şi Guapa alergau pe trotuarul plin de gropi de pe bulevardul Harry Truman. Tânăra se opri să-şi tragă sufletul.

— Ce s-a întâmplat?

Dar Castella nu avea chef de discuţii. Se aruncă în maşină şi spuse:

— Suntem morţi.

Capitolul XIV

O creangă căzută dintr-un copac pe o grămadă de pământ bloca circulaţia pe Strada Cheiului. Un camion îşi rupsese osia, iar încărcătura de buşteni de abanos se răsturnase, blocând drumul de tot.

Malko se opri şi coborî din Mazda. La adăpostul arcadelor, privi în jur. Dar nici urmă de César Castella. Dominicanul ar fi trebuit să fie aici de o jumătate de oră. Doar dacă nu fusese prins de Macoutes. Intrase ca o vijelie în camera lui la unu dimineaţa, ameţit, şi tremurând ca frunza de spaimă. Povestea lui îl îngheţă pe Malko. Văzându-l cuprins de o furie rece, dominicanul aproape că îi căzuse în genunchi, explicându-i că a vrut să-i facă o surpriză plăcută lui Malko...

Iată ce se alesese din răpirea pusă la cale! Malko îşi imagina în ce stare trebuia să fie Amour Mirebalais... Ca să scape de Castella îi promisese că îl va aştepta la intersecţia străzilor Cheiului cu Pavée, la ora zece şi jumătate ca să-l conducă la Ambasada americană.

Malko căscă. Imediat după vizita dominicanului, părăsise camera, luând pistolul extraplat şi mersese o jumătate de oră pe străzile pustii din Pétionville. În sfârşit, găsise o cărare cu pietre şi întunecoasă, apoi oprise Mazda şi adormise. Nu era deloc confortabil, dar era mult mai bine decât să se trezească cu Amour Mirebalais sau cu oamenii ei...

Se trezise în zori şi avea un chef nebun să se ducă la Simone Hinche. Dar mersese cuminte la întâmplare, evitând centrul oraşului. Avea impresia că fiecare negru care trecea pe lângă el era un Tonton Macoute. Tot nu reuşea să dea de Castella! Până la urmă, nu mai rezistă. Traversă strada şi intră în cafeneaua „Tropical”. Comandă un punch de fructe şi ceru un telefon. Era o tâmpenie să rişte astfel, dacă César se refugiase deja în ambasadă.

Ridică receptorul şi formă numărul Ambasadei Statelor Unite.. Bine că salonul era gol, iar patronul era ocupat cu pregătirea cocoşilor de luptă. Îi răspunse cineva.

— Aş dori să vorbesc cu Frank Gilpatrick, zise Malko.

*

* *

Americanul se codi în receptor, livid:

— V-am spus că a ucis-o pe mama lui Amour Mirebalais! Cu o cruzime de neimaginat. Este un nebun şi o brută!

Malko auzea, dar nu voia să înţeleagă. Era mai rău decât îşi închipuise. Vocea americanului era aproape isterică. Malko îşi dădu seama că sudoarea i se prelingea pe faţă. Frank îl întrebă pentru a treia oară:

— De ce îl aşteptaţi?

— Vrea să se refugieze în ambasadă...

Urletul consilierului CIA îi zgudui receptorul în mână. Americanul era în culmea isteriei.

— Niciodată! urlă el. Niciodată! Aţi înnebunit de tot! Tipul nici măcar nu are paşaport american! Iar după ce a făcut, niciun diplomat nu l-ar lăsa să se apropie de el... Lăsaţi-o pe târâtura aia să se descurce singură cu oamenii lui Amour Mirebalais.

Americanul trânti brusc receptorul. Malko reflectă o clipă. I se părea că toată strada auzise ţipetele lui Frank Gilpatrick. Îi era milă de César Castella. Din ordinul lui se băgase dominicanul în porcăria asta. Chiar dacă îi nesocotise instrucţiunile într-un mod monstruos...

Lăsă cinci gourzi pe tejghea şi plecă. Era trist şi resemnat. Se hotărî să mai aştepte puţin. Dar nu ca să-i spună că era absolut singur. Cu alte cuvinte, ca şi mort.

*

* *

César Castella se opri la colţul străzii Pavée cu Hamilton Killeck. Urechile îi vâjâiau. Avea impresia că plecase de secole din Bois-Bernard, unde îşi petrecuse noaptea împreună cu Guapa, într-o casă părăsită. Avusese îndrăzneala să traverseze Champ-de-Mars, prin faţa palatului, străbătând în plină zi cazărmile lui François Duvalier, fieful lui Joseph Bienaimé. După

aceea, se strecurase pe strada Pavée, intrând din magazin în magazin.

Guapa venea după el pe trotuarul de vizavi, cu părul strălucitor, ascuns sub un batic şi cu ochelari de soare. Era tăcută şi îngrozită. Fiecare pe alt trotuar, schimbau priviri îngrijorate. În aparenţă, viaţa în Port-au-Prince era normală. Cu toate astea, Castella era sigur că toţi agenţii erau pe urmele lui. Dacă ar pune mâna pe el, Amour Mirebalais l-ar jupui de viu.

Îşi făcuse un plan împreună cu Guapa. Dacă nu reuşeau să ajungă la ambasadă, la chei se afla un pachebot englezesc. Dacă se furişau pe el, comandantul nu i-ar preda agenţilor.

Dominicanul privi cerul senin şi îşi spuse că nu avea chef să moară. Când se uită în jos, aruncă o privire pe terasa de deasupra Companiei de Electricitate. Avu senzaţia că îi fuge pământul de sub picioare.

Pe terasă, stătea un civil cu o carabină în mână care se uita la dominican. Când realiză că este observat, se dădu repede înapoi. César Castella rămase locului nemişcat. Se jucau cu el de-a şoarecele şi pisica. Aşteptau să ajungă lângă ambasadă ca să-l prindă şi să le dea o lecţie americanilor... Ajunsese la capătul puterilor.

Fără să o atenţioneze pe Guapa, se năpusti brusc spre Strada Portului. Până la ambasadă, mai erau două blocuri. Fluieratul îl lovi în spate ca un glonţ. Alerga cu sufletul la gură pe sub arcade. Când întoarse capul, zări un Jeep cu patru civili la bord care cobora strada pe contrasens. La celălalt capăt, în faţa Băncii Populare colombo-haitiene, apărură brusc trei poliţişti în uniformă cu mitralierele în mâini. Îl hăituiau.

Rămasă locului, Guapa ezită. Ea nu văzuse Jeep-ul. Poate că dacă se întorcea, reuşea să scape cu viaţă. Dar, cuprinsă de panică, începu să alerge, încercând să-şi ajungă soţul din urmă. Nu voia să rămână singură.

Trecătorii se opriră pe loc. Maşinile se opriră rapid. Nimeni nu avea chef să stea în calea oamenilor lui Amour Mirebalais.

*

* *

Malko ieşea din cafenea exact în momentul în care primul dintre cei patru Tontons Macoutes – un haitian cu dinţi de aur, în sahariană şi cu caschetă – sărea cu supleţe din Jeep. Înaintă

spre César Castella cu o bâtă în mână.

Castella îl zări. Părăsi brusc arcadele şi traversă şoseaua în plin soare. Trecătorii dispăruseră dintr-odată. Rămăsese un singur om, care era hăituit de ucigaşi.

Trei Tontons Macoutes coborâră şi ei, abandonând Jeep-ul în mijlocul şoselei. Era unul mai gras, într-un pulover albastru şi doi mai slăbuţi, în uniformă kaki. Aveau cu toţii aceleaşi bâte şi pistoale la centuri. Din cauză că purtau ochelari de soare, nu se ghicea nimic pe chipurile lor. Se desfăşurară blocând toată strada.

César Castella se opri şi îşi scoase pistolul, dar nu apucă să tragă. Agentul cel gras aruncă cu bâta în el. Aceasta îl lovi în mână pe dominican şi scăpă pistolul ţipând de durere. În momentul în care se apleca să ia bâta, agentul cu dinţii de aur îl lovi în umăr. De departe, acest lucru părea aproape fericit.

Castella căzu în genunchi. Al treilea Macoute îl lovi imediat în faţă. Dominicanul scoase un urlet inuman şi căzu pe spate, cu faţa plină de sânge. Vru să se ridice, dar agentul care nu apucase să-l lovească încă înaintă fără grabă şi îl lovi pe César cu bâta între picioare strivindu-i organele sexuale. Rănitul se ridică de durere, apoi căzu la loc.

Sub el se întindea o pată mare de sânge. Acum, cei patru Tontons Macoutes îl înconjurară. Cu calm şi fără grabă, aceştia începură să-l lovească pe rând cu bâtele în cap, în burtă, pe mâini şi pe picioare. Lui Malko îi venea să-şi astupe urechile. La fiecare lovitură se auzea carnea pârâind şi oasele trosnind. Făcu un salt către unul dintre cei tei poliţişti în uniformă şi îl apucă de braţ.

— Îl omoară, strigă el, opriţi-i!

Poliţistul în uniformă albastră clătină din cap. Ţeava mitralierei era îndreptată spre burta lui Malko.

— Îl bat şi ei numai puţin, zise el într-o franceză excelentă.

Malko îşi căută un aliat. Însă oamenii asistau înmărmuriţi la masacru. Erau paralizaţi de groază. Unul dintre poliţişti întoarse un taxi din drum în care erau mai mulţi turişti.

Castella se ridică în patru labe cu un efort supraomenesc. Agentul cel gras îl ocoli şi îi trase una direct în faţă ca la golf, zdrobindu-i nasul. Dominicanul avu încă putere să urle. Era rănit la pulpa dreaptă. Agenţii îi striviseră sistematic mâinile şi acum erau doar nişte cioate însângerate.

Cu un efort disperat, Castella se rostogoli şi se băgă sub Jeep. Agentul cu dinţii de aur izbucni în râs. Îşi aruncă bâta în vehicul şi îl trase pe dominican de picioare. Ceilalţi veniră în goană şi se puseră pe lovit într-un ritm din ce în ce mai rapid, parcă ar fi vrut să termine mai repede cu el. În momentul în care capul lui Castella ieşea de sub Jeep, unul dintre agenţi îl lovi într-o parte. Malko văzu cum îi sare un ochi şi rămânând atârnat pe obraz.

Castella mai trăia încă. Se agăţă cu disperare de maşină. Enervat, agentul cel gras îl lovi cu toată puterea peste ceafă. Cu vertebrele cervicale făcute praf, dominicanul tresări, apoi căzu cu faţa la pământ. Ucigaşii îl loveau în continuare, dar fără prea multă vlagă.

La rândul ei, Guapa cobora strada alergând. Cu o abilitate diabolică, grăsanul aruncă bâta care o nimeri sub genunchi şi se prăbuşi la pământ. Tonton-ul cu dinţi de aur se îndrepta cu paşi repezi spre ea. Păţi acelaşi lucru ca şi Castella, dar mai brutal. Agenţii nu aveau chef de glumă. Instantaneu, faţa femeii se transformă într-o pată mare de sânge.

Se ridică pe pipăite şi încercă să fugă către arcade. Curioşii aflaţi în măcelărie se dădură la o parte dinaintea acestui spectacol sângeros. Doi agenţi ajunseră în spatele femeii. Malko nu apucă să vadă când o loviseră în ceafă, dar auzi. Avea senzaţia că şi capul lui era spart. Era îngreţoşat, depăşit de această execuţie sălbatică în văzul lumii.

Cei doi agenţi ieşiră din porţiunea întunecată trăgând cadavrul femeii de mâini. Faţa se ţâra pe jos, lăsând o dâră de sânge. Întinseră trupul femeii lângă cel al lui César Castella. Avu loc o scurtă discuţie. Pe stradă, orice activitate era paralizată. Agenţii nu se grăbiseră nicio secundă. Acum vorbeau sprijinindu-se de Jeep, cu cele două cadavre în văzul lumii.

În sfârşit, unul dintre ei le făcu semn poliţiştilor să dea drumul la circulaţie. Sosi şi un taxi ce venea de pe Strada Cheiului. Agentul cel gras îl opri făcându-i un semn discret. Şoferul opri atât de brusc încât lăsă urme negre pe şosea.

Îngreţoşat, Malko îi văzu pe agenţi deschizând portbagajul taxiului, o maşină veche de fabricaţie americană. Toţi trei deodată aruncară cadavrul lui Castella înăuntru, apoi îl închiseră. După aceea, luară corpul femeii şi îl puseră în maşină. Grăsanul avu o scurtă discuţie cu şoferul. După aceea, vehiculul demară.

Cei patru Macoutes se sfătuiră în şoaptă. Malko îşi simţi inima în gât. Nu îşi putea lua privirile de la cei patru bărbaţi. Dacă întorceau capetele spre el, era un om mort. Îşi ţinu respiraţia, de parcă acest lucru l-ar fi făcut invizibil. Se scurseră doar câteva secunde cu o încetineală inumană.

Apoi agenţii se urcară în Jeep. Poliţistul care îl supraveghea pe Malko lăsă în jos ţeava mitralierei şi plecă. Pe caldarâm rămăseseră doar câteva pete de sânge. Haitianul mergea pe lângă zid, ca un şobolan. Când trecu prin dreptul lui Malko, lăsă privirea în pământ.

Acesta se sui în Mazda. Îi tremurau picioarele. Nu înţelegea cum de scăpase de la masacru. Era imposibil ca Amour Mirebalais să nu fi făcut legătura între el şi Castella. Un singur lucru îi rămânea de făcut: să se ducă la ambasadă. Julien Laleau era mort, iar César Castella, masacrat. Aşadar, operaţiunea „Von-Von” era compromisă.

Viră la dreapta pe bulevardul Marie-Jeanne, aşteptându-se să întâlnească un baraj din metru în metru. Deşi ura violenţa, se hotărâse să-şi vândă pielea foarte scump. Când ajunse în dreptul sediului ONU, viră în viteză pe bulevardul Harry Truman. Acum vedea ambasada. Intră pe poartă fără să încetinească şi frână când ajunse sub boltă. În sfârşit, era departe de gheara agenţilor lui Amour Mirebalais.

*
* *

Şoferul taxiului rechiziţionat de Macoutes discuta cu puşcaşii marini care stăteau de pază. Pe bancheta din spate a taxiului se vedea părul roşu al nevestei lui Castella. Palid, Frank Gilpatrick se străduia să-l privească pe Malko în ochi. Era atât de emoţionat, încât nici nu simţea ţigara care îi ardea degetele.

— Nu pot să vă asigur securitatea, repetă el.

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Vreţi să spuneţi că agenţii vor veni să mă ia de aici?

O lucire de exasperare alungă stânjeneala americanului. Strivi cu furie ţigara în scrumieră.

— Vreau să spun că nu puteţi să rămâneţi în această ambasadă, spuse el. Fiindcă ambasadorul meu i-a promis acest lucru ministrului afacerilor externe şi guvernului haitian. Acum e clar? Credeam că aţi fost anunţat... În caz de nereuşită, nimeni

nu vă mai cunoaşte. Amour Mirebalais a intervenit chiar ea azi dimineaţă ca să vi se refuze dreptul de azil. Îmi pare foarte rău...

Malko îşi păstră cu mare greutate sângele rece. Acum înţelegea de ce oamenii lui Amour Mirebalais îl lăsaseră să ajungă la ambasadă... CIA nu îl lăsase baltă niciodată până acum. Cadavrul lui Castella şi al nevestei sale erau afară ca să îi amintească ce soartă îl aştepta...

Deschise gura ca să protesteze, dar se răzgândi. Cel puţin, să-şi păstreze demnitatea. Dacă trebuia să dispară, măcar să o facă precum un gentleman. Doar nu se va lăsa masacrat ca dominicanul. Ultimul glonţ din pistolul extraplat îl păstra pentru el. Ochii lui aurii căutară privirea americanului.

— Vă rog să-i cereţi iertare ambasadorului în numele meu, zise el cu răceală. La revedere.

În momentul în care se apropia de uşă, Gilpatrick îl strigă:

— Aşteptaţi puţin. Mai există o şansă. Încercaţi să ajungeţi la Radio-Pax. John Riley vă va ajuta. Eu... eu...

Lăsă stânjenit capul în jos şi înjură printre dinţi.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Închise uşa încetişor în urma lui. Când ajunse în hol, stătu pe gânduri o clipă. Cei doi puşcaşi marini, împietriţi de groază, păzeau taxiul cu macabra lui încărcătură. Scara ce ducea la primul etaj îi apăru deodată în faţă. Dacă ajungea în biroul ambasadorului, poate că ar mai câştiga timp şi nu va mai fi aruncat afară. Apoi, revăzu figura rece a lui Rex Stone în timp ce făcea târgul la Washington... cinci sute de mii de dolari în schimbul unui risc mortal.

O Alteţă Serenisimă, Cavaler al Ordinului Vulturul Negru, chiar şi un agent, nu şi-ar retrage cuvântul dat. Brusc, originea lui slavă îl acoperi cu o carapace de gheaţă. Auzi într-unul dintre birouri ţăcănitul unei maşini de scris şi glasuri. Se simţi teribil de singur. Îşi simţea creierul gol şi o imensă apăsare pe umeri.

Păşi cu fermitate pragul uşii cu geam şi se îndreptă către Mazda lui, părăsind această oază răcoroasă şi sigură. În momentul în care se urca la volan, zări capota galbenă a maşinii Lamborghini care bloca ieşirea din ambasadă.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să demareze şi să înainteze spre botul galben care semăna cu o sălbăticiune la pândă, gata să se năpustească asupra lui. Se gândi cu luciditate

că mai avea de trăit doar câteva minute.

Capitolul XV

Malko ieşi pe poarta ambasadei, simţind un nod în gât. Viră la stânga, lăsând Lamborghini în urma lui. Zări în oglinda retrovizoare silueta lui Amour Mirebalais aşezată la volan. Era singură.

Îşi aruncă privirea pe străduţa transversală. Nu mai era nici o altă maşină. Îşi continuă drumul maşinal şi viră din nou la stânga ca s-o ia pe bulevardul Harry Truman, apoi trecu iar prin faţa ambasadei. Lamborghini nu se mişcase din loc.

Inima bătea puternic, dar mergea în continuare ca un automat, pe bulevardul larg. Se aşteptase la orice, numai la această atitudine pasivă nu. Încerca cu disperare să ghicească ce plan avea metisa ca să evite surpriza unei morţi josnice. Un taxi îl depăşi claxonând cu furie.

Ajunse la sensul giratoriu de la Cazinou, dar nu se întâmplă nimic. Parcă dispăruseră brusc toţi agenţii din Port-au-Prince. Fără rafale de mitralieră, fără maşini urmărind-o pe a lui, fără baraje ale poliţiei. Se uită pentru a nu ştiu câta oară în oglinda retrovizoare. Nici urmă de Lamborghini. Încetini şi mai mult. Îl depăşiră alte vehicule şi „tap-tap”-uri.

Atunci înţelese brusc. Amour Mirebalais se hotărâse să-l omoare încetul cu încetul, să-l înnebunească de spaimă, până când va încerca să iasă din capcană. Nu avea niciun farmec să-l ucidă pe loc. Oricum nu avea nicio şansă să iasă din Port-au-Prince. Dacă se postase în faţa ambasadei, o făcuse doar să se asigure că va ieşi de acolo. Avea tot timpul să-l omoare.

O rablă de Pontiac se deplasa foarte încet. La bordul lui erau patru oameni. Se uitară insistent la el, apoi Pontiac-ul acceleră… Era un fir de la pânza de păianjen… Acceleră şi el. Trebuia neapărat să facă ceva. Această amânare îi dădea o poftă nebună de viaţă. Dar unde se putea duce? Nu-i rămânea decât John Riley.

Poate că pastorul de la CIA va reuşi să facă o minune. Cel puţin, nu va mai fi singur. În ciuda gropilor imense de pe

bulevard, acceleră ca să ajungă pe drumul spre Carrefour. Dacă agenţii nu îl arestau, era la Radio-Pax în zece minute. Simţi o nevoie subită de a se întâlni iar cu atitudinea flegmatică a lui John Riley.

*

* *

Pastorul tăia o bandă magnetică cu foarfecele, când intră Malko. Lăsă instrumentul şi îi întinse mâna cu căldură oaspetelui său.

— Ei, ce veşti aveţi?

Atitudinea prietenoasă a pastorului îi făcu bine lui Malko. Se aşeză şi îşi scoase ochelarii.

— Proaste, extrem de proaste.

Îi făcu rapid rezumatul situaţiei. Pastorul îl ascultă fără să-l întrerupă, împurpurându-se la faţă.

— N-o să-l plâng pe César Castella, spuse el, după ce Malko termină. Cine loveşte cu sabia, de sabie piere. Dar nu pot să-l învinuiesc nici pe Frank Gilpatrick. Politica are uneori nişte subtilităţi derutante.

Malko îi aprecie figura de stil. John Riley i se păru brusc mult mai îngăduitor.

— Credeţi că aţi putea să mă ajutaţi?

Americanul oftă uşurel. Îşi ţinea palmele împreunate.

— Este foarte greu.

Un zgomot de maşină îl împiedică pe pastor să continue. Aruncă o privire pe fereastra întredeschisă din spatele lui. Figura îşi păstră expresia liniştită, însă ochii exprimau o îngrijorare bruscă.

— Cred că este prea târziu ca să ne facem planuri, zise el cu blândeţe.

Malko sări la fereastră. Amour Mirebalais se îndrepta către uşa postului de radio însoţită de Joseph Bienaimé şi de vreo doisprezece Tontons Macoutes, înarmaţi corespunzător. Lincolnul cu plăcuţa aurită al şefului poliţiei era parcat în faţa postului de radio.

— A sosit Anticristul, murmură John Riley.

— După mine au venit, spuse Malko pe un ton sec.

Scena părea ireală, cu toţi aceşti oameni înarmaţi în peisajul junglei tropicale. Se auziră voci pe coridor, iar uşa fu deschisă cu

o lovitură de picior dată de un Macoute, iar Amour Mirebalais apăru imediat în cadrul uşii. Figura ei îl sperie pe Malko. Avea cearcăne mari sub ochi, iar gura era încadrată de două pliuri adânci şi ochii erau injectaţi de sânge şi umflaţi de plâns.

— Bine aţi venit la Radio-Pax, spuse conciliant John Riley.

Ţinând palmele pe birou, pastorul îi contempla pe nou-sosiţi cu o privire senină. Amour Mirebalais se strâmbă cu dispreţ.

— Dumneata, „părinţele", cară-te de-aici, îi ordonă ea cu mojicie. Am de vorbit cu acest domn.

Era prima oară când Malko o auzea amestecând cuvinte creole cu franceza ei cizelată. Cu siguranţă, nu era ea. John Riley nu se clinti din loc.

— Aici sunt la mine, zise el. Acest birou este consacrat rugăciunii şi meditaţiei. Dumneavoastră trebuie să plecaţi…

Un Tonton cât o matahală intră în birou. Deşi purta ochelari, Malko îl recunoscu imediat. Era bărbatul care îl omorâse pe César Castella. Ţinea în mână cu nonşalanţă o mitralieră cu ţeava scurtă de fabricaţie americană. O aţinti spre John Riley.

— Până acum, nu am mai ucis un „părinţel", făcu el pe un ton amabil. Aduce ghinion nu-i aşa?

John Riley aţinti asupra negrului o privire calmă şi paşnică.

— Să te audă Dumnezeu, fiule, observă el. Într-o bună zi îi veţi da socoteală pentru păcatele voastre. S-ar putea ca foarte curând…

Descumpănit, negrul scuipă pe podea, apoi îşi înfundă pălăria de pânză pe cap. Malko se uită la Amour Mirebalais.

Nu avea niciun rost să-l bage pe pastor în lupta lui.

— Presupun că după mine aţi venit…, spuse el.

Amour Mirebalais zâmbi cu răutate.

— Nu am venit după dumneavoastră. Nu încă. Vreau doar să discutăm.

Malko îşi ascunse cu greu uşurarea din suflet.

— Vă ascult.

— Veniţi cu mine.

Malko îi făcu semn din priviri pastorului să rămână pe loc. Ieşi primul din încăpere, lăsându-i pe cei doi agenţi cu John Riley. Amour Mirebalais îl urmă fără o vorbă. Coridorul era plin de Tontons Macoutes. Metisa deschise uşa unui studio de înregistrări şi îi făcu semn lui Malko să între. Apoi veni în faţa lui şi zise pe un ton neutru:

— Castella mi-a ucis mama la ordinul dumitale.

Malko încercă să-şi păstreze calmul în faţa acestei acuzaţii monstruoase.

— Vă rog să mă credeţi că nu am dorit acest lucru…

Amour Mirebalais ridică din umeri. Se juca nervoasă cu setul de chei.

— Peste trei zile o îngrop pe mama, spuse ea. Dar vreau să-l îngrop în aceeaşi zi şi pe Gabriel Jacmel. César Castella a plătit, Julien Laleau, la fel. Ei au fost vinovaţi doar într-o anumită privinţă. Însă dumneavoastră sunteţi principalul vinovat. V-am propus deja un schimb între viaţa dumneavoastră şi cea a lui Jacmel. Aţi vrut să mă omorâţi, dar aţi dat greş. Acum nu-mi mai scăpaţi. Dacă în trei zile nu îl găsiţi pe Jacmel, vă smulg carnea cu cleştele… Poate că dacă o să-mi aduceţi capul lui, o să vă las în viaţă.. Am spus poate…

Lui Malko i se uscase gâtul. Brusc, i se păru că în micul studio se făcuse foarte cald.

— Unde să-l găsesc eu pe Jacmel, acum când ştie că mă urmăriţi?

— Aţi reuşit să luaţi legătura cu el o dată, aşa că veţi reuşi şi a doua oară. Altfel…

Ea deschise uşa studioului. Fără să se uite în urmă, se îndreptă către ieşire. Malko intră în biroul lui John Riley. Cei doi negri se legănau de pe un picior pe altul, cu arma în mână. Văzându-l pe Malko, agenţii ieşiră din birou fără o vorbă. Îndată ce rămase doar cu Malko, pastorul zâmbi cu ironie.

— Necredincioşii ăştia tremură totdeauna în faţa adevăratei credinţe.

Malko se uita pe fereastră şi supraveghea plecarea lui Amour Mirebalais şi a oamenilor ei. Ea se urcă la volanul Lincoln-ului. Joseph Bienaimé, cu braţul înfăşurat în eşarfă, nu putea să conducă. În faţa postului de radio rămăsese o maşină cu trei Tontons Macoutes, parcată la zece metri de intrare.

— Ce a vrut? întrebă John Riley.

— Să mă prevină că mi-au rămas doar trei zile de trăit…

Îi spuse despre ultimatumul lui Amour Mirebalais. Pastorului nu-i mai venea să zâmbească. Se mângâie gânditor pe bărbie.

— Va fi foarte greu, zise el încetişor. Nu voi putea să ies cu dumneavoastră din oraş. Cred că au pus filtre peste tot. Vor veni să vă ia de aici cum au făcut-o adineauri.

— Trebuie să-l găsesc pe Gabriel Jacmel, spuse Malko. Deşi foarte mică, este ultima şansă de scăpare. El le ţine piept agenţilor de luni de zile. Mă va ajuta doar ca să-i opună rezistenţă lui Amour Mirebalais…

John Riley oftă.

— Aşa este, dar unde se află Jacmel?

— Cunosc pe cineva care s-ar putea să ştie, zise Malko. Burt Marney…

Americanul se înroşi la faţă.

— Individul ăla fără scrupule…

Malko zâmbi cu tristeţe.

— Nu sunt în situaţia în care să-mi pot alege aliaţii. Nu vreau să-i ofer lui Amour Mirebalais fericitul prilej să mă taie în bucăţele… Numai că trebuie să ies de aici fără să fiu văzut de oamenii ei. Dacă o să ajung la uşa lui cu agenţii după mine, mă va da afară.

John Riley mângâie biblia de pe birou.

— Dacă sunteţi în stare să staţi în portbagajul unei maşini, ar putea exista o modalitate. Toyota mea este în curte. Nu au cum să o vadă. Şi sunt sigur că nu le va trece prin cap să controleze portbagajul. Mai ales dacă văd că mă duc în oraş. O să las lumina aprinsă ca să creadă că aţi rămas aici…

Malko simţi că îşi regăseşte credinţa de altădată… Ochii pastorului avură o sclipire răutăcioasă.

— Îndată ce se va întuneca, plecăm, spuse el.

*

* *

Malko îşi reţinu un ţipăt de durere. Se mai lovise o dată cu capul de portbagaj. De câteva minute, Toyota lui John Riley se hurduca îngrozitor, iar el deduse că intraseră în La Saline. „Ieşirea” fusese făcută fără probleme. Maşina se opri. Malko îşi ţinu răsuflarea. Se auzi o portieră trântită şi portbagajul se deschise.

— Am ajuns, îl anunţă John Riley cu glas blând.

Malko se ridică din ascunzătoarea lui inconfortabilă, anchilozat şi ameţit. Zărea în beznă câteva luminiţe galbene. Dinspre mare venea un miros greţos. Se afla în mijlocul unei mahalale. John Riley îi arătă lui Malko o cabană luminată, la vreo douăzeci de metri mai departe.

— Acolo este. Eu vă aştept aici.

Malko bătu la uşă, apoi intră. În cămăruţă plutea un miros fad. Avea doar un birou, câteva etajere, un pat şi două dulapuri frigorifice imense. Burt Marney căuta ceva într-una şi stătea cu spatele la el. Malko văzu zeci de flacoane cu sânge aranjate şi etichetate. Era sângele sărmanilor din La Saline…

Americanul se întoarse când auzi zgomot. Îndată ce îl văzu pe Malko, figura i se întunecă. Puse la loc flaconul cu o grijă nemăsurată.

— Ce doriţi?

Vocea era extrem de ostilă. Malko nu-i dădu atenţie.

— Am nevoie de dumneavoastră, zise el. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Jacmel.

Bărbia lui Burt Marney păru că dispare şi mai tare. O sclipire de panică străbătu ochii mici şi albaştri.

— Jacmel! V-aţi ţicnit de tot! Chiar dacă aş şti unde este, tot nu vă voi spune nimic. După tot ce s-a întâmplat! Tot Port-au-Prince ştie că sunteţi ca şi „aranjat”; că vă aşteaptă o soartă cumplită. Nimeni nu o să mai vorbească cu dumneavoastră. Plecaţi de-aici.

— Trebuie să-l întâlnesc pe Jacmel, repetă Malko, este o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Plecaţi de-aici, repetă Marney. Nu am timp de prostiile dumneavoastră. Peste două două ore vor veni să ia cele două sute de flacoane şi trebuie să le pregătesc. Nu dumneavoastră îmi daţi trei mii de dolari ca să-i plătesc pe nebunii mei mâine dimineaţă, nu? Dacă nu-i plătesc, îmi scot măruntaiele.

Malko nu îl băgă în seamă.

— Ascultaţi, zise el. Vă dau cinci mii de dolari dacă mă duceţi la Gabriel Jacmel.

Burt Marney nu răspunse. Se aşeză la birou şi băgă mâna după el. Când o scoase la vedere, avea o macetă. Se îndreptă spre Malko agitând arma:

— V-am spus să plecaţi de-aici, urlă el. Altfel, vă stâlcesc mutra.

Malko se dădu înapoi spre uşă şi scoase pistolul extraplat. Burt Marney rămase cu maceta în aer, apoi zise:

— Idiotule, prefer să-mi tragi un glonţ în cap decât să-l trădez pe Jacmel.

Nu va reuşi să scoată nimic de la el. Dar Malko nu putea să se

resemneze. Dacă Burt nu îl ajuta, nu-l va găsi niciodată pe Jacmel şi era condamnat la moarte. Când văzu uşile frigiderului deschise, îi veni o idee.

Apucă un borcan cu sânge cu mâna liberă şi îl trânti de pământ. Acesta se sparse, iar sângele se împrăştie, murdărindu-l pe Burt Marney pe picioare. Americanul urlă ca o mamă căreia i se smulge copilul din braţe.

— Tâmpitule, mizerabilule, eşti nebun!

— Ba nu, nu sunt deloc nebun. Fiindcă refuzaţi să mă ajutaţi, voi distruge tot stocul... Cum nu veţi putea să vă plătiţi datoriile, veţi fi ucis. Acum, dacă vă răzgândiţi, mai aveţi timp să-mi spuneţi.

Burt Marney ridică brusc maceta. Malko devie mâna americanului. În acelaşi timp, îl lovi puternic cu ţeava pistolului în faţă. Bărbatul se dădu înapoi ţipând. Caninii îi săriră din gură şi sângera...

— Nemernicule, murmură el. Sper ca mama Mirebalais să te facă bucăţele.

Malko nu-i răspunse, dar luă alt flacon şi îi dădu drumul din mână. Apoi îndreptă pistolul spre Marney.

— Dacă mă atacaţi, vă trag un glonţ în cap.

Ameţit, americanul se uita la sângele împrăştiat pe jos. Apoi se aşează în patru labe şi cercetă podeaua murdară. Îşi căuta dinţii...

— V-aţi înşelat, zise Malko, o să le sparg pe toate.

Îmbinând vorba cu fapta, mătură tot rândul de flacoane care se sparseră cu zgomot. Burt se ridică. Ochii îi străluceau de o ură nebună. Malko era hotărât să meargă până la capăt, să-l aducă pe american în pragul disperării ca să cedeze. Luă alt flacon şi îl trânti de peretele unde era un calendar cu o fată goală. Cioburile îl nimeriră pe Marney.

— Or să vă omoare dacă nu le daţi banii pe sânge, spuse el.

*

* *

Malko se sprijini de peretele „Dispensarului”, epuizat. Încăperea era plină de sânge care mânjise pereţii, tavanul şi patul. Rafturile celor două frigidere erau goale. Podeaua era plină de cioburi amestecate cu sânge. Mirosul fad îi făcea greaţă. Parcă se afla într-un abator sau într-o universitate

pakistaneză.

Jalnic, moale şi murdar, plin de cioburi peste tot, în păr, pe haine, chiar şi pe piele, Burt Marney strângea la piept un flacon de sânge care rămăsese întreg printr-o minune şi pe care reuşise să i-l smulgă lui Malko. Privea năucit, sprijinit de birou, flacoanele sparte şi sângele împrăştiat peste tot. Se uită la Malko cu un aer feroce.

— Dacă nu aş fi un laş, v-aş lăsa să-mi trageţi un glonţ în cap, spuse el. Dar mai am încă o sticlă de J & B şi prefer s-o beau şi să-i aştept mâine pe tipii ăia ca să-mi taie gâtul. Acum, plecaţi de-aici…

Pistolul extraplat i se păru că atârnă greu în mână. Timp de un sfert de oră, se dezlănţuise sistematic, spărgând totul în jurul lui. Marney nu reacţionase, parcă era hipnotizat.

— Duceţi-mă la Jacmel, repetă Malko, şi nu veţi mai avea neplăceri. Veţi primi într-o oră cele trei mii de dolari.

— PLECAŢI DE AICI!

Marney uriaşe de-a dreptul. Fără nicio remuşcare, aruncă ultimul borcan spre Malko. Acesta abia apucă să se aplece. Recipientul se sparse de uşă. Marney clătină din cap, îndurerat.

— Sărmanul de tine, poate că eu voi reuşi să scap de tipii din La Saline, dar nu şi de Jacmel.

— Bine.

Malko deschise uşa. Aerul relativ răcoros îi făcu bine. Se întoarse. Marney nu se clintise din loc.

— Voi veni mâine dimineaţă să văd cum vă taie gâtul, zise el. Când vor veni să vă ceară banii…

Umerii americanului se lăsară brusc în momentul când îl văzu pe Malko plecând.

— Doar nu mă lăsaţi baltă acum, zise el. Glumiţi, nu-i aşa?

Înaintă spre uşă. Burta îi ieşise din cămaşă, iar sudoarea îi forma dâre roşiatice pe gât. Malko pleca deja cu paşi grăbiţi. Burt Marney îl ajunse când mai avea puţin până la maşina lui John Riley. Se agăţă jalnic şi plângăcios de umărul lui.

— Împrumutaţi-mi banii, se smiorcăi el. Vi-i dau înapoi, semnez poliţe, orice. Doar n-o să mă lăsaţi baltă.

Era atât de nervos că cei doi dinţi se desprinseră din nou şi căzură în noroi. Marney continuă să se roage de el, fără să se aplece măcar să-i ia de jos. Malko avea o licărire de speranţă. În sfârşit, Marney cedase. Îl întrerupse:

— V-am spus ce vreau. La revedere.

Grăbi paşii. Burt Marney nu îi dădu drumul decât în clipa când ajunse la maşină. Şopti deodată, gâfâind:

— Bine, bine. Veniţi mâine dimineaţă cu banii. După ora nouă.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre „Dispensar”. Malko se urcă în Toyota.

— A sosit clipa să vă rugaţi pentru mine, îi spuse el lui John Riley.

Era sigur că Burt Marney va face imposibilul să-l găsească pe Gabriel Jacmel. În joc era viaţa lui.

După aceea, trebuia să se descurce cu revoltatul haitian, care era mai greu de dezamorsat decât o bombă… Dar asta era altă treabă, căci Malko mai avea la dispoziţie doar două zile şi jumătate. Cu condiţia ca Amour Mirebalais să nu se răzgândească. Era o minune că nu putrezea încă într-o celulă din închisoarea Fort-Dimanche. Dintre toate, cel mai tare Amour Mirebalais îşi dorea capul lui Gabriel Jacmel…

Capitolul XVI

Casa era încuiată, iar Malko crezu la început că Simone Hinche fugise. Văzu în oglinda retrovizoare că maşina agenţilor se apropia. Nu îl slăbiseră nicio clipă de când ieşise „oficial” din postul de radio în Mazda. Se îndreptase ca un automat spre Pétionville. Avea impresia că era o veveriţă care se învârtea întruna în cuşcă.

În afară de John Riley, nu mai avea pe nimeni de încredere în Port-au-Prince. Ambasada SUA nu mai era o oază, ci se transformase într-o Shangrila inaccesibilă. Aceasta era regula crudă a jocului. Îşi aminti de Steiner, mercenarul capturat în Sudan şi abandonat de „şefii” lui. Neputând să se gândească la nimic, avea chef de un singur lucru: să uite câteva ore ce soartă îl aştepta.

Frica se abătuse din nou peste Port-au-Prince, ca în cele mai rele momente de teroare din vremea lui „Papa Doc”. Zgomotul bâtelor care îi omorâseră pe César Castella şi pe Guapa răsuna încă în urechile localnicilor…

La zgomotul maşinii, uşa din capul scării exterioare se întredeschise brusc. Simone Hinche apăru o secundă. Când îl recunoscu pe Malko, deschise larg uşa. Agenţii rămaseră în maşina lor oprită puţin mai departe. Simone purta o bentiţă care îi mai îndulcea trăsăturile feţei, dar corpul plinuţ era strâns într-un şort din pânză şi o bluziţă care îl impresiona plăcut pe Malko.

— Bună seara, zise ea, tocmai plecam în Piaţa Sfântul Petru.

— Nu mai este nevoie să ne ascundem, zise Malko. Ştiu absolut tot.

Deodată se simţi obosit. Ce clipe minunate ar fi petrecut cu fata asta frumoasă. Zădărnicia misiunii sale îi apăru brusc în toată limpezimea ei. Fusese singurul care crezuse în ea. Mâinile îi alunecară peste şoldurile Simonei. Tânăra se lipi mai tare de el.

— Faceţi-vă frumoasă, îi spuse Malko dintr-odată. O să uităm câteva ore de toate grijile.

Ochii lui aurii se luminară de o strălucire limpede de bucurie. Chit că va muri, voia să profite de viaţă până în ultima clipă. În decursul vieţii sale aventuroase, gustase deja momente extraordinare, amestec între riscul de moarte şi plăcerea nemaiîntâlnită. Simone se uită la el. Îl cuprinse de după gât.

— Vă iubesc, zise ea pe un ton grav. Pentru că aţi vrut să salvaţi această ţară năpăstuită.

Malko nu îndrăzni să-i spună de cele cinci mii de dolari, căci omul trăieşte din speranţe. Brusc, gura Simonei o acoperi pe a lui. Se sărutară cu patimă, apoi tânăra îl luă de mână şi îl duse până la divan.

Nu mai voia să se gândească la nimic. Pielea arămie a fetei era fierbinte şi netedă. Începu să o mângâie, iar ea gemea încetişor de plăcere. Şortul şi bluza aterizară pe podea. Acum Simone se zbătea cu furie strâns lipită de el. Nu mai rezistă şi o pătrunse.

Ea se încordă brusc. După o clipă, începu să se mişte din nou. Dar nu mai era acelaşi lucru. Malko deschise ochii şi îi întâlni privirea.

— Sunt fericită, murmură ea.

Se opri. Degetele Simonei alergau cu rapiditate pe spatele lui.

— Continuă, îl îndemnă ea. Nu-mi da atenţie.

Dar nu mai apucă să se supună, căci uşa se deschise cu putere. Doi negri cu pistoalele în mâini se năpustiră în încăpere.

Se opriră la doi metri de pat şi priviră cu poftă corpul gol al femeii. Furios la culme, Malko se smulse din ea. Aceasta se întoarse cu faţa în jos, hohotind de ruşine. Malko se repezi la agenţi şi se opri doar atunci când simţi ţeava pistolului în pântecele gol.

— Plecaţi imediat, zise el pe un ton atât de feroce că cei doi negri rămaseră descumpăniţi.

Cel mai mărunt zise cu blândeţe:

— Dar nu făceam nimic rău.

În timp ce îl ameninţa în continuare pe Malko cu arma, o privea cu aviditate pe Simone Hinche. Cel mai înalt îl ocoli pe Malko şi se apropie de canapea.

— Uite ce fată frumoasă, zise el rânjind.

Indexul lui negru aluneca încetişor de-a lungul coloanei vertebrale şi urmă, linia feselor. Tânăra urlă şi se întoarse plină de ură. Atinse cu unghiile obrajii agentului care se dădu repede înapoi…

— Ne mai vedem noi, zise el ameninţând-o.

Cei doi Tontons Macoutes ieşiră tot aşa cum intraseră. Malko spumega de furie. Şi asta făcea parte din hăituiala lui Amour Mirebalais. Simone plângea cu capul în mâini. Malko se îmbrăcă în tăcere.

*

* *

Simone Hinche privi clienţii din jurul ei şi se aplecă la urechea lui Malko. Pe figura ei se citea o dezamăgire totală.

— Este incredibil, şopti ea. Sunt numai negri…

Stăteau pe terasa restaurantului „Chez Gérard Balthazar”, unul dintre cele mai elegante localuri din Pétionville, situat fireşte în fundătura unei străduţe pline de gropi. Într-adevăr, metişii erau foarte puţini. Malko râse în sinea lui. În gura unei negrese, suna foarte nostim… Oare unde se ascundea rasismul?

Malko avea chef să se relaxeze, să râdă. Să bea. Tânăra metisă era superbă în rochia ei albă dintr-o pânză subţire, foarte strâmtă şi machiată discret. Deşi era foarte cald, purta ciorapi, ceea ce însemna suprema eleganţă în Haiti… Pe nesimţite, goliseră deja trei pahare cu rom-punch. Ochii tinerei străluceau, iar Malko era puţin mai optimist.

— Înainte negrii nu veneau în localuri ca acesta, oftă ea. Din

vremea lui Duvalier au dreptul să se ducă unde vor. Uitaţi-vă la ei, sunt îngrozitori. Numai Bellevue este mai liniştit. Încă nu îndrăznesc să între acolo…

Unde mai pui că maică-sa era neagră ca tăciunele… Un vânt rece o făcu să se înfioare, iar sfârcurile se întăriră uşurel prin rochie. Ea urmări privirea lui Malko şi se înroşi.

— Credeţi că sunt indecentă, zise ea. Dar sunt atât de bucuroasă că vă sunt pe plac. Măcar dacă aţi putea să mă luaţi de aici. Aş fi pe vecie sclava dumneavoastră supusă…

Malko se mulţumi doar să-i sărute mâna, fără să-şi la niciun fel de angajament. Îşi închipuia ce figură va face Alexandra văzându-l că se întoarce din Caraibe cu o sclavă aşa de bine făcută ca Simone.

Li se aduse nota de plată, iar el lăsă zece dolari. Simone îl apucă de mână, sfioasă ca o fecioară.

— Am chef să merg la cinematograf, mărturisi ea. Este unul în aer liber unde joacă „Love Story”.

Pe drumul spre Delmas, erau trei cinematografe în aer liber, ce constituiau mândria haitienilor. La fel ca în Statele Unite. „De ce nu?” îşi zise Malko. Îi va mai alunga gândurile negre câteva ore.

Când plecară de la restaurant, avusese grijă să lase timp oamenilor lui Amour Mirebalais să-i urmărească. Spera ca agenţilor să le placă „Love Story”.

*

* *

Mâna Simonei Hinche atinse pielea lui Malko precum un mic animal cald şi familiar. El fremătă uşor şi deschise ochii în întuneric. Era prima oară când metisa îndrăznea să facă un gest atât de precis. Probabil crezuse că a adormit.

Se întoarseră imediat după ce se terminase filmul, dar Malko nu reuşea să adoarmă. Căuta cu disperare un mijloc de a fugi din Haiti. S-ar putea, dacă îl ajuta Simone Hinche. Dar nu întrezărea nicio posibilitate. Singura soluţie disperată ar fi să-i omoare pe cei trei agenţi care îi urmăreau. Nu era chiar imposibil. Dar ce făceau după aceea? Amour Mirebalais şi-ar pune toţi oamenii pe urmele lor.

Aeroportul, cheiurile din Port-au-Prince şi drumurile ce duceau la graniţa dominicană erau păzite cu stricteţe. Iar populaţia se

temea atât de tare de clanul Duvalier, încât nu îi vor ajuta. Mai ales, un alb străin. Îi rămânea doar speranţa fragilă pe care şi-o pusese în Burt Marney. Şi americanul se lupta să-şi salveze pielea.

Buzele calde ale metisei alergau pe pielea lui, iar fantasmele lui Malko se pierdură în noapte. Gura dulce era un afrodiziac mult mai puternic decât orice „boit-cochon” care se găsea pe insulă... Deşi îşi dăduse seama că îl trezise, ea îl mângâia în continuare fără un cuvânt şi o intensitate neobosită. Apoi alunecă peste el şi îşi ascunse faţa în umărul lui.

Fără să o atingă, ea începu să se onduleze lipită de el din ce în ce mai repede. Simţi în ureche respiraţia sacadată şi scurtă. Stârnit şi el, îşi petrecu braţul în jurul şoldurilor ca să o lipească mai mult de el.

Tânăra tresări ca o pisică mângâiată pe neaşteptate. Malko simţi acum în ureche doar suflul regulat. Apoi ea încercă să-i mărească plăcerea. Se abţinu cât putu demult. Dar simţi că miracolul nu se împlini. Dar nu din vina lui. Fantomele rele care o inhibau pe Simone nu fuseseră încă îmblânzite. Se lăsă în voia ei. Simone murmura şoapte de dragoste în creolă, apoi rămase nemişcată deasupra lui, ca trăsnită. Mult mai târziu, în momentul în care aţipea, simţi lacrimi fierbinţi care i se prelingeau pe gât, exact unde îşi ţinea Simone capul.

*

* *

Malko ieşi primul din vilă. Împreună cu Simone pusese la punct un plan care să atragă încă o dată atenţia agenţilor care îl păzeau. Tânăra risca puţin, dar ea insistase să-l ajute şi nu putuse să o refuze. Miza era mult prea mare. Totul depindea de locul în care era parcată maşina celor care îl supravegheau.

El o zări. Se afla puţin mai sus, pe autostradă, în dreptul unei vile nelocuite. Era un 404 de culoare gri. Se întoarse imediat şi o strigă pe Simone.

Se urcă în Mazda şi aşteptă ca Simone să se urce în Maverick-ul ei verde. Demarară în acelaşi timp, păstrând o distanţă de aproape un metru între maşini. Agenţii plecară şi ei peste câteva secunde. Malko şi Simone mergeau special cu viteză mică. După ce trecură de vila ei, drumul făcea un cot, apoi se îngusta. Nu aveau loc să treacă două maşini în acelaşi timp.

Malko claxonă uşor. Simone răsuci cheia în contact. Maşina ei se opri în loc de parcă ar fi calat motorul. Agenţii care demaraseră deja fură cât pe ce să o lovească. Malko accelerase. Înainte ca şoferul agenţilor să coboare din vehicul, ajunsese la capătul drumului. Vira la stânga, luă viteză şi se îndreptă spre Pétionville.

Simone porni din nou, făcu câţiva metri, apoi se opri. De data asta, maşina agenţilor îi lovi bara de protecţie din spate. Unul dintre ei scoase capul pe geam şi o ameninţă cu pistolul.

— Fă loc, nemernico, urlă el.

Trase în taluz. Simone numără până la zece în minte, apoi porni şi demară încet. Malko avea un avans de cinci sute de metri.

*

* *

Malko se angajă în viteză pe drumeagul ce şerpuia printre cocioabele mizerabile din La Saline. Parcursese doar în zece minute cei doisprezece kilometri de drum cu serpentine. Baraca lui Burt Marney se afla doar la o sută de metri mai departe. Era nouă şi zece. Încercă să nu se gândească la cea ar putea păţi Simone Hinche de la oamenii lui Amour Mirebalais.

Câţiva copii rahitici apărură brusc de după o casă, fugărind o pisică speriată. Prinsă între maşina lui Malko şi urmăritori, stătu pe loc zburlindu-şi părul şi ochii aproape ieşiţi din orbite. Cu un gest rapid, un puşti reuşi să-i arunce laţul după gât. Strânse imediat şi se auzi un mieunat disperat, apoi animalul fu zguduit de spasme dezordonate şi rămase cu botul roz larg deschis şi cu gheruţele scoase.

Puştiul mai strânse lanţul ca să o omoare de tot. Animalul mai tresări de câteva ori, apoi rămase nemişcat. Băieţelul care omorâse pisica o târa după el bucuros. Un haitian mai mare decât el, un slăbănog ras în cap, îl strigă agitând câteva bancnote. În La Saline, o pisică ajungea până la doi dolari. Aproape că era singura carne pe care o ştiau.

Cu inima în gât, Malko opri în faţa „dispensarului”. Măcar Burt Marney să se fi ţinut de cuvânt. Bătu la uşă şi intră. Aşezat pe un talger de fier, capul lui Burt Marney îl privea cu ochii lui morţi. O pată de sânge închis la culoare forma un soclu sinistru. Ochii erau larg deschişi, iar cei doi dinţi îi lipseau. Malko se

abţinu să nu vomite. Bâzâitul muştelor mari şi verzi se confunda cu cel din capul lui.

Se străduí să înainteze, reţinându-şi greaţa şi observă un amănunt şi mai îngrozitor: un mic obiect maro închis lung de vreo şapte centimetri era aşezat în faţa capului, pe marginea talerului. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era o limbă de om... Limba americanului. Execuţia avea şi semnătură. Americanul îl găsise pe Gabriel Jacmel.

Malko ocoli tejgheaua. Corpul era întins acolo, într-o baltă de sânge. Gâtul fusese tăiat cu propria macetă. Precum capul unei viţel. Pe corp nu avea nicio rană. Probabil că îi tăiaseră limba înainte să moară...

Sărmanul Marney. Nu meritase o soartă atât de crudă. Clătinându-se de scârbă, Malko ieşi din „dispensar”. După mirosul fad al sângelui şi al morţii, putoarea din La Saline i se părea extraordinară. Contemplă o clipă cabana din lemn unde Burt Marney crezuse că va face avere. Se simţea întru câtva răspunzător de moartea americanului, dar nu era momentul să aibă remuşcări.

Se urcă în Mazda. Acum nu-i mai rămânea decât să părăsească ţara clandestin cu ajutorul Simonei Hinche.

*
* *

Simone Hinche dispăruse. Malko străbătu pentru a cincea oară camerele căsuţei, cu un sentiment de îngrijorare. Era convins că o aşteptaseră acolo.

Maverick-ul verde era în parcare. Aceasta nu putea dovedi decât un singur lucru: înfuriaţi, agenţii o luaseră cu ei. Lui Malko îi trebui un timp ca să realizeze acest fapt înfiorător. Fu cuprins de o furie oarbă. Acest lucru îl afecta foarte tare. Se duse la maşină şi demară în trombă.

*
* *

Paznicul se întoarse cu cartea lui de vizită în mână şi îi făcu semn să-l urmeze.

— Doamna Mirebalais vă primeşte.

Coridorul lung al palatului era pustiu. Îngrijorat şi încordat, Malko îl urmă pe locotenentul în uniformă care îl conduse în

birouaşul pe care îl ştia deja. Amour Mirebalais era foarte elegantă, într-un compleu din mătase imprimată, alcătuit din tunică şi pantaloni. Aşezată într-un fotoliu, picior peste picior, îl privi pe Malko cu o figură liniştită. Avea încă ochii umflaţi, cu pungi mari sub ei. Degetele lungi efectuau acelaşi balet, în timp ce se jucau cu setul de chei.

— L-aţi găsit pe Gabriel Jacmel?

Malko rămase în picioare în faţa ei.

— Unde este Simone Hinche?

Tonul lui era atât de sec şi atât de încordat, încât metisa se gândi să nu-l înfurie mai tare. Gânguri cu dispreţ:

— Simone Hinche? Cred că e în patul dumitale. De altfel, nu e o persoană demnă de frecventat.

— Agenţii dumneavoastră au răpit-o, tună Malko. Să faceţi bine şi să o eliberaţi imediat!

Amour Mirebalais ridică sprâncenele. Degetele încetară orice mişcare.

— Oamenii mei nu au răpit pe nimeni. Dumneavoastră i-aţi fentat adineauri. Unde aţi fost?

Malko se agăţă de ultima speranţă:

— S-ar putea să fi acţionat din proprie iniţiativă, fără să-i autorizaţi, spuse el. Ieri s-au comportat ca nişte bădărani…

Tânăra se strâmbă cu dispreţ.

— Este imposibil. Ia te uită, s-ar zice că Jacmel a trecut pe-aici… Este un motiv în plus ca să-l găsiţi. Ultima oară când a pus mâna pe ea, nu s-a purtat prea frumos…

Malko nu spuse nimic. Jacmel nu avea motive să o răpească pe Simone. Doar dacă nu este o maşinaţie diabolică din partea lui Amour Mirebalais ca să-l forţeze să-l caute şi mai aprig pe Gabriel Jacmel. Este felul ei de a acţiona.

Metisa îl privea acum cu ironie.

— S-ar putea să vă mai păsuiesc puţin, zise ea. Pentru că într-adevăr păreţi sincer nerăbdător să-l distrugeţi pe Gabriel Jacmel…

— L-a ucis pe Burt Marney, răspunse Malko.

Amour Mirebalais zâmbi cu cruzime.

— Ştiu.

— L-a mutilat îngrozitor.

— Asta e obiceiul lui, răspunse agenta cu vocea ei melodioasă, dar fermă. La noi, când cineva trădează, i se taie

limba.

Of, Haiti, perla Antilelor… Malko o fulgeră cu privirea lui aurie.

— Spuneţi-le agenţilor să mă lase în pace. Atât timp cât nu o găsesc pe Simone Hinche, nu voi pleca din Haiti, o ştiţi foarte bine.

— Ba nu ştiu nimic, protestă Amour Mirebalais, şi nu am încredere în nimeni.

Nu mai avea ce să discute cu ea. Malko deschise uşa fără să-i dea vreo replică. Ieşind din biroul cu aer condiţionat, palatul cu tavanele foarte înalte i se păru sufocant. Încerca să se convingă că, dacă Gabriel Jacmel ar fi vrut să o omoare pe Simone, ar fi făcut-o pe loc.

Mazda parcată în faţa Ministerului de Interne era ca un cuptor încins. Descumpănit, Malko se hotărî să se ducă la El Rancho ca să se gândească în linişte. Când ajunse în hol, zări numaidecât o foaie de hârtie în căsuţa pentru mesaje. Funcţionarul i-o înmână o dată cu cheia. O desfăcu rapid cu inima bătând şi citi singurul rând care era scris la maşină: „Vino imediat la Radio-Pax. John.”

Capitolul XVII

Vocea pastorului John Riley îşi pierduse mult din timbrul onctuos ecleziastic. Îi vorbi lui Malko cu o voce foarte clară:

— Jacmel m-a contactat. El a răpit-o pe prietena dumneavoastră. Dacă nu ne întâlnim cu el în seara asta, o face bucăţi şi v-o trimite pachet.

John Riley purta o cămaşă cu mâneci scurte şi jeanşi… Fuma o ţigară trăgând fumuri scurte şi sacadate.

— De unde ştiţi?

— Jacmel a trimis adineauri un mesager. Că veni vorba, vă mai urmăresc încă?

De când plecase de la palat, o maşină cu Macoutes nu îl slăbise pe Malko nicio clipă.

— Da.

— Câţi sunt?

— Doi sau trei.

— Americanul strivi ţigara şi mângâie maşinal Biblia de lângă

scrumieră.

— Aveţi două posibilităţi, zise el. Una este să răspundeţi ultimatumului lui Jacmel, după ce v-aţi luat în prealabil măsurile necesare. A doua este să încercaţi să fugiţi împreună cu contrabandiştii pe care îi cunosc şi cu mine.

Malko tresări.

— Cu dumneavoastră?

John Riley îi zâmbi obosit.

— Da. Am aflat că oricum voi fi expulzat. Un pic şi din cauza dumeavoastră. Atunci, m-am gândit că e mai bine să plec decât să servesc la altceva.

Malko nu stătu prea mult pe gânduri. Oricare agent CIA ar fi acceptat bucuros propunerea pastorului. Dar mai era şi Simone Hinche. În ciuda mediului nemilos în care se învârtea, Malko nu putea să suprime pe cineva dintr-o trăsătură de condei. Mai simţea şi acum căldura trupului Simonei Hinche.

— Mă voi duce să am o explicaţie cu Jacmel, spuse el.

— Ne vom duce, îl corectă John Riley.

— De ce „noi”? Nu aveţi nicio legătură cu treaba asta…

Americanul ridică din umeri.

— Nu vă las să vă duceţi singur în haznaua aia. Nu vreau să vă primesc bucăţele…

Câtă delicateţe în exprimare. Dar Malko avea altă idee.

— Jacmel este o fiară sălbatică. Singurul lucru care trebuie încercat este să ne ducem acolo însoţiţi de oamenii lui Amour Mirebalais şi să îl lichidăm înainte să o omoare el.

Pastorul ridică privirea la cer.

— Ca să vă taie *ea* în bucăţi… Credeţi că şi-a uitat mama atât de repede?… Eu am o oarecare trecere pe lângă Jacmel. Când a fost rănit, l-am ascuns în centrala noastră din Artibonite. Cred că nu a uitat acest lucru. Şi-apoi, eu sunt un „părinte”. Toţi haitienii sunt superstiţioşi.

— Mă miră că vă asumaţi acest risc…

John Riley clătină din cap cu înţelegere.

— S-au înşelat în privinţa dumneavoastră când v-au trimis în Haiti. Nu sunteţi destul de feroce… Aici oamenii sunt imprevizibili, ca şi rechinii. Dar comit numai şi numai atrocităţi.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm.

— Cu agenţii ce facem?

Fără să-l bage în seamă, John Riley băgă mâna sub birou de unde scoase un pachet înfăşurat într-o pânză cerată neagră. O desfăcu şi scoase o mitralieră Thompson strălucind de unsoare. Avea şi încărcător. Observând stupefacţia lui Malko, pastorul zâmbi ironic.

— Dumnezeu îi va recunoaşte pe ai săi, zise el. Aşteptaţi-mă aici.

John Riley ieşi din birou. Malko se duse repede la fereastră. Cei doi agenţi moţăiau în Ford-ul lor vechi. Pastorul se apropie prin spatele maşinii. Când ajunse lângă portiera din faţă, lipi brusc arma de şoldul drept şi deschise focul. Corpurile celor doi haitieni tresăriră sub gloanţe. Într-o fracţiune de secundă, capul celui dintâi se transformă într-o masă sângerândă. John Riley introduse ţeava armei pe geamul lăsat şi îl împuşcă şi pe celălalt agent. Trăsese doar două rafale scurte. Malko veni alergând înaintea lui. Figura pastorului era calmă.

— Să ne grăbim, zise el. Peste o oră, toţi agenţii din Port-au-Prince vor fi pe urmele noastre.

Pastorul aruncă rapid mitraliera într-o valiză veche, plină pe jumătate cu încărcătoare. Toyota lui era parcată în curte. Când se urcă, Malko zări pe podea o armă Winchester 30/30.

Pastorul avea cu ce să aducă pe calea cea dreaptă o grămadă de necredincioşi... Riley se aşeză la volan. Se hurducară pe o cărare până ajunseră la drumul ce ducea la Carrefour.

*

* *

Malko era atent la drumul îngust şi sinuos care şerpuia între mare şi primele masive muntoase. Ocoliseră oraşul pe nişte poteci aproape imposibile, apoi o luară pe drumul spre Cap-Haitien, după ce trecură de barajele militare. Nu era circulaţie prea mare, în afara camioanelor vechi şi supraîncărcate care abia se târau.

Un miros pestilenţial umplu brusc maşina. Semăna cu deşeurile ce ardeau în coşurile combinatelor petrochimice, dar ceva mai rău. John Riley viră la dreapta, luând-o pe o cărare ce se afunda în munte. Mirosul era şi mai respingător.

— Am ajuns, spuse pastorul.

— Ce-i cu mirosul ăsta?

John Riley zise rânjind:

— Pe-aici li se spune izvoarele puturoase... Sunt emanaţii sulfuroase. Sunt numai mlaştini. Este un loc „aranjat” sub influenţa unor *loas* nefaste. După ce se întunecă, nimeni nu mai calcă pe aici. Nici măcar agenţii Macoutes. Şi ei cred în voudou la fel ca ceilalţi.

— Dar şi Jacmel, zise Malko.

— Aşa este, făcu John Riley. Dar un *hougman* i-a preparat o licoare ca să poată veni în acest loc.

Ajunseră la primele case din cătun. Americanul opri sub un arbore imens, încuie maşina şi luă valiza în care avea mitraliera. Îşi scosese ochelarii şi acum semăna mai mult cu un soldat dintr-un „comando” decât cu un reprezentant al bisericii baptiste.

Nu era nici ţipenie de om. Malko îşi şterse fruntea acoperită de sudoare. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. La câţiva kilometri de aici, Amour Mirebalais găsise probabil cadavrele celor doi oameni ai ei. De data asta, ofensa era mult prea mare. Mai cu seamă că se dusese după bărbatul care ordonase să fie omorât în ajun... Ajunseră în faţa unui garaj mai ferit. John Riley zise în şoaptă:

— Am ajuns. Să nu vă temeţi, orice s-ar întâmpla.

Bătu de două ori, apoi de trei în uşa din lemn. Aceasta se deschise imediat şi apăru o siluetă ciudată. Avea o cagulă ţuguiată şi un fel de rochie lungă şi albă, ca un membru din KKK[17] ce ascundeau un bărbat înalt. Cagula avea doar două găuri în dreptul ochilor.

John Riley schimbă câteva cuvinte în şoaptă cu el, apoi deschise larg uşa. Malko intră primul, tensionat. La început, distinse doar o masă albă în întuneric. Podeaua era din pământ bătătorit. Încăperea era vag luminată de trei lumânări care ardeau pe o masă din lemn.

Văzu vreo zece siluete asemănătoare cu cea care le deschisese. Unele dintre „fantome” erau cu puşca în mână. Umflăturile de sub veşminte arătau arme mai mici.

— Ce-i cu mascarada asta? întrebă Malko.

Americanul nici măcar nu mai zâmbi, ci răspunse în engleză:

— Sunt nişte *Obolos.* Încă un ritual voudou. Astfel le spun preoţilor care se adună uneori ca să ghicească soarta şi să hipnotizeze de la distanţă. Niciun haitian în toate minţile nu s-ar

17 *Ku-Klux-Klan (n.a.)*

distra să le ridice vălurile de pe ochi ca să-i vadă…

Malko nu mai apucă să întrebe nimic. O umbră albă se îndrepta cu paşi lenţi spre el. O voce ordonă în franceză:

— Luaţi-le armele!

Era vocea lui Gabriel Jacmel. Alte două „fantome” se apropiară şi îi controlară, luându-i pistolul extraplat. După ce îi aruncă o privire lui John Riley, se supuse. Americanul se aşezase direct pe jos şi pusese valiza în faţa lui. Rupse tăcerea.

— Gabriel, zise el în franceză, el este prietenul meu Malko. Acum, discutaţi.

Apăsase intenţionat pe cuvântul „prieten”. În ciuda vocii calme, Malko simţi că era atent, gata să facă faţă oricărei complicaţii ivite.

— De ce aţi vrut să mă predaţi lui Amour Mirebalais? îl întrebă Jacmel cu voce gravă. Am avut încredere în dumneata.

— Nu este adevărat, răspunse Malko, forţându-se să-şi păstreze calmul. Am vrut doar să mă ajutaţi să fug din Haiti.

Silueta albă se mişcă încetişor. Pe sub cearceaf, Malko zări umflătura formată de o armă de mare calibru. Dacă se hotăra să-l împuşte pe loc, ce mai putea face John cu mitraliera lui?

— Unde este Simone Hinche?

Gabriel Jacmel ezită o clipă, apoi se întoarse pe jumătate arătându-i una dintre siluetele albe.

— Este aici.

— Este adevărat, sunt aici, se auzi vocea înfundată a tinerei femei.

— Acesta este capul lui François Duvalier, zise Gabriel Jacmel pe un ton blând. Am jurat în faţa oamenilor mei că lângă el în sac va sta capul celui care m-a trădat.

— Nu v-am trădat deloc, repetă Malko.

Jacmel ridică uşor din umeri.

— Cu atât mai rău pentru dumneata. Eu nu vă cred. Aţi venit în Haiti ca să-mi întindeţi o cursă în înţelegere cu Amour Mirebalais.

Îşi strecură mâna într-un pliu al cearceafului alb şi scoase o macetă nouă-nouţă. I-o dădu celui care stătea în spatele lui şi spuse în creolă:

— Taie-i capul…

Ca într-un coşmar, Malko auzi vocea calmă a lui John Riley:

— Gabriel, eu sunt prietenul tău. Ţi-am spus ceva şi trebuie să

mă crezi.

Pastorul părea la fel de liniştiţi, dar deschisese capacul valizei. Cagula albă îl împiedica să-i vadă expresia feţei lui Jacmel. Acesta se uita spre John Riley.

— Vorbeşte!

— Gabriel, vreau să-ţi propun ceva.

Mâna stângă a haitianului se juca întruna cu un glonţ cu calibrul de patruzeci şi cinci de milimetri, de parcă nu ar fi văzut mitraliera.

— O să te ascult imediat.

Doar dintr-o singură mişcare, putea să-i taie gâtul lui Malko. Viaţa lui depindea de vocea calmă şi fermă a pastorului. Acesta se uita întruna la macetă. Malko îşi spuse că un masacru general era iminent. Însă John Riley se ridică rapid şi se postă între el şi haitian. Nu era înarmat.

— Ba nu, o să mă asculţi acum, zise el fără să ridice tonul. Cândva ţi-am salvat viaţa. Azi îţi propun un târg. Dacă îl cruţi pe omul ăsta, te va ajuta să-ţi realizezi visul. Pot să garantez.

O lucire de interes străbătu ochii lui Gabriel Jacmel. Malko observă că mâna slăbise puţin mânerul macetei. Îşi scoase cagula cu un gest rapid.

— Ce plan are? întrebă rebelul în silă.

Malko înţelese imediat că John Riley îi găsise slăbiciunea. Era momentul să expună planul „Von-Von” aşa cum fusese conceput în birourile CIA de la Langley.

— Rolul dumneavoastră va fi să puneţi stăpânire, pentru o perioadă destul de scurtă, pe Radio-Métropole, începu el. Am ales acest post, fiindcă este cel mai ascultat. Veţi lua cuvântul şi veţi anunţa că aţi preluat puterea în Port-au-Prince, că emigranţii au debarcat la Cap-Haitien şi că îi veţi ucide pe toţi americanii din Haiti…

— Să-i omor pe americani! Dar nu este adevărat.

Gabriel Jacmel era sincer mirat. Malko îi zâmbi cu răceală.

— Bineînţeles că nu este adevărat. Dar acest lucru va permite batalioanelor de puşcaşi marini care aşteaptă între Haiti şi Cuba să debarcheze într-o jumătate de oră ca să-i „apere” pe americani… Doar aşa vor putea aceste trupe să-i neutralizeze pe adepţii clanului Duvalier şi să protejeze debarcarea „emigranţilor” în Port-au-Prince. În timp ce duvalieriştii îi aşteaptă în capătul celălalt al ţării… După ce ţineţi discursul,

Simone Hinche va lua cuvântul ca să confirme că emigranţii sunt de partea dumneavoastră.

Malko se opri. Jacmel se uita la el cu neîncredere, dar şi cu aviditate.

— Este adevărat? întrebă el.

— Da, este adevărat.

— Şi ea?

— Întrebaţi-o.

Gabriel Jacmel dădu un ordin în creolă. Imediat, două dintre „fantome” o ridicară pe Simone Hinche, îi sfâşiară cu maceta rochia albă care o ascundea şi o aduseră în mijlocul încăperii.

Tânăra avea ochiul vânăt la care se adăuga hematomul pe care i-l făcuse Julien Laleau. Era palidă şi calmă. Îi aruncă o privire rapidă lui Malko. Îl adora. Apoi se întoarse către Jacmel.

— Eşti de acord cu acest plan? o întrebă el.

— Da.

Era primul cuvânt pe care îl rostea. Gabriel ridică sprâncenele.

— Cum îi veţi anunţa?

— Printr-o transmisie pirat care va servi drept detonator, îi explică Malko. Operaţiunea se va declanşa abia după cele două apeluri, al dumneavoastră şi al Simonei… Apoi navelor le trebuie cel puţin trei ore ca să ajungă lângă coastele haitiene. Se învârtesc între Cuba şi această insulă de vreo zece zile.

Haitianul ezită, vizibil descumpănit. Malko era visul vieţii sale, revanşa zdrobitoare. Calcula deja cât timp i-ar trebui ca să scape de aliaţii lui.

— Accept, spuse el.

Atmosfera se destinse pe dată. Malko se gândi la Burt Marney care nu va participa la veselia generală… Numai că Simone şi el vor ieşi din afacere, însă operaţiunea „Von-Von” era repusă în mod miraculos pe roate.

Capitolul XVIII

Microbuzul Volkswagen, ce purta pe ambele părţi inscripţia Spitalul canapeaua verde, opri în faţa clădirii în care se afla

Radio-Métropole. Câţiva haitieni instalaţi în mijlocul trotuarului pe nişte scaune nici măcar nu-i dădură atenţie.

Portierele din spate ale vehiculului se deschiseră şi din ea coborâră patru bărbaţi şi o femeie. Purtau cu toţii ochelari de soare, iar doi dintre ei aveau câte o valiză în mână.

Cele cinci siluete dispărură imediat pe uşa postului de radio. Microbuzul demară imediat şi opri puţin mai încolo, pe dreapta. Era patru după-amiază, iar Port-au-Prince dormita. Oricum, clădirea postului Radio-Métropole nu era păzită niciodată.

Cine ar fi bănuit că Gabriel Jacmel, inamicul numărul unu al regimului, hăituit de agenţii Macoutes, se va aventura până în centrul oraşului, şi în plină zi pe deasupra?

*

* *

Scara dreaptă şi abruptă a postului Radio-Métropole se deschidea în faţa lui Malko, ducând direct la primul etaj. Abia aveau loc să treacă două persoane. Postul ocupa doar primul etaj, şi unicul de altfel, deasupra unei farmacii şi unui bazar.

Simone Hinche începu să urce treptele în urma lui Malko. După ei, venea Gabriel Jacmel, urmat de garda lui favorită, Thomas. Îmbrăcat cu vesta lui antiglonţ, negrul era şi mai impresionant. În timp ce urca scările, deschise valiza şi scoase un M P. 44.

În geanta de plajă a lui Thomas erau un Thompson şi vreo douăsprezece grenade defensive. În spatele lui, Luc, dispunea de acelaşi armament. Din capul scării, puteau să ţină piept şi armatei haitiene. Dar nu le trebuia aşa ceva. Peste o jumătate de oră, totul se va termina.

Malko ajunse într-un holişor pustiu. Pe perete erau etalate câteva fotografii de la un concurs de frumuseţe. Într-un difuzor se auzea în direct programul postului de radio. În stânga, era un birou cu pereţii din sticlă. Thomas rămase în capul scării. Jacmel trecu pe lângă Malko şi intră în biroul cu geamuri. După planul expus de Malko, din acest birou erau conduse două studiouri, discoteca şi biroul redactorului-şef. La această oră, emisiunea se difuza din acest studio, care se afla în fund, iar în dreapta coridorului era primul birou.

Prin geam, Malko văzu o fată cu nasul lung care se ridică în picioare când văzu mitraliera lui Jacmel. Făcuse ochii mari, mută

de groază. Luc o apucă de braţ şi o împinse în holişor, apoi deschise o uşă lovind-o cu piciorul.

Era un fel de nişă, ce servea drept vestiar pentru angajaţii postului. Aşezată la o măsuţă, Massilia, fata care făcea de toate, călca un smoching. Se uită înmărmurită la armă, apoi leşină.

Un metis înalt, cu părul grizonat şi creţ, ieşi cu mâinile ridicate din biroul pe uşa căruia scria „Redactor-şef”, ameninţat de la spate de Jacmel, cu un M P. 44. Imediat, Luc îl luă în primire. Malko şi Simone priveau scena fără să intervină. În câteva minute, Jacmel înghesui şase bărbaţi şi trei femei în acea nişă. Era tot personalul postului, în afară de tehnician şi de animator.

Toate telefoanele fuseseră deconectate de la reţea. Gabriel îi aruncă o privire triumfătoare lui Malko. Acţiunea nu durase mai mult de cinci minute. Deodată, se auziră paşi pe scară. Thomas ridică mitraliera. Apărură două fete. Apucară doar să ţipe înainte ca Thomas să le împingă în cămăruţă. Fiindcă era înghesuială, le sprijini de automatul de Pepsi-Cola.

— Procedezi la fel cu toţi cei care mai sosesc, îi ordonă Jacmel.

Din cauza peretelui, nu puteau să le vadă pe fete. Thomas se duse la postul lui. Jacmel, Malko şi Simone se pierdură pe coridor. De abia acum începea acţiunea adevărată.

*

* *

Abelin, paznicul antenei postului Radio-Métropole, îşi făcea siesta culcat pe pat, când auzi o bătaie în uşă. Nu răspunse imediat. Nu putea fi altcineva decât vărul lui care venea să-i împrumute nişte bani ca să parieze la lupta de cocoşi. Nu venea nimeni niciodată să verifice emiţătorul şi antena înaltă care era îngrădită cu un gard metalic. Trebuia spus că, situat la distanţă egală între mahalaua La Saline şi Fort-Dimanche, pe un teren viran pe care administraţia îl numea cu încăpăţânare parc, locul nu era prea îmbietor.

Bătăile deveniră insistente. Dacă era o inspecţie surpriză? Abelin căscă şi se duse să deschidă. Uşa metalică se deschise cu violenţă şi îl împinse în mijlocul încăperii. Când se ridică în picioare, primi o lovitură în moalele capului cu mânerul unui pistol. Apucă să vadă trei negri, apoi leşină. Doi dintre agresori îl aruncară în pat, dar nu îl omorâră. Gabriel Jacmel le dăduse

ordin să se comporte civilizat.

Agresorii pazniculuiinstalară cu repeziciune mitraliera veche Spandau M.G. 30 pe unica fereastră a încăperii, având sub supraveghere toată strada pe care se găsea Fort-Dimanche.

Unul dintre ei se învârti pe lângă emiţătoare, fascinat de atâtea cadrane. Era complet analfabet, dar ştiuse să găsească butonul de control al postului de radio. Altul se aşeză în faţa difuzorului martor ca să urmărească derularea evenimentelor. La două sute de metri, drapelul de pe Fort-Dimanche părea că îi sfidează. Cel de-al treilea începu să bage dinamita în emiţătoare.

*

* *

Gabriel Jacmel ţinea o mână pe clanţa uşii studioului de serviciu, iar în cealaltă arma M.P. 44. Simone schimbă o privire îngrijorată cu Malko. Dacă uşa era încuiată pe dinăuntru, aveau probleme. Malko scoase pistolul extraplat în momentul în care negrul apăsa pe clanţă.

Uşa se deschise fără greutate. Un băiat cu părul creţ, tehnicianul, întoarse capul şi duse degetul la buze. Abia după aceea, zări mitraliera. Nu avu timp să reacţioneze, căci Jacmel îl trăgea deja de pe scaun şi îl aruncă pe culoar. Malko îndreptă spre el pistolul extraplat.

— Duceţi-vă lângă ceilalţi şi nu veţi păţi nimic, îi ordonă el.

Din celălalt capăt al culoarului, Luc îl ameninţa cu mitraliera. Înmărmurit de surpriză, tehnicianul se supuse. Cabina lui dădea exact în studioul minuscul. Prin geam, se vedea o fată dansând singură pe melodia „Resurrection shuffle”. Ea era animatoarea emisiunilor de divertisment.

Gabriel Jacmel deschise uşa, o luă de braţ şi o scoase din studio. Trase un ţipăt ascuţit şi se zbătu. Malko o recunoscu pe fata înaltă şi provocatoare pe care o întâlnise la Amour Mirebalais. Purta o fustă lungă de ţigancă şi o eşarfă cu care îşi prinsese părul. Jacmel îi înfundă ţeava armei în stomac. Ea nu se mai zbătu, dar avea întipărită pe faţă o expresie de groază. Până la sfârşitul cântecului mai era aproximativ un minut. Jacmel aruncă fata în braţele lui Malko.

— Duceţi-o repede acolo!

— Da, fiţi atent să nu le facă vreun rău, zise Simone.

Malko o împinse pe fată înaintea lui, în timp ce Gabriel se aşeza la microfon. În câteva secunde, operaţiunea „Von-Von” avea să înceapă. Navele care se învârteau în marea Antilelor între Cuba şi Haiti, de la plecarea lui Malko din SUA, se vor îndrepta spre Port-au-Prince îndată ce începea recepţionarea emisiunii pirat. Aceasta trebuia să fie captată – având în vedere puterea postului Radio-Métropole – de toate antenele din Caraibe, care va auzi astfel ameninţările proferate la adresa americanilor.

Alibiul era perfect. Nimeni nu putea să spună nimic dacă, din greşeală, câteva obuze americane s-ar rătăci şi ar distruge cazarmele Dessalines şi palatul. Vorba proverbului: *Errare humanum est...*

Malko se gândi la John Riley. De-ar fi reuşit să ajungă acasă la Frank Gilpatrick pentru a-l pune în temă. Ambasadorul se afla la New York, iar sâmbăta după-amiază ambasada era închisă. Fata pe care o ţinea de braţ mergea lipită de el.

— O să mă omorâţi? şopti ea.

În ochii puţin bulbucaţi se citea o spaimă animalică.

— Nici măcar nu vă voi viola, preciză Malko.

Avea oroare să o ameninţe astfel pe fată cu pistolul. Acestea nu erau acte cu care să se mândrească un om cumsecade.

*

* *

Gabriel Jacmel vorbea în creolă la microfon de câteva minute. Cuvintele i se învălmăşeau pe buze, iar uneori se bâlbâia. Cu mâna stângă strângea microfonul, iar cu dreapta ţinea arma MP 44 de ţeavă. Fruntea era acoperită cu broboane de sudoare, iar acum îşi lua revanşa celor doi ani de fugă şi de spaimă.

Simone Hinche stătea în picioare în dreapta lui. Coapsele bronzate şi goale erau în dreptul feţei negrului. Se apropie şi mai mult de el, încât îl atingea uşor. În cinstea acestei seri de neuitat, se machiase şi se parfumase de parcă se ducea la bal. Când haitianul se uită la ea, Simone îi adresă un zâmbet senzual şi cald. Privirea ei o susţinu pe cea a lui Jacmel. Ceea ce citi în ochii ei îi dădea ghes să lase baltă imediat revoluţia. O fierbinţeală delicioasă plecă din pântece şi o simţi în tâmplele care îi zvâcneau.

Nările fremătau, peste ochi îi trecu un văl şi nici nu mai ştia ce

spunea. Ca o străfulgerare, îi trecu prin minte că femeilor le plăceau învingătorii. Îi vedea deja picioarele lungi strânse în jurul şoldurilor lui. Cu corpul suplu şi cald oferit numai lui.

Strângând arma la şold, Gabriel Jacmel îşi eliberă mâna dreaptă şi o puse pe coapsa Simonei Hinche. Degetele urcară şi se strecurară pe sub rochie, neîntâmpinând niciun gest de respingere din partea fetei. Cu un surâs blând, ea se aplecă şi luă cu delicateţe mitraliera aşezată între ei ca să-i permită lui Jacmel să o mângâie mai uşor.

Subjugat de dorinţă, Gabriel se lăsă în voia ei. Restul se petrecu atât de repede, încât îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze. Cu rapiditatea unui şarpe cu clopoţei, Simone ajunse dintr-un salt lângă uşă. Arma grea automată era lipită deja de şold, iar degetul pe trăgaci. Cu mâna stângă, trase piedica.

Expresia blândă de pe chipul ei se transformase într-o ură de nedescris. Respira sacadat. Jacmel se ridică în picioare. Acum nu-i mai stătea gândul la microfonul deschis. Simţea apropierea morţii, mai ales că vedea atâta ură în faţa lui. Simone Hinche îl privea cu o furie îngrozitoare. În sfârşit, îşi atinsese ţelul! A trebuit să aştepte asemenea evenimente pentru ca Jacmel să fie puţin mai vulnerabil.

— Crezi că îţi voi trage un glonţ în cap, zise ea încetişor. Ar fi prea uşor pentru tine... Blestemată să fie maică-ta.

Împinse cu degetul arătător butonul de „rafală” în poziţia „foc cu foc”.

*

* *

Malko avu impresia că nu a auzit bine. Micul difuzor din hol transmitea fraza Simonei Hinche cu o claritate înspăimântătoare. Luc şi Thomas, oamenii lui Jacmel, nu se clintiseră din loc. Fiind analfabeţi, nu înţelegeau decât creola. Malko se năpusti pe culoar.

Zgâlţâi cu disperare uşa studioului. Era încuiată. Pe geam, îi zări pe Simone şi pe Gabriel stând faţă în faţă. Privirea lui o întâlni pe a tinerei, care îi zâmbi cu tristeţe. Strigă să-i deschidă.

Dacă Simone îl omora pe Jacmel, operaţiunea „Von-Von” era compromisă definitiv. Văzu pistolul-mitralieră îndreptat spre haitian. El putea să tragă prin geam şi să o ucidă pe fată, dar la ce-i folosea? Pentru ca navele operaţiunii să se îndrepte spre

Port-au-Prince, trebuia să vorbească amândoi la microfon.

Împuşcătura ajunse până la el înăbuşită de pereţii antifonaţi ai studioului. Fascinat şi îngrozit totodată, Malko îl văzu pe Jacmel îndoindu-se şi ducându-şi mâinile la pântece.

*

* *

Primul glonţ îi sfârtecă partea de jos a burţii lui Jacmel. Haitianul se zvârcolea de durere, ca o insectă tăiată în două, cu un ţipăt ascuţit. Simone îl observa cu o răceală terifiantă. De trei ani visa la această clipă. Jacmel era doar o formă gemând încovoiată la picioarele ei. Se străduia cu ambele mâini să reţină sângele care se scurgea din el. Se mişcă puţin, dar junghiul fu atât de puternic, încât urlă ca o fiară. Simone văzu moartea în ochii lui.

Aplecă ţeava mitralierei şi îi trase încă un glonţ în burtă, însă de data asta deasupra centurii. Fumul usturător al prafului de puşcă îi umplu ochii de lacrimi. Dar mâna nu îi tremură niciun pic. Ar fi vrut ca această clipă să se prelungească la nesfârşit, încât Jacmel să agonizeze până la Judecata de Apoi. Ea se surprinse rugându-se:

— Doamne, să nu moară imediat…

Însă cele două gloanţe îi făcură nişte răni îngrozitoare. Pata de sânge se mărea din ce în ce mai tare. Cu un efort supraomenesc, Gabriel Jacmel încercă să se ridice. Dar avu senzaţia că partea inferioară a corpului era umplută cu plumb. Nu avea de unde să ştie că al doilea glonţ îi atinsese coloana vertebrală. Se uită la Simone cu nişte ochi deja învăluiţi de umbra morţii.

Tânăra înţelese că răzbunarea ei se apropia de sfârşit. În câteva secunde, Gabriel Jacmel va fi complet terminat. Apropie ţeava mitralierei la zece centimetri de fruntea haitianului. Ca să vadă moartea cu ochii. Apoi apăsă încetişor pe trăgaci.

Spuma amestecată cu sânge şi cu creier se împrăştie în tot studioul şi îi pătă rochia. Aruncat înapoi de şoc, ceea ce mai rămăsese din capul lui Jacmel zăcea pe jos. Sfincterul se relaxă, iar încăperea se umplu de un miros îngrozitor. Simone lăsă din mână mitraliera grea. Se simţea obosită şi goală. Atât de epuizată. Dar şi lucidă. Tocmai compromisese definitiv operaţiunea „Von-Von”. Ca toţi oamenii care ascultau în clipa

asta, şi aparatele flotei transmiseseră în direct moartea lui Gabriel Jacmel.

Cu gesturi de automat, îşi şterse resturile de creier cu o batistă, descuie uşa, apoi ieşi. Malko se dădu înapoi când îi văzu privirea de nebună. Îi întinse batista mânjită cu resturile cenuşii.

— Uitaţi-vă, murmură ea pe un ton absent. Uitaţi-vă bine. Este creierul acelui monstru.

Capitolul XIX

O explozie surdă şi îndepărtată făcu să se zguduie toate geamurile. Readus brusc la realitate, Malko o zgâlţâi pe Simone Hinche: emiţătorul postului Radio-Métropole sărise în aer. Oamenii lui Gabriel Jacmel îşi executau totuşi ordinele.

Luc şi Thomas îşi ţineau încă prizonierii la respect. Aceştia, care înţeleseseră imediat despre ce este vorba, erau şi mai îngroziţi. Să dea greş, când erau atât de aproape să-şi atingă ţelul! Simone Hinche se răzbunase pentru teribila ei umilinţă, însă operaţiunea „Von-Von” reuşise să supravieţuiască. În mod cert, CIA nu avea noroc cu debarcările în Caraibe…

— Trebuie să plecăm, spuse Malko. Repede.

În câteva minute, agenţii lui Amour Mirebalais vor fi aici. Ca să nu mai pună şi soldaţii la socoteală… Simone Hinche se agăţă cu disperare de el.

— Vă implor să mă iertaţi, dar Gabriel era mai rău decât clanul Duvalier.

Luc se întoarse neliniştit spre ei cu arma Thomson îndreptată către prizonieri.

— Spune-le că totul este bine, îi suflă Malko. Că pot să plece şi că Jacmel va veni şi el într-un minut. Să-l aştepte în Volkswagen.

Simone Hinche li se adresă celor doi bărbaţi în creolă. Numaidecât se retraseră şi dispărură pe scara strâmtă şi abruptă. Îngroziţi, prizonierii de la Radio-Métropole stăteau nemişcaţi.

Simone şi Malko aşteptară câteva secunde, apoi o luară şi ei tot pe aceeaşi scară. Trotuarul de pe strada Pavée era la fel de

liniştit ca atunci când sosiseră. Simone se întoarse cu faţa la Malko cu ochii plini de lacrimi.

— Adio. V-am pricinuit destule necazuri. Dacă voi trăi, nu vă voi uita toată viaţa. Datorită dumneavoastră am putut să mă răzbun pe Gabriel Jacmel. Mult noroc.

Înainte să o poată reţine, fata plecase în fugă spre bulevardul Jean-Jacques Dessalines. Malko pregetă să o urmărească, dar o strigă.

Tânăra se întoarse şi îi făcu semn cu mâna, ca nişte prieteni care se despart cu veselie. Apoi dispăru după arcade. Acum, viaţa lui era în pericol în fiecare clipă. Se uită în jur. Nu văzu niciun taxi. Casa lui Frank era la mai mult de două mile. Nu ar fi avut timp sa ajungă mergând pe jos. Deodată, zări benzinăria de vizavi, iar o maşină tocmai făcea plinul. Traversă strada alergând.

Când şoferul vechiului Chevrolet văzu pistolul, coborî din maşină palid de spaimă. Malko nu se osteni să-i dea explicaţii. Se urcă imediat la volan, răsuci cheia în contact şi demară cât de repede îi permise motorul obosit. Port-au-Prince era acoperit de un strat de nori plumburii. După ce parcurse o sută de metri, fu nevoit să frâneze, căci în faţă îi apărură trei haitieni cu piepturile goale, care împingeau o căruţă înaltă precum Kilimandjaro. Sudoarea le şiroia pe piept. Când reuşi în sfârşit să-i depăşească, aceştia se uitară cu nepăsare la maşină.

Malko acceleră, ajungând pe drumul spre Carrefour, aşteptându-se în fiecare clipă să vadă în oglinda retrovizoare maşina agenţilor. Din loc în loc, erau haitieni adunaţi în grupuleţe, discutând îngrijoraţi în şoaptă. Un Jeep militar trecu pe lângă Malko cu toată viteza. Palatul trebuie să fie acum cuprins de febra luptei. Însă, pe drumul spre Carrefour, traficul era foarte intens.

Malko îşi dădu seama că şi el transpira la fel de tare ca cei trei haitieni care împingeau căruţa. Şansele de a supravieţui în Haiti depindeau de minutele ce aveau să urmeze.

*

* *

— Ce încurcătură, domnule, ce încurcătură!

Sever şi distrus, Frank Gilpatrick se învârtea prin salon. Malko nu reuşise încă să-şi domolească bătăile inimii. John Riley părea

la fel de calm.

— Frank, începu el, nu putem să rămânem aici. Dă-ne cheile de la ambasadă. Agenţii vor sosi aici dintr-un minut în altul… Pot să pună dispariţia noastră pe seama lui Jacmel, după lovitura de la postul de radio…

Frank Gilpatrick se opri în loc, de parcă l-ar fi văzut pe Belzebuth.

— De la ambasadă, zise el cu glas gâtuit. Este imposibil. Ambasadorul nu este aici…

— Ba da, se poate, spuse cu blândeţe John Riley. Sunt în buzunarul drept al pantalonilor.

Ca prin farmec. În mâna lui apăru imediat un Radom automat. Frank Gilpatrick făcu nişte ochi cât cepele. John Riley ţinea degetul pe trăgaci.

— Aţi înnebunit?

— Preferaţi să ne însoţiţi? sugeră pastorul. Călătoria poate fi cu peripeţii.

Cum Frank nu scotea o vorbă, Riley se apropie de el, îi băgă mâna în buzunar şi scoase un set de chei pe care le puse în buzunarul lui.

— La revedere, Frank, zise el. Ne vedem luni la ambasadă.

Malko era deja lângă uşă. Se duseră alergând în grădină. În momentul în care se urcau în maşină, începură să cadă picături mari de ploaie. În câteva secunde, Malko, care conducea, se pomeni în faţă cu o perdea deasă şi opacă de apă. Turna cu găleata. Coborâră cum putură drumul de ţară. Oamenii căutau să se adăpostească. În zece secunde, erau uzi până la piele. John Riley se foi pe scaun prost dispus.

— Ne va fi greu să ajungem la ambasadă, spuse el. Când plouă, bulevardul Harry Truman se transformă într-o baltă… Când l-au construit, au uitat să facă gurile de canal…

Ajunseră în fine pe drumul spre Carrefour. „Tap-tap”-urile înaintau ca melcul, iar oamenii din ele erau uzi leoarcă. Nu se mai vedea niciun pieton. Motorul se opinti, maşina se hurducă şi până la urmă se opri. John Riley înjură.

Strângând din dinţi, Malko răsucea cheia în contact şi apăsa cu disperare pedala de acceleraţie. În fine motorul hurui şi, după ce acceleră, Toyota demară. Ploaia se înteţea, căzând cu ropot pe acoperişurile de tablă. Păcănitul unei arme automate acoperi brusc zgomotul infernal al ploii.

Parbrizul din spate al maşinii se făcu ţăndări. Malko se uită în partea stângă. Un Mercedes negru staţiona la marginea drumului, cu toate geamurile lăsate. O recunoscu în treacăt la volan pe Amour Mirebalais. Maşina era plină de negrese cu figuri ostile şi dotate cu mitraliere.

— Au venit „fillettes-laleau”! exclamă John Riley.

— Ce înseamnă*?*

— Femei Tontons Macoutes. Garda de fier a lui Amour Mirebalais.

De data asta, nu-i mai urmăreau cu fineţe... Acceleră, iar Mercedesul dispăru în perdeaua de ploaie. Dar nu pentru mult timp. După un minut, zări în oglinda retrovizoare farurile albe. O ploaie de gloanţe se abătu asupra maşinii. Nimerit chiar în frunte, conductorul unui „tap-tap” care venea din sens opus pierdu controlul şi vehiculul se răsturnă în şanţ. John Riley se aplecă pe geamul deschis şi trase două focuri din Random.

— Merg de două ori mai repede decât noi, observă el. Nu vom reuşi să ajungem la ambasadă. Ne vor masacra.

— Sunteţi pastor, zise Malko. Încercaţi să săriţi din mers ca să scăpaţi.

John Riley râse cu tristeţe.

— Pot să fiu şi Nunţiu apostolic, e tot acelaşi lucru. Astăzi ne reglăm toate conturile. Le-a fost prea teamă că ne-au iertat până acum.

Atât cât le permitea vizibilitatea, Malko încerca să facă mici ocoluri ca să evite tirul urmăritorilor.

În loc să se potolească, ploaia se înteţea. Aproape că nu mai circula niciun vehicul. Pe solul îmbibat cu apă, Toyota se legăna ca un vapor pe mare. Deodată parbrizul deveni opac. Malko cârmi volanul brusc, iar pastorul urlă:

— Acceleraţi, pentru Dumnezeu, sunt chiar în spatele nostru!

Malko acţionă ştergătoarele de parbriz, dar nu funcţionau. Fără ele, nu putea să meargă nici cu zece kilometri la oră.

— Sunt nebun de legat, spuse John Riley pe un ton calm.

Ar fi trebuit să rămân în Vietnam.

— În Vietnam?

Pastorul râse cu amărăciune.

— Trei ani la „Beretele Verzi”. Am fost detaşat de Agenţie.

*

* *

— Ghidaţi-mă, spuse Malko.

John Riley ieşi pe jumătate din Toyota, fără să se sinchisească de „fillettes-laleau”.

— Puţin mai la stânga, strigă el. E ceva oprit.

Malko îl ascultă. Maşina prinse viteză. Riley îl ghida pe Malko cum putea, deşi rafalele de ploaie îl orbeau. Deodată, Malko zări stopurile unui şir de vehicule staţionate la intrarea pe bulevardul Jean-Jacques Dessalines. Ploaia făcuse drumul impracticabil. Puse o frână bruscă, iar Toyota se opri de-a curmezişul în mijlocul drumului. Vremea nu se ameliora, deşi era foarte cald. Malko era ud de rafalele ploii, iar apa plutea pe podeaua maşinii. Nu văzuse niciodată o furtună atât de puternică.

— Suntem încercuiţi! strigă John Riley.

Mercedesul lui Amour Mirebalais se apropia cu toată viteza. Maşinal, Malko cârmi volanul spre stânga ca să se angajeze pe bulevardul Harry Truman care, pe vreme bună, era greu de mers, darămite pe un asemenea potop. Era un bulevard cu două benzi, pe jumătate betonat, pe jumătate cu pământ bătătorit şi plin de gropi. Pe această parte, drumul era liber. Totuşi, pastorul se repezi la volan şi încercă să aducă Toyota pe bulevardul Jean-Jacques Dessalines.

— Nu pe acolo!

Ca un bolid, Toyota trecu pe lângă piaţa de peşte şi se angajă pe bulevardul Harry Truman. Malko se întoarse către John Riley.

— Ce s-a întâmplat?

— Este inundat şi nu vom putea trece, mormăi pastorul. Cred că apa are un metru…

— Pentru ei este acelaşi lucru, zise Malko. Şi nu avem de ales.

În faţa lui se vedea o întindere de apă din care ieşeau felinarele şi vehiculele rămase în pană. Bulevardul Harry Truman semăna mai mult cu Lacul Geneva decât cu o şosea civilizată…

Acceleră şi mai mult ridicând valuri de apă noroioasă şi călduţă. Brusc, maşina încetini. Apa ajungea până la jumătatea portierelor. John Riley avusese dreptate. Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare: Mercedesul virase şi el, iar acum era în urma lor…

Strivi cu disperare pedala de acceleraţie. Toyota făcu un salt mic. Roata stânga din faţă se lovi cu violenţă de ceva tare,

aruncându-l pe Malko peste pastor.

— Este platforma centrală, strigă americanul. Urcaţi-vă pe ea.

Ambalând motorul, Malko reuşi să se suie pe platformă. Aici apa ajungea până la jumătatea roţilor. Era incredibil! Erau în plin centru al capitalei. Era mai bine sus pe platformă. Strecurându-se printre cocotieri, Malko luă un avans. Uneori roţile din faţă dispăreau complet în mocirlă şi se întreba dacă mai putea să redreseze maşina. Agăţat de volan, nu se mai sinchisea de urmăritori. Scoţând capul pe geam, John Riley îi pândea.

Slavă Domnului că erau multe gropi. Astfel agentele nu puteau să tragă în ei... Acum ploaia se mai domolise, dar apa se scurgea de pe colinele ce împrejmuiau Port-au-Prince ca nişte torente. Platforma se termină. Malko puse frână. În faţa lui, bulevardul Harry Truman se transformase într-o mocirlă. Câteva vehicule erau oprite chiar în dreptul lui, neavând curajul să înainteze. Ei nu erau nevoiţi să-şi ude motorul. Puţin mai departe, o camionetă pe jumătate înecată se vedea din valurile de apă. Ocupanţii se suiseră pe capotă şi aşteptau cuminţi retragerea apelor...

Se auzi un huruit de motor. Mercedesul lui Amour Mirebalais se apropia într-o jerbă de apă. Una dintre negrese trase trei focuri cu un pistol, care împroşcară Toyota.

Malko nu mai avea de ales. Trecu în viteza întâi şi porni. Avu subita impresie că plutea pe un râu. Apa ajunsese până la geamuri. Înaintau cu mai puţin de zece kilometri la oră. Dar nu pentru mult timp...

Motorul se opri într-un scrâşnet sinistru. Apa ajunsese până la delcou. John Riley deschisese deja portiera şi sări. Apa îi ajungea până la brâu. Malko făcu la fel.

Mercedesul se oprise la treizeci de metri în urma lor. Două negrese în fustă scurtă coborâseră cu mitraliera în mână. Maşina încerca să ocolească o băltoacă suindu-se pe trotuar ca să-i depăşească. Se auzi o rafală, iar ei se adăpostiră. Amândoi se ascunseră după maşina care se oprise definitiv. Doar cu pistolaşele lor, nu vor rezista mult în faţa mitralierelor agentelor lui Amour Mirebalais.

— Priviţi, zise brusc Malko.

Un „tap-tap” era oprit la vreo zece metri înaintea lor, în partea cealaltă a bălţii. Motorul mergea încă. Pe scândura din lemn de deasupra cabinei era scris: „L’Immaculée Conception

Renovée”. Dacă reuşeau să-l întoarcă din drum, scăpau de Mercedes.

— Trebuie să ajungem la el, zise Malko.

Ca să le descurajeze pe agentele Macoutes, trase cu pistolul la întâmplare spre Mercedes, până îşi termină gloanţele din încărcător. Atunci, îl urmă pe pastor, când înotând, când mergând. Aveau impresia că traversau un râu care curgea repede la vale... Fără să înţeleagă ce intenţionau de fapt, pasagerii din „tap-tap” îi priveau râzând. Malko ajunse primul şi urcă prima treaptă. Când conductorul zări pistolul, zâmbetul lui dispăru numaidecât de pe buze.

— Întoarce repede, îi porunci Malko.

Acesta deschise gura şi bălmăji câteva vorbe de neînţeles, apoi, dintr-un salt, sări din vehicul. John Riley îl împinse pe Malko înăuntru. Acesta se aşeză la volan şi încercă să dea înapoi.

În acel moment, o negresă împroşcă „tap-tap”-ul cu o ploaie de gloanţe. Malko auzi ţipete în spatele lui: călătorii săreau din vehicul împrăştiindu-se în toate părţile. Uşurat, vehiculul părea că pluteşte.

Întoarse. „L’Immaculée Conception Renovée” se îndrepta spre un alt destin. Întorcând şi el, Mercedesul înainta împroşcând totul în jur. Hurducându-se, „tap-tap”-ul prinse viteză. Aici, apa nu era la fel de adâncă precum fusese mai înainte. Timp de un minut, Malko nu văzu decât clădirea roşie a Cazinoului, la cinci sute de metri în faţa lui. Ambasada SUA era la o sută de metri după el. Apoi, pe neaşteptate, vehiculul o luă într-o parte. Malko încercă să-l redreseze, însă roţile se împotmoliră în noroi. Începură să patineze fără speranţă. Erau încolţiţi din nou. Mercedesul îi ajungea mergând pe trotuarul de lângă plajă.

Malko sări, fiind urmat de pastor. Cei doi bărbaţi porniră alunecând pe bulevard, îndreptându-se spre o străduţă ce ducea în centrul oraşului. Dacă reuşeau să ajungă, probabil că se puteau ascunde în cocioabele de pe margine. Apa le ajungea încă până la brâu, când Mercedesul opri la douăzeci de metri de ei. Malko ridică pistolul şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un clinchet sinistru. Intrase apă în el. Auziră ţipetele fetelor din Mercedes. Acestea îi vor vâna ca pe nişte iepuri. John Riley strigă:

— Priviţi, zise el cu glas gâtuit.

Din susul străduţei pe care speraseră să se adăpostească,

venea un torent de mocirlă. Se lipiră de un cocotier din apropiere. Apa inundă tot bulevardul Harry Truman, dislocând pietrele şi smulgând crengile copacilor. Lipiţi de tulpina cocotierului, pastorul şi Malko îşi ţineau respiraţia. Valul uriaş se îndrepta direct spre Mercedes.

Fata cu mitralieră fu luată de torent ca o pălărie de paie şi dispăru. Amour Mirebalais apucă să deschidă puţin portiera, apoi Mercedesul fu luat de ape, păru că pluteşte câteva clipe ca o coajă de nucă. Fu răsturnat într-o parte, apoi se întoarse cu roţile în sus şi dispăru spre plajă cu toţi pasagerii de la bord.

Ca şi cum s-ar fi mulţumit doar cu atât, zidul de apă scăzu brusc. Malko şi John Riley alergau deja spre ambasadă.

Capitolul XX

Malko termină să se bărbierească cu grijă, îşi puse Remington-ul, se parfumă şi se cercetă în oglindă. Ochii aurii contrastau cu tenul bronzat, dar teama săpase urme adânci pe faţă. Aruncă o privire pe fereastră. Cerul era neobişnuit de senin. Ca după furtuna care îi salvase viaţa. Camera prietenilor din Ambasada americană reprezenta tot universul lui de aproape zece zile. Nici măcar nu îndrăznea să iasă în grădină, de frică să nu fie răpit.

Amour Mirebalais scăpase ca prin minune din accident cu o mână ruptă, dar cu aceeaşi ură nealterată. Două agente se înecaseră.

Dacă nu ar fi fost John Riley, Frank Gilpatrick ar fi cedat ameninţărilor haitienilor. Ambasada era înconjurată de vehicule blindate şi de patrule ale agenţilor Macoutes.

În decursul unei întrevederi furtunoase cu ambasadorul, pastorul declarase că se solidarizase cu Malko. Dacă îl dădeau pe mâna haitienilor, se va preda şi el. După un schimb precipitat de telexuri, Departamentul de Stat anunţase în mod oficial guvernul haitian că Malko obţinuse azilul politic.

Cei doi bărbaţi stăteau în aceeaşi cameră, iar Frank nu vorbea cu ei decât în vârful buzelor. Supravieţuitorii bandei lui Jacmel erau căutaţi cu înverşunare de Macoutes. Unul dintre ei fusese

împuşcat în urmă cu două zile, când încerca să se refugieze în ambasadă. Cadavrul acestuia rămăsese toată după-amiaza în soare, păzit de un Tonton Macoute. Telefonul sună, iar Malko ridică receptorul.

— Eu sunt, bună-ziua.

Tristeţea se risipi pe dată. Era bucuria de dimineaţă. În fiecare zi, la aceeaşi oră, Simone Hinche îl suna de la Ambasada Republicii Dominicane din apropierea hotelului El Rancho unde se refugiase. Fireşte că telefoanele erau ascultate. Uneori convorbirile erau chiar întrerupte...

— Bună-ziua, răspunse Malko.

Vocea blândă a tinerei era singura mângâiere. Din toată aventura haitiană, nu îi rămăsese decât Simone. Deşi se afla în Pétionville, iar el în Port-au-Prince, erau mult mai depărtaţi decât dacă ar trăi pe două continente diferite. Însă vocea caldă a metisei îl făcea să mai uite de „captivitate”.

Operaţiunea „Von-Von” fusese clasată în dosarele CIA. Încet, încet, situaţia se normaliza între SUA şi guvernul haitian. La ordinea zilei mai rămânea cazul lui Malko. Varianta oficială suna astfel: era un simplu aventurier, căruia Ambasada SUA îi oferise azil. Dar în fiecare zi, haitienii îl revendicau. Ştia că Frank Gilpatrick negocia cu Amour Mirebalais ca să obţină un permis de liberă-trecere. La început, haitienii ceruseră un milion de dolari.

Malko nu apucă să mai vorbească; convorbirea fusese întreruptă. Erau supravegheaţi îndeaproape de agenţii Tontons Macoutes. Auzi o bătaie în uşă. Malko puse receptorul în furcă. Frank Gilpatrick intră în cameră. Era la costum şi cravată, dar desculţ, după protocol. Americanul îl măsură pe Malko din cap până-n picioare, cu o vădită ostilitate.

— Gata!

Inima lui Malko avu o tresărire.

— Vreţi să spuneţi că...

— Că plecaţi duminică cu o cursă directă a companiei American Airlines la New York. Vă dăm în schimbul sumei de şase sute de mii de doze de vaccin împotriva malariei şi o sută de mii de dolari bani gheaţă pentru tipul care semnează permisul de liberă-trecere. Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. Şi el care îi scrisese Alexandrei că s-ar putea să-şi petreacă iarna în Haiti.

— Vă mulţumesc, spuse el, este minunat. Ador ambasada asta, dar mă voi simţi mai bine în castelul meu…

John Riley intrase după Frank. Acesta ieşi imediat, iar Malko rămase singur cu pastorul.

— Ce e cu Simone?

Malko abia îndrăzni să-l întrebe… De când stătea închis aici, căuta o soluţie cum să o scoată pe tânără din Haiti.

— Şi eu m-am gândit, zise John Riley. Povestea asta e cam trasă de păr, dar s-ar putea să meargă. Dacă vreţi să o scoateţi din ţară, nu există altă cale. Iată care este ideea: Simone Hinche o să moară. Dominicanii o vor închide într-un sicriu cu un singur gând: să scape de ea… În schimbul unui teanc de gourzi, carul funerar o va aduce aici, în loc să o înmormânteze în Pétionville. După aceea, coşciugul va ajunge în camioneta ce transportă valiza diplomatică. O veţi recupera la New York…

— Spuneţi-mi, începu el…

John Riley zâmbi discret.

— Liniştiţi-vă, nu sunt nebun. Este o şmecherie. Tânăra nu va muri. O să-i dăm să bea un „concombre-zombi”, un drog voudou. Astfel preoţii îşi „fabrică” zombi în campaniile lor ca să-i impresioneze pe ţărani. Simone va cădea într-o stare de catalepsie şi va fi necesar un examen foarte serios ca să-şi dea seama că trăieşte… După aceea, trebuie administrat antidotul… Va fi puţin ameţită câteva zile, apoi totul va reveni la normal. Ce credeţi?

Malko nu credea nimic. Doar că era atât de neaşteptat…

— Cine va constata decesul?

— Un medic dominican de la ambasadă. Ştie despre ce este vorba. Nu poate să-i sufere pe agenţii Macoutes.

— Ce va spune Amour Mirebalais? Nu i se va părea ciudată moartea subită a Simonei?

Americanul îi zâmbi discret.

— Deloc. Urmăriţi-mă cu atenţie. Simone Hinche află că plecaţi, în timp ce este condamnată să rămână aici până la adânci bătrâneţe… Cuprinsă de disperare, înghite un tub de barbiturice. Cum toate convorbirile sunt ascultate…

Va merge. Malko trecea în minte planul prin ciur. Era chiar foarte viclean.

— Ea ştie? întrebă Malko.

— Va afla în curând. Dacă totul merge bine cu

dumneavoastră. Voi aranja totul cu ajutorul unor prieteni de-ai mei binevoitori. Malko stătu pe gânduri câteva clipe. Uneori, chiar şi planurile cele mai îndrăzneţe reuşeau.

— Sunteţi sigur că va merge?

— Absolut sigur.

— Bine, acceptă Malko. Spuneţi-i că sunt de acord.

*

* *

Ca să plece din Haiti, Malko se îmbrăcase elegant. Ambasada reuşise să-i recupereze lucrurile de la El Rancho. Costumul negru din alpaca era foarte bine călcat. Însă, în sufletul lui, era îngrijorat. Acum aştepta sicriul cu trupul Simonei, apoi va părăsi ambasada. Înainte să plece, voia să o vadă pe fată, să se asigure că trăia.

De dimineaţă vorbiseră pentru ultima oară. Fără să facă nici cea mai mică aluzie la plan, fireşte. Dimpotrivă, Simone plânsese, ca să audă haitienii. Fiecare cuvânt cu două înţelesuri pe care îl rostise îi rămăsese întipărit în minte…

— Vă sărut, îi spusese tânăra metisă. Sper să vă întâlnesc într-o bună zi…

— Şi eu, afirmase Malko.

Apoi închisese. După trei ore, Simone se „sinucidea”… Până atunci, totul părea normal. Haitienii nu avuseseră nicio reacţie. Moartea Simonei Hinche trecuse aproape neobservată.

Un zgomot de motor îl făcu să tresară. În faţa ambasadei se opri un camion. Din el coborâră trei negri care deschiseră portierele din spate. Inima lui Malko bătu cu putere: era coşciugul Simonei Hinche. Trucul mersese.

Aşteptă cu nerăbdare să plece camioneta şi coborî la parter. John Riley era deja cu o şurubelniţă în mână. Malko îşi plimbă mâna pe capacul sicriului. Îl puseseră în secretariat. John Riley mânuia şurubelniţa cu precizie şi cu nerăbdare. Şuruburile săriră pe rând. Malko ar fi smuls capacul cu unghiile. Îşi lipi urechea de lemn, dar nu auzi niciun zgomot. Un puşcaş marin întredeschise uşa, apoi o închise la loc îngrozit. În ambasadă, nu prea erau aduşi oameni morţi. Un Cadillac gri se opri încetişor lângă peron, iar şoferul claxonă.

— A sosit „caleaşca”, îl anunţă John Riley după ce se uită pe

fereastră.

Cămaşa i se lipise de spate de transpiraţie. El folosea şurubelniţa, iar Malko scotea apoi şuruburile cu mâna. În fine, ajunseră la ultimul. Scoaseră capacul cu grijă şi îl puseră pe jos. Malko se aplecă deasupra coşciugului deschis.

Simone Hinche era culcată pe spate, cu părul deschis la culoare încadrându-i faţa. Avea ochii închişi, figura liniştită şi mâinile încrucişate pe piept. O îmbrăcaseră cu o rochie albă, strâmtă, care îi punea în valoare corpul perfect. Însă, în locul inimii avea un cui din oţel, înfipt în piept. Îi cursese puţin sânge care formase o aureolă roşie. Corpul era călduţ încă, ceea ce însemna că moartea survenise doar cu câteva ore în urmă. Un miros dulceag şi greţos venea din ghirlanda de magnolii care înconjura trupul.

— Mizerabilii, murmură John Riley.

Americanul era alb ca varul. Se aplecă peste faţa moartei de parcă ar fi putut să o readucă la viaţă, apoi se ridică cu trăsăturile crispate.

— Îmi cer scuze, spuse el. Nu aveam dreptul să mă înşel.

— Ce înseamnă acest cui? întrebă Malko nedumerit.

Avea impresia că trăieşte un coşmar, îi mai răsuna încă în urechi vocea caldă şi veselă a Simonei. Asta fusese ieri. Acum nu o va mai auzi niciodată. I se întâmpla rar să aibă acest sentiment al absolutului în faţa morţii.

— Încă o practică voudou, spuse cu tristeţe John Riley. În campanii, când moare cineva, ceilalţi se tem să nu se transforme în zombi şi îi străpung inima ca să nu poată învia…

Crima purta semnătura lui Amour Mirebalais. Reuşise să le dejoace planul, ba chiar să treacă la contraatac cu complicitatea groparului. Malko o privea pe Simone cu o imensă tristeţe. Cel puţin, nu se văzuse murind. Se auzi o bătaie în uşă, iar puşcaşul marin apăru cu o figură îngrozită.

— Excelenţa sa ambasadorul vă aşteaptă, îi anunţă el.

— Venim, spuse Malko.

John Riley îl luă imediat de braţ, cu o furie nemaipomenită în ochi.

— Fiţi atent, o să umplem coşciugul cu TNT şi o să-l trimitem înapoi agenţilor.

Malko scutură din cap.

— Ba nu. Şi ea are dreptul la puţină pace.

Se aplecă deasupra sicriului şi atinse uşor buzele Simonei Hinche. Apoi smulse o orhidee din buchetul de pe birou şi o aşează pe pieptul moartei, acoperind oribilul cui... Era tot ce mai putea să facă pentru Simone Hinche.

*

* *

Ambasadorul îl primi cu răceală, dar îi făcu loc alături de el. El nu ştia nimic despre Simone Hinche. Cadillacul demară imediat. Dar când ieşea, maşina puse o frână bruscă, fiindcă alt vehicul îi tăiase calea. Malko întoarse capul maşinal. Un Lamborghini galben trecea încet pe lângă Cadillac.

Preţ de o fracţiune de secundă, zări profilul fin al lui Amour Mirebalais. Zâmbea.